

2

MEDITA TIONES GRAECA nicæ, in artem Grammaticam, autore Nicolao Clenardo.

*In eorum gratiam, qui uiua præceptoris uoce de-
stituuntur, & literas Græcas suo ipsi du-
ctu discere coguntur.*

EXCVDEBAT THEOBALDVS
PAGANVS LVGDVNI,
M. D. XXXVIII.

HVMANIS

SIMVLQVE DO

ctissimi. uiro Iacobo Cantæ, Re

uerēdissimi D. Cardinalis Cam

pegij summo cubiculario,

Nicolaus Clenardus.

S. P. D.

Aepnumero mihi uenit
in mentem, eiusmodi li
bellum conscribere, qui
Græcæ linguæ studiosis,
post primum Grammaticæ gu
stū, tanq̃ præceptoris instar esset,
si quādo uiuæ uocis penuria labo
rarent. Atq̃ id consilij non defue
runt qui probarent: Nihil tamen
æquè confirmauit, ut tuū doctissis
me Canta iudicium. Cū enim
nuper Bruxellę de literis agere
mus, operępretium futurum cre
debas, si rudimētarijs istis Tyro

nibus

3

nibus, scriptor quispiam Græcus
ita legendus proponeretur, ut sin-
guli uersus uerborū thematis insi-
gnirentur. In illis enim rimandis
miserè plærosq; angī, quibus hac
ratiōe scrupuli oēs eximi possent:
Ibi me ilico minus iam propositi
pœnitere cœpit, sed quasi oraculi
autoritate permotus, inchoatum
alioqui opus absoluere statui, eo-
dē ferme filo, quod tua prudentia
demonstrasti. Mitto itaq; istuc
Meditationes Græcanicas, easq;
sub nominis tui auspicijs editas,
ut quisquis inde fructus ad studio-
sam iuuentutem manauerit, eum
totum propensissimæ tuæ uolun-
tati acceptum ferat, Deūmq; pre-
cetur, ut quod præterea de iuuan-
dis bonarum artium studijs ani-
mo concepisti, felicem sortiatur
exitum. Mihi certè pro effusissi-

mo isto in literatos homines amo
 re, augurari libet, & ominari
 licet, orbem aliquando sibi gra-
 tulatorū, de præclaris Iacobi Can-
 tæ meritis. Bene uale uir inte-
 gerrime, & Campegiam fa-
 miliam literarum gloria, quod
 strennuè facis, illustrare perge.

Louanij Anno. M. D.

XX XI. XII. Ca-

lendas Iu-

lias.

5

MEDITA TIONES GRAECA nica, in artem Grammaticam, autore Nicolao Clenardo.

GRAMMATICORVM præcepta, quæ discendis linguis destinata sunt, ita demum utilitatem adferunt, si & memoria fideli conseruentur, & iugi meditatione, adhibito iudicio, tanquam renouentur. Quæ quidem in re tantum est momentum, ut hic eos peccare potissimum credam, quicunque studia linguarum infeliciter auspicati sunt. Videas plerumque annos aliquot in quibusuis partibus obseruari auditorijs, noctes diesque Grammaticos euoluere, professorum dictata religiosissime describere, & breuiter, omnem (quod dici solet) mouere lapidem, ut artis quam sectatur omnes canones intelligat, cum interim tot consumptis laboribus, ne id quidem sint assequuti, ut uel nominum teneant declinationes, uel uerborum coniugationes. Usque adeo quosdam transuersos agit incosulta illa discendi libido, nouorum semper & incognitorum auiditate sollicita. Itaque non immerito graues sæpe uiri, Paulino more, illud istis occinere solent. Sæpe discetes, & nunquam ad scientiam ueritatis peruenientes. Indignum enim arbitrantur, preciosi tempo

6 M E D I T A T I . G R A E C .

ris magno dispendio, linguā, aut Græcam, aut Hebræam affectare, cum tot sint alioqui artes egregiæ, & mortaliū usibus perquā necessaria, in quibus summa cū laude uersari possis. Neque tamen stultorum mores plus ualere debent, quā prudentū industria. Quin potius errantes in uiam reducere conuenit, et graßanti latius malo præsentaneum remedium adferre. Quapropter iā nuper Institutionibus in linguā Græcam editis, ubi quicquid eò pertineret, breuiter præcepi, operæpretiū me facturū esse credidi, si discipulorū infirmitati, et temerariæ illorū scdulitati, curā cōsiliūque pro uirili parte præberem, qui sursum ac deorsum citra delectū uarijs lectitandis auferuntur, multarū quidē horarum iactura, sed fructu exiguo. Atque animū induxi, ut libellū aliquem rudi Minerua conscriberem, ubi Græcarum literarū candidatis, tanquā uocē præceptoris uiuā imitarer, ut haberent qui iā rudimēta percepissent, quid sequi, quid fugere deberēt. Delecta siquidē epistola Diui Basilij, nihil intactū reliqui, quod ad istas minutias pertineret, quæ primò discenda essent, quæ cōtrā in præsens omitenda, & in posterū seponenda, quā potui fidelissimè cōmonstrauī. Neque ab hoc, instituto duxi alienius esse, uerbulis singulis anxia quadā et barbara superstitione suū addere interpretamentū, nihil ueritus, ne in calūniā raperetur, quod paruulis et balbutientibus ipse quoq; me balbū præstitissem. Subdidi tamē suam unicuique sententiæ uersionem latinā, ut eā edidit Budæus, partim ne quis nostris mo-

dò cōspectis, ineptā & illatinā interpretationem, ut equū est, irideret, partim ut collatis inter sese linguis, propria utriusq; phrasis agnosceretur. Placēt alijs alia, mihi hæc uisa est Epistola mirū immodum idonea, quæ per omnes (ut ita dicā) syllabas, exactè et diligēter excuteretur, propterea quòd præter elegantissimā dictionē, et dignam uiro graui uenustatem, optimis monitis Christianos mores cōponit, sine quibus perniciosum est quicquid usquā literarū ediscitur. Proinde cui in animo sedet nostro cōsilio uiti, ubi summam Grammatices compendio paruo fuerit asecutus, nominū uerborūque inflectionibus quantum sat erit degustatis, statim has legat Meditationes, neque aliò se cōuertat, priusquam totā Epistolā pertractauerit, et pensiculādo uestigādoque sic locis omnibus rationē à se ipse postulauerit, ut citra morā quicquid occurrerit, dilucere possit, nihil inde proferatur uel minimi momēti, quod nō ad suū thema tāquam ad originē referre queat. Nam eiusmodi exercitatio unū aliquē in libellū cōstrēda est, ne perpetuò ad eādē reuoluere molestiā. Sed iam, exposita nostri propositi ratiōe, Basiliū ipsum loquētē audiāmus, cuius est Epistola ad hunc modū inscripta.

Επιστολή τῷ Μεγάλῳ Βασιλείῳ, πρὸς τὸν ἁγίου Γρηγορίου τοῦ θεολόγου, πρὸς τὴν ἐρημίαν διαγωγῆς.

Epistola Magni Basilij, ad sanctum Gregorium Theologum, de uita in solitudine agenda.

Secēserat uerò Basilius in Pontū, nactusq; locū contēplationi appositū, eodē Gregoriū pollice re studuit, misis ad eū literis, in quibus amoenitatē secessus graphicē depingit et laudat. Cūque is respondisset, regionis indolē non magnopere spectandā, ubi de lucro pietatis ageretur, et simul uideretur istiusmodi illecebris non adducendus, ut et ipse quoque in Pontū migraret, ibi Basilius, occasione oblata, pulcherrimā rescripsit epistolā: quam sic auspicatur.

Basilius.

Επέγνω σα πλὴν ἐπισολῶ, ὡσπὸρ οἱ τοὺς
 τῶν φίλων παῖδας ἐκ τῆ ὑπὸ φαινομένης
 αὐτοῖς ὁμοιότητι & πρὸς τοὺς τεκόντας ὑγι-
 νώσκουσι.

Verbum uerbo redditum.

Agnoui tuā Epistolam, ut qui amicorum proles ex apparente in eis similitudine ad parentes agnoscunt.

Interpretatio Budei.

Sic tuā Epistolam agnoui, ut ij facere solent, qui amicorum liberos ex similitudine in ipsis conspiciua agnoscunt.

Scholia.

HUNC uertēdi ordinē ad finē usque seruabimus, & ubiq; adiectis scholijs, quoties opus erit, ad nostras Institutiones lectorē remittemus, adscripto pagine numero, eoq; minime fallaci. Nā tametsi superiore anno, & ferme primo ab editiōe, supra quatuor milia excusa sint exēplaria, ta-

mē sedulò curatū est, ut oēs libri paginis inter sese cōuenirēt. Quòd si quādo præsēntis opusculi locū citauerimus, Codicē adducemus, alphabeti literis insignitum, & additis numeris. Hæc igitur præfati, Meditationes Græcicas incipiamus.

Vox epistolæ primæ est ἐπεγνωµὴ γινώσκω, id est, nosco, compositū autē ex præpositione ἐπι, est ἐπιγινώσκω, hoc est, agnosco. secundus Aoristus actiuus uerbi γινώσκω, est ἔγνω, à uerbo in μι Ter-
 tiæ coniugationis γνῶμι, cuius Futurū pri. est γνώσω, à primitiuo themate γνώω, unde secundus Aoristus actiuus ἔγνω, ut ἔδιδωμι, Futurū δώσω. Aoristus secun. ἔδω, cuius formationē quære in Insti-
 tutionibus, pag. 33. Sic à γνῶμι, Futu. γνώσω Ao. secun. ἔγνω, compositū ἐπεγνω, ex præpositione ἐπι & ἔγνω, Abijciunt enim præpositiones ulti-
 mam uocalē, quoties præfiguntur uocalibus: pag. 22.

Versu. 18.

Versu. 6.

Σου τὴν ἐπιστολὴν σου Genitiuus est pronominis primitiui, secundæ personæ, σὺ σοῦ tu tui, &c. Vsurpāt uerò Græci Genitiuos primitiue speciei, ubi Latini per possessiuum loquuntur, tuā Epistolam dicentes, non tui Epistolam, illi autē σοῦ τὴν ἐπιστολὴν, quāq; & possessiuus utantur ἐπιστολὴν τὴν σου.

ἐπεγνω σου) Ex encliticis est σοῦ, ideoq; destituitur proprio accentu pag. 148. Enclitica uerò non semper accentū remittunt in præcedentem dictionē, sed quandoq; solū ipsum amittūt, ἀπρὸς τὴν τε, πᾶρος γε, sic ἐπεγνω σου, id quando fiat, sensim ipse

Versu. 9.

obseruabis, reperies σῶμά σου, non autem λόγός σου, rectè tamen διδάσκαλός σου, σώματά σου, Nam uocabula προπερισσώμενα, id est, quæ penultimā circūfleclunt, aut προσπροξύτονα, id est, quæ acuiūt antepenultimā, ea dictiōis Enclitice suscipiūt accentū, non autem ἠδοξύτονα, id est, quæ accuiūt penultimā. Tametsi quod ad accentū pertinet, securū adhuc esse præstat, neque multū de his rebus anagi, priusquā in declinationibus et cōiugationibus p̄beuersatus fueris, & casuū ac tēporū terminationes exactè p̄didiceris, tū deniq; ad accētō rōnē ueniē dū erit, & in eo diebus aliquot cōsumēda meditatio, reliquis omnibus omisis, .s. ut ex animo & serio qđ agēdū est, agas. Quādoquidē re ipsa cōperi, plerosque in his literis cū plurimū tēporis cōtriuissent, tñ uix tandē ad eā frugē peruenisse, ut iustā Grāmatices cognitionē nacti essent, non aliā ob causam, nisi quod statim omnia simul nosse uoluerint, et nulli tñ rei totos sese dedere. Atq; illud uel maximè linguis p̄uchēdis impedimēto cōsueuit esse, dū uiri alioqui boni, sed ē quorūdā moribus hæc studia æstimāt, putātq; linguis singulis seculū esse tribuēdū, cū tamen, si quis recta ratione rē instituat, nō modò Græcā & Hebræam, sed et Chaldaeam et Arabicam ita nosse possit, ut reliquis disciplinis percipiendis nihil prorsus officiant, sed maximè prosint. Proinde, ut ad nostrum institutū recurrat oratio, sic formari uelim discipulū, ut primus labor impēdatur declinationibus & coniugationibus, etiam neglectis accētibus, nisi si

quid obiter suapte industria notarit, deinde se in au-
tore quopiã exerceat, & singulas minutias excutiat,
quemadmodũ in Epistola præfenti facere cœpimus.
Vbi hoc scopo sibi propositio, iã istam partẽ satis af-
secutus erit, mox alterã curam suscipiat, de accenti-
bus, aut de syntaxi, dissimulatis interim illis quæ huc
non pertinet. Itaq; suaferim libellũ aliquẽ huic exer-
citationi designatũ, nõ semel tantũ euoluere, uerũ to-
ties à capite ad calcẽ usq; perlustrare, quoties nouã
prouinciã capebas, ita enim futurũ est, ut & uetera
quæ iam didiceris, relectiõẽ confirmẽtur, & animus
præfenti negotio detẽtus, minus distrahatur alienis.

τὸν ἐπισολὴν) τὸν Accusatiuus formininus arti-
culi præpositiui, ἢ, τῆς, τῆ, τῷ. Adhibent autẽ ar-
ticulũ ferme singulis dictionibus, interdũ certitudi-
nis gratia, interdũ etiã ornatus causa, de qua pa. 90. Versu .3

ἐπισολῷ) Accusatiuus singularis, ἢ ἐπισολῆ Se-
cũda declinationis, ut ἡλικίᾳ, τὸν ἐπισολῷ, ut τῆ
ἡλικίᾳ. Articulus additus facile cõmonstrat nominũ
genus, numerum & casum, quod si defuerit, adhi-
bito Lexico planũ fiet, nã ceteri casus cũ Ntõ prin-
cipalẽ syllabã habẽt eandẽ, at in uerborũ tẽporibus
alia est ratio, propter augmẽtũ. Cum uerò dicatur
ἐπισολῆ, & ἐπισολῷ accẽtu acuto, hic grauis po-
situs est τὸν ἐπισολῷ. Dictiones enim acutæ, nisi
ponãtur in fine periodi, & sententiã claudãt, mutant
acutũ in grauẽ ob cõsequẽtem dictionẽ, pagina. 151. Versu. 5

ὡσσοῦ) ut, quẽadmodum, similitudinis aduerbiũ,
idẽ significat ὡς. Est enim in plerisq; πρ̄ adiectio

syllabica, ut etiã in Articulis subiunctiuis, $\delta\alpha\omega\delta\rho$,
 Versu 21. $\eta\pi\epsilon\rho, \delta\pi\epsilon\rho$, pa. 90. Nemo uerò sibi molestiã asciscat,
 in memorandis aduerbiorũ uarijs significãdi modis,
 aut coniunctiõnũ potestatibus, ut norit quas expleti=
 uas dicere debeat, quas rationales, aut causales: Illud
 pro partibus orationis, quas uocant indeclinabiles,
 satis fuerit, ut quando occurrent in autoribus, signi=
 ficationem & usum obseruet.

οί) qui, articulus subiunctiuus, functus officio re=
 Versu 2. latiuu, pagi. 90. quòd si scribatur sine accentu οί,
 praepositiuus erit, qui non conueniret uerbo ἐπιγι=
 νώσκουσι, sed participio οί ἐπιγινώσκοντες, id est,
 agnoscẽtes, at οί ἐπιγινώσκουσι, qui agnoscunt.

Τοὺς τῶν φίλων παῖδας) amicorũ liberos, inter
 articulũ dictionis regentis, & ipsam dictionẽ regen=
 tẽ, eleganter collocatur dictio recta cũ suo articu=
 lo, τοὺς παῖδας τῶν φίλων liberos amicorũ, τοὺς
 τῶν φίλων παῖδας, amicorũ liberos. Sic reliquæ
 pticulæ, ut praepositio cũ casu, aut aduerbiũ, uenustẽ
 ponũtur in medio, τὸν μετ' ἡμῶν βίον τοὺς ὄντω
 καθεύδοντες, cuiusmodi sunt apud Latinos, ubi in=
 ter adiectiuũ et substantiuũ quippiã interseritur, tẽpe=
 ratũ oratiõis genus, summã doctoris autoritatẽ, &c.
 Τῶν φίλων) articulus indicat esse Genitiuũ plura=
 lem, à Nominatiuo Tertie declin. ο φίλος) amicus,
 ut ὁ λόγος τῆ λόγῳ, τῶν φίλων. Semper uerò Geni=
 tiuus pluralis desinit in ων, in omni declinatione,
 ideoque inde certũ Nominatiuũ non licet colligere,
 nisi consulto Lexico, aut praepceptore.

Τοὺς παῖδ' αὖς) proles, liberos, ὁ ἰὴ ἢ παῖς, τὸ ἰὴ
 τ' παῖδ' ὄς, Quinta declinationis, Accusatiuus plu-
 ralis, τοὺς παῖδ' αὖς, accentum habens in priori syl-
 laba, cū τῆ Genitiuus παῖδ' ὄς ultimā acuat, de hoc Versu. 2.
 pa. 146. cur etiā παῖδ' αὖς circūflectatur, nō αὐτ' acua-
 tur, dicēdo παῖδ' αὖς, notatū pa. 145. in ἑσῶς ἑσῶτος. Versu. 14

ἐκ τῆ ἐπιφαινομένης) ἐκ τ' ἰδ' idem significāt,
 sed hoc ante uocalem, ἰδ' αὐτῶ ex ipso, illud ante
 consonantē ἐκ πατρός, ex patre. Prepositionum si-
 gnificata, regimen et usum disces optimē legēdis au-
 toribus, et doctorū interpretationibus, quales etate
 nostra duos insignes uidimus, Erasmi & Budæum,
 Quod si cui libebit alieno magis frui labore, nō ha-
 beo cōsiliū expeditius, q̄ ut ipsius Budæi cōmētarios,
 ubi de prepositionibus accuratissime scripsit, dilige-
 ter perlegat, præsertim si iā in literis grādiōr sit τ'
 plusculū nactus fuerit iudicij. Alioqui infirmioribus
 et rudibus cōmodū erit Lexicō illud quod nuper Pa-
 risijs excusum est opera Gerardi Morrhij, q̄ sedulo
 studuit, ut iuuentus in prōptu posita haberet et suo
 loco, nō modò quæ tradidit Budæus, uerū etiā quæ
 cūq; ex aliorū monumētis apicula in morē collegit.

ἐπιφαινομένης) φαίω, compositum ἐπιφάω,
 ostendo, πασιῦ ἐπιφάωμαι ostēdor, apparo, re-
 luco, τ' cōspiciuus sum. Nam crebrò πασιua Græco-
 ρū reddimus per neutra Latinorum, aut cōtrā: licet
 enim eandē rem diuerso nominare cōtingat idioma-
 te tamē quæ uocantur apud Grammaticos partium
 orationis accidētia, genus, numerus, figura, τ' huius-

modi, ea nō semper conueniūt, ut nos dicimus in plu-
 rali, diuitiz diuitiarū, illi singulariter ὁ πλοῦτος, τὸ
 πλοῦτος, nos deponētis uoce furor, illi uoce actiua
 κλέπτω, sic nō mirandū, cum illi dicāt, ἐπιφάνο-
 μαε sub uoce passiua, nos interpretemur nō solum
 ostendor siue uideor, sed etiā appareo, reluceo, &
 etiā per circumlocutionē, conspicuus sum. Igitur ab
 ἐπιφάνομαε fit participiū ὁ ἐπιφανόμενος, qui
 ostēditur, apparens, aut si per nomē reddere uelis, cō-
 spiciuus, Femininū ἡ ἐπιφανομένη, Secundæ de-
 clinationis, Genitiuus Ἡ ἐπιφανομένης.

ἐπιφανομένης αὐτοῖς) apparēte in ipsis. Cōpo-
 sita regūt casum præpositionis, ἔνδ. Datiuo iūgitur
 significans idē quod in, proinde uerbū compositum
 Datiuū habet, ἐπιφάνομαε αὐτοῖς, reluceo in ipsis
 nam absurda fuerit imitatio, in appareo ipsis, quod
 uerbū Latinus nō agnoscit, quò factū est, ut in uer-
 sione præsentis Epistolæ nō sic uerbū uerbo reddere
 potuerimus, quin interdū cogeremur minus esse in-
 cepti, dū saltē Latinis uocibus uti studemus, et si pecu-
 liarem linguæ phrasim neglexerimus: ideo uertimus
 apparente in ipsis, non autem inaparente ipsis.

Verfu. 3. Αὐτοῖς) Datiuus pluralis pronominis αὐτός,
 de quo pagina. 89.

ὁμοίότης) ὅμοιο) similis, ἡ ὁμοιότης simili-
 tudo, Ἡ ὁμοιοτητα. Adiectiua in ος formāt sub-
 stantiua feminini generis in ὄτης, quorū Genitiuus in
 Verfu. 12 ὄτης) pagina. 16.

ὁμοιότητες πρὸς τοὺς πικόντας) obseruabis di-

Etiones, quæ significat conuenire, cōsentire, similem esse, aut cōtrā disfidere, disbetnire, pugnare, & c. præpositioni πρὸς adiūgi, exēpla notabis ubi incidierint.

Πρὸς τοὺς τέκοντας) Præpositio πρὸς cū Accus-
 τοὺς τέκοντας) τίκτω pario, secund. Aori. ἔτε-
 κοῦ ab inusitato uerbo τέκω, ab ἔτεκοῦ participiū
 ὁ τέκωρ, τὸ τέκοντος. Accusatiuus pluralis τοὺς
 τέκοντας, id est, eos qui genuerūt, aut pepererūt,
 nempe parentes, quod tamen est nomē nō participiū. Participij
 præteriti in
 interpretatio.
 Habēt autē Græci in omnibus uerbis, omniū tempo-
 rū participia: Latini nō itē cum sit igitur τέκοντας
 participiū Aoristi, & significet Præteritū, necesse
 est nos circūloqui per uerbū et relatiuū, τοὺς τέκον-
 τας, eos qui genuerūt: nā à uerbis actiuis, ut sunt pa-
 rio, gigno, nō fiunt participia Præteriti temporis,
 ideòq; si uelimus adhibere periphrasim, et tamē una
 tantū uoce reddere, uel rationē tēporis negligimus,
 et utimur participio præsentis, gignētes, pariētes,
 aut eius loco nomē ponimus parētes, genitores. Idem
 facito in cæteris, ut si quādo Latinū participiū eius-
 dem tēporis nō reperiatur, inuenias nomē quod sal-
 tē significatione cōsentiat, sicut à uerbo κτίζω, Fu-
 turū, κτίσω, Aoristus primus ἔκτισα, Participiū,
 ὁ κτίσας qui creauit, pro quo uerte creatorem:
 ἐπιγινώσκουσι) agnoscunt, tertia pluralis ab
 ἐπιγινώσκω. Basilus.

τὸ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, τὴν τὸ πῶς κα-
 τασκευῶν, πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι ὀρμὴν ἰσά τῆ ψυ-

χῆ σὺ εἰς τὸ μετ' ἡμῶν βίον, πρὶν ἂν πρὶ τῷ τό-
 πῳ τὶ μάδοις καὶ ῥῆ διαγωγῆς, σὺν ἡμῶν ὄντως τὸ
 διανόημα, καὶ τῆς ψυχῆς, ῥῆ πάντα τὰ τῆ-
 δε μηδὲν ὑπερβύνης, πρὸς τὴν ἐπιγαγγεῖας
 ἀποκείμενην ἡμῶν μακαριότητα.

Verbum uerbo redditum.

Nam haud magnum esse dicere loci structuram,
 ad ingenerandū impetum aliquem animo tuo, ad eū
 nobis uitā, priusquam de modo aliquid didiceris &
 conuersione, tuus est reuera sensus, et tui animi
 omnia hic nihili faciētis, prae in pollicitationibus re
 posita nobis beatitudine.

Interpretatio Budæi.

Nam quod existimare te ais, magnopere nō refer-
 re, habitum structuramq; loci, ad ciendum in animo
 tuo desiderium uitae nobiscū agenda, anteq̄ cōpertum
 quippiā habeas de modo et ratione uitae nostrae, tuus
 hic est profecto animiq; tui sensus, qui huius mūdi bo-
 na prorsus nihili esse ducas, prae ut est beatitudo, quā
 reconditam in diuinis pollicitationibus habemus.

Scholia.

ὅ γὰρ μὴ μέγα εἶναι φῆσαι, &c.) Sic ordina, ὅ
 φῆσαι τῷ τῷ τόπῳ κατασκευῆν μὴ μέγα εἶναι,
 id est, dicere loci structurā nō magnum esse, hoc est,
 non multum habere momēti. Caterū articulus ὅ,
 iungitur Infinitiuo φῆσαι, tāquām nomini. Siquidē
 Infinitiuus siue solus, siue cum casu, nominis uice
 fungitur, idquē in neutro genere, & hoc loco tan-
 quam Nominatiuus habetur.

ἄρ) enim, nūquā primū locū sibi in oratione uēdi-
 cat, ideoq; uertimus per nā: propterea quod Latini
 p articulo ῥ, nihil habēt quod ponant, nisi dicāt ῥ
 ἄρ φῆσαε, ipsum enim dicere, aut, id enim nēpe di-
 cere: ut capiamus articulū p̄positiuū pro pronomi-
 ne demonstratiuo, id est, ῥ pro τοῦτο, siquidē hoc in-
 terdū fit, pa. 90. alioqui si articulū suo morē capias, Versu. 7.
 cū nihil Latine respōdeat, turpē foret dicere, ῥ ἄρ
 φῆσαε, enim dicere, quā ppter uertimus, nā dicere.
 μῆ, μέγα) nō magnum, μί non, alia significata
 in p̄sens omittē, & suo loco dicenda ducito.

μέγα) magnū, Adiectiuū neutrū, de quo pag. 104. Versu. 11.
 Sæpe alterius generis substātiuo additur adiectiuum
 neutrū, τῷ τοῦ τόπου κατὰ σκευὴν εἶναε μέγα, lo-
 ci structurā esse magnū, ueluti substātiuē, hoc est, rē
 magnā, aut magni esse momēti, magnopere referre,
 ut Budeus uertit.

εἶναε) esse, Infinitiuus ab εἶμι sum, pag. 114. Versu. 10.

φῆσαε) Infinit. Aor. pri. ab Indicat. εἶσαε, ut Τύ-
 ψαε, ab ἐτυψα: cur ergo nō φῆσαε ut τυψαε accen-
 tu acuto? Iā monuimus nō aliud esse agēdū prima le-
 ctione huius Epistolæ, q̄ ut casuū, et tēporū, et perso-
 narū terminationes rimarēmur. et uides terminatiō-
 ne cōsentire φῆσαε cū τυψαε, utrūq; in αε, Quod
 ad accētū attinet, αε in huiusmodi solet haberi pro
 breui. pa. 144. in lōga uerò ante breuē finalē circūfle-
 ctiz. itaq; scribēdū nō φῆσαε sed φῆσαε, pa. 144 in Versu. 8.
 ἐσὼς ἐσὼτ &. Vsitatū uerò thema huius infi. φῆ- Versu. 9.
 σαε, est φημί, de quo pa. 121. Nec tā significat dico, Versu. 11.

quān puto εἶ profiteor : utrunque explicat Βυ-
δαεις, τὸ γὰρ φῆσαι, nam quod existimare te ais.

τὴν τὸ τόπον ἤσκειν) de articulo dictionis
Versu. 4. regentis εἶ recte, uide notata Codice A. u. in πὺς
τῷ Ὀλωμ παῖδας.

τόπου) loci, ὁ τόπος, Tertia decli. τὸ τόπος.
κατασκευῆ) structurā, ἡ ἤσκειν, Secūda decli.
πρὸς τὸ ἐμποῖσαι τῆ ψυχῆ σου) ad ingenerādū
animo tuo. Gerundijs εἶ supinis Graeci carēt, in quo
rum locum subeunt Infinitiu, adiectis articulis neu-
tri generis, πρὸς τὸ ἐμποῖσαι, hoc est, ut rudius
loquamur, ad ingenerare, id est ad ingenerādū, aut
causa ingenerandi. Nam prius supinum, gerundium
in di, uel dum, ferme efficit Infinitiuum adiniculo
prepositionis πρὸς.

ἐμποῖσαι) Infinit. pri. Aor. actiui, ab ἐμποιέω
indo, ingenero, innasce facio, quasi intus facio, uel in
esse facio, Capiatur simplex ποιέω, εἶ per crasim
ποιῶ, primæ coniuagationis circumflexorum. Futu.
ποιήσω, Aor. pri. ἐποίησα, Infi. ποιῖσαι unde cōpo-
situm ἐμποῖσαι, ab ἐμποιέω, ex prepositione ἐν,
migrāte v in μ, propter π sequens. Quo modo
uerò se habeant prepositiones ἐν εἶ σύν in com-
positis, uide pag. 139. in uerbo συγγένωσις.

Versu. 8.

Quoties incidit uerbum compositum, ut facilior
sit tēporū formatio, tolle prepositionē, εἶ excutito
simplex, ut modò fecimus in infinitiuo ἐμποῖσαι.

ὀρμητικῶ) desiderium aliquod, εἶ impetum: nā
hoc propriè uox significat, ueluti cū animus aliquod

fertur, & aliquid agere gestit, odio uel amore pro-
uocatus. Nominatiuus est ὁ ὄρμην, Secundæ declina-
tionis. Accusatiuus τὴν ὄρμην, ut τὴν τιμὴν.

τῶα) Accusatiuus singularis fœminini generis, No-
minatiuus τῆς, τῶς τῶι, τῶα, quod habes pag. 17. Versu. 4.

Quāquā si quis rectè perceperit ordinē, quem secu-
ti sumus in Quinta nominū declinatione, facile inue-
nerit omnia, uel nobis tacentibus. Primò scripsimus
quæ desinerēt in uocalē, nēpe α, ι, υ, ω: nā nullū nomē
Quintæ declinatiōis desinit in aliquā reliquarū uoca-
liū, ε, η, ο: deinde sequuntur finita in cōsonātē, nec ullū
desinit in aliquā istarū cōsonantium, β, γ, δ, ζ, θ, κ,
λ, μ, π, τ, φ, χ sed in unā reliquarū, nēpe, ν, ξ, ρ, σ,
ψ, quas quinque cōsonātes uariè præcedunt uocales
aut diphthongi, hoc ordine, αν, εν, ην, ιν, ον, ων, υν,
ων. in littera ξ, non uocaliū facimus discrimina, sed
uarias adscripsimus terminationes Genitiui, κϑ,
γϑ, χϑ, pro affinitate triū inter sese mutarum,
tenuis κ, mediæ γ, aspiratæ χ: sequitur, αρ, ειρ,
ηρ, ορ, υρ, ωρ: deinde ας, ας, ας, ες, εις, ες, ης, ις, ος,
ους, υς, ως: subdūtur quæ in duas desinunt cōsonan-
tes, λς, υς, ρς. ultimò quæ in duplicem ψ, desinūt, ubi
similiter ut in ξ, nō uocaliū habita est ratio, sed Ge-
nitiui πος, εος, φϑ, pro tribus alijs mutis, tenui π,
mediæ β, aspiratæ φ. Hunc ordinem quisquis obser-
uabit, statim nouerit, ubi quarendum erit, quicquid
occurreret de nominibus Quintæ declinationis.

Est aut̄ hoc nomē λς, ex Encliticis, quæ proprio desti-
tuuntur accētū, pag. 146. ὄρμην λς pro ὄρμην λς. Versu. 20.
Enclitica enim quandoque non remittunt suum ac-

Versu 5. centuū, sed tātū perdunt, ut notatū Codice A 10. in uoce ἐπέγνω σου. Sic et Enclitica dissyllaba, quandoque remittūt, ἀνδραπόρου ἰνα, quandoque tātū perdūt, nempe si praecedat πρῆσιπώμου, id est, dictio cuius ultima circūflectitur, ποιῶ τινά, aut ὄξυτονου, id est, dictio cuius ultima est acuta, καλόυ ἰνα, sic hoc loco ὀρμηῦ τινά: in cuiusmodi ablatu est accētus è uoce τινά, nec tamē dictio praecedens ullū habet accētū, praeter natiuū ἔ propriū. Et in istis nō obtinet Canō ille de accētū acuto, qui ob cōsequē

Versu. 13. tiā migrat in grauē, ut notatū Codice A 11. in ἐπιστολῷ. Nā si Encliticū seruaret accētū, scriberemus ὀρμηῦ τινά: acutus enim ob cōsequentiam mutatur in grauē: at ubi Encliticum accentum perdit, acuta dictio praecedens manebit acuta, ὀρμηῦ τινά, nō autem per grauē ὀρμῶ ἰνα.

Versu. 24. ψυχῆ σου) animo tuo, ἢ ψυχῆ, ἢ ψυχῆς, πῆ ψυχῆ, Secūda declinatiōis, ut ἢ λιπῆ, ἢ λιπῆς, πῆ λιπῆ.

Versu. 6. σὺ) Genitiuus à σὺ pronomine, de hoc Codice A. 9. in σου τῆ ἐπιστολῆ, et in ἐπέγνω σὺ. Codi. A. 9.

εἰς τὸν μετ' ἡμῶν βίου) praepositio εἰς, cū Accusatiuo, εἰς βίου ad uitam. Budeus ὀρμηῦ εἰς τὸν βίου, hoc est, uerbū è uerbo, impetum ad uitā: uertit de-

Interpretis officium.

siderium uitae. Non enim interpretis officium est anxiam quādam religionem numerare uoculas, et syllabis asidere, sed Latinis auribus satisfacere, ἔ Graecanicas figuras quāmaxime fugere, ad quod nihil eque cōducit, atq; ratio copiae, in qua quisquis erit bene uersatus, is facile praestabit rectum interpretem.

τ μεθ' ἡμῶν βίου) infirmioribus obsecuti, reddi-
dimus ineptissime, ut cerneret quid cui responderet,
hoc pacto. εἰς τ μεθ' ἡμῶν βίου, ad cū nobis uitam.
Articulū enim τ, qui uariis modis explicari potest
tāquam negleximus, & Scholijs ipsum declarādū re-
liquimus. Itaque articulus qui afficit præpositionē
cū casu, reddetur cōmodo aliquo adiectiuo, τ μεθ'
ἡμῶν βίου, agendam nobiscum uitam, pag. 152. Versu. 7.

μεθ' ἡμῶν) apostrophos est, pro μετὰ ἡμῶν, pa-
gin. 7. Græci autē hic à Latinis dissentiunt, naturali
præpositionis ordine seruato, dicētes μεθ' ἡμῶν cū
nobis, pro quo Latini nobiscum. Caterum μετὰ cū,
Genitiuum habet: at μετὰ post, Accusatiuum.

ἡμῶν) Genitiuus plu. à Pronomine ἐγώ, pag. 87. Versu. 12.

βίου) ὁ βίος) uita, Tertie declinationis.

πρὶν ἂν μάθοις) priusquam didiceris: πρὶν an-
tequam, priusquam.

ἂν μάθοις) hæc cōiunctio ἂν, nūc est potētialis,
οὐκ ἂν φάοις, nequaquam dicas, hoc est, haud possis di-
cere, nūc planè uacat. Vide Budeū in Cōmētarijs lin-
guæ Græcæ, ubi usum explicat, et quibus modis iun-
gatur, Tu interim quoties obuia fuerit hæc particu-
la, securus negligē tāquam ociosam, donec in istis lite-
ris plus roboris collegeris. Multa dissimulāda sunt,
ut loco & tempore discantur commodiore.

πρὶ τ τρόπου) de modo, præpositio πρὶ cū Geni-
τιου) Nominatiuus ὁ τρόπος, ut ὁ λόγος, ma-
sculinū est, quod inspecto discēs Lexico, siquidē Ge-
nitiuus τοῦ τρόπου cōuenit utrique generi, siue di-

catur, ὁ τρόπος, siue in neutro τὸ πρότερον, ut τὸ
 φύλον, utriusque enim Genitiuus est τῶ πρόπου.
 A uerbis quorū penultima est ε, deducuntur nomina
 cōuerso ε in ο, λέγω dico, λόγος sermo, τρέπω
 uerto, τρόπος, mos, modus: item aliud τροπή mi
 tatio, ut ab ἐπιτέλλω, id est, mando, mitto Episto
 lam, fit nomen fœmininum ἐπιστολή, id est Epi
 stola: nam latinitate donatum est.

τί) aliquid, neu. à cōmuni τῖς τινός, hoc est, aliquis,
 quispiā, uel quidā, quæ tria Græci unica uoce dicūt.

τί μάθεις) aliquid didiceris, noris. Budæus adiu
 tus præsidio copiæ uersionem fecit speciosiore, dū
 pro didiceris, uertit compertum habes.

μάθεις) μάθησάνω disco, secundum Aori, capit à
 μαθίω inusitato: unde Futur. μαθήσω. Aor. prim.
 ἐμάθησα: secundus, ἐμάθου, abijciendo ex Aoristo
 primo penultimam uocalem cū consonāte sequente,
 nēpe ης, de hoc pagin. 66. Ab ἐμάθου Optatiuus est
 μάθοιμοι μάθοις, ut ab ἔτυπον fit ἔτυποιμι ἔτυποις.

Versu 23.

καὶ) ἔ coniuñctio copulatiua. Quomodo discen
 de partes orationis indeclinabiles, scriptum Codice

Versu 28. A II. in ὠσσορ.

τῆς διαγωγῆς) διαγώ dego uitā traduco, à δια
 Versu 23. et ἄγω, reiecta ultima præpositionis uocali, propter
 uocalē sequentem, pag. 29. Ab ἄγω ἔ cōpositis uer
 balia fiūt, adiectione syllabæ γη, ἄγω ἄγωγῆ, σιωά
 γω σιωαγωγῆ, εἰσαγω εἰσαγωγῆ, sic à διαγω fit
 διαγωγῆ, id est institutum uitæ ἔ uiuendi ratio.

σοῦ ἢ ὄτως) σός, σή, σού, tuus tua tuū, pronom

possessiuum, pag. 27. Scribitur hic $\sigma\acute{o}\nu$ graui accētū Versu 19.
 propter sequentem dictionem. Codice A. 11. in $\epsilon\pi\iota\sigma\omicron$ Versu 26
 $\lambda\eta\upsilon$, quod si poneretur in fine iustae sententiae, iam
 acueretur, $\delta\iota\alpha\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$ $\delta\acute{o}\sigma\acute{o}\nu$.

$\eta\mu\acute{o}\nu\tau\omega\varsigma$) est re uera, $\eta\mu$ imperfectum ab $\epsilon\iota\mu\acute{i}$
 pagina 115. sed crebrò ponitur pro praesenti $\delta\delta\iota$, Versu ulti.
 sic $\epsilon\delta\epsilon\iota$ pro $\delta\epsilon\iota$, $\epsilon\chi\lambda\omega$ pro $\chi\eta$.

$\acute{o}\nu\tau\omega\varsigma$) profectò, reuera, aduerbium à genitiuo
 plurali participij uerbi substantiui, $\acute{o}\nu$, $\acute{o}\nu\tau$ \textcircled{C} $\tau\acute{\omega}\nu$
 $\acute{o}\nu\tau\omega\upsilon$, v in s $\acute{o}\nu\tau\omega\varsigma$, pagina 91. Versu 12.

$\delta\iota\alpha\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$) sensus, à $\delta\iota\alpha\nu\acute{o}\iota\omega$, simplex $\nu\acute{o}\iota\omega$, Futu.
 $\nu\acute{o}\iota\sigma\omega$, Præte. acti. $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\nu\eta\kappa\alpha$. Passi. $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\nu\mu\alpha\iota$, unde uer
 bale $\delta\acute{o}\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$, pagin. 97. ablato incremēto, et uerso Versu. 14.
 $\mu\alpha\epsilon$ in $\mu\alpha$, compositū $\delta\iota\alpha\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$: Vt uerò facilius sit
 thematis inquisitio et utilior, memores esse cōuenit,
 unde tēpora formētur, et sensim tāquān per gradus
 sursum ascēdamus ad originē, donec inuentū sit præ
 sens Indicatiui modi: est enim thema hoc pacto, $\delta\iota\alpha$
 $\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$, rei jce præpositionē, erit $\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$ uerbale in $\mu\alpha\epsilon$
 quod sit semper à Præter. pass. prima persona, subla
 to augmēto: erit igitur $\nu\acute{o}\nu\mu\alpha$ à $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\nu\mu\alpha\epsilon$: porro
 Præter. pass. formatur ab actiuo, uertēdo $\phi\alpha$ in $\mu\mu\alpha\epsilon$,
 $\chi\alpha$ in $\gamma\mu\alpha\epsilon$, uel $\kappa\alpha$ in $\mu\alpha\epsilon$: fuerit ergo $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\nu\mu\alpha\epsilon$ ab
 actiuo $\nu\acute{\epsilon}\nu\acute{o}\nu\eta\kappa\alpha$, ubi autē $\kappa\alpha$ in Pr. desinit Fu. in $\sigma\omega$,
 nisi sit Quinta cōiugationis, proinde Futurū erit $\nu\acute{o}\nu$
 $\sigma\omega$: nam in Quinta cōiugatiōe dicere $\nu\acute{o}\nu\omega$, contra
 canonem est, qui præscribit penultimā Futuri Quin
 tæ cōiugatiōis esse breuiādā: et alioqui si Futurū es
 set $\nu\acute{o}\nu\omega$, Præsens esset $\nu\acute{o}\nu\omega$, quod nusquam appare
 bit

bit: Lexico, relinquitur igitur Futurū $\nu\omicron\eta\sigma\omega$, id quod proficiscitur à præsentis Tertiæ cōiugationis $\nu\omicron\eta\delta\omega$, $\nu\omicron\eta\tau\omega$. aut Quarta $\nu\omicron\eta\zeta\omega$, $\nu\omicron\eta\theta\sigma\omega$, siue $\nu\omicron\eta\tau\tau\omega$: aut Sexta $\nu\omicron\eta\omega$: aut Primæ circūflex. $\nu\omicron\epsilon\omega$, $\nu\omicron\omega$: aut Secundæ $\nu\omicron\acute{\alpha}\omega$ $\nu\omicron\omega$: siquidē omnium istorū Futurū esset in $\sigma\omega$, uerum nullū eorum ostendet Lexicon præter $\nu\omicron\epsilon\omega$. Hanc thematis rimādi uiam diligēter obserua: parat enim mirā facilitatē, ut statim occurrat origo, unde tpa manare queāt, de hoc uide pagi. 112.

Versu. 6.

$\epsilon\gamma\ \tau\eta\ \sigma\eta\ \psi\upsilon\chi\eta\varsigma$) $\epsilon\gamma$ tui animi, hic utitur possessiuo pronomine, $\sigma\eta\varsigma\ \sigma\eta\ \sigma\omicron\upsilon$, tuus, tua, tuū, fœmininū $\eta\ \sigma\eta$, Genitiuus $\tau\eta\varsigma\ \sigma\eta\varsigma$: poterat uti primitiuo Genitiuo $\sigma\omicron\upsilon\ \tau\eta\varsigma\ \psi\upsilon\chi\eta\varsigma$, hoc est, ut uetusto morē loquamur, tis animi pro tui animi: siquidē Græci Genitiuos primitiue speciei $\mu\omicron\upsilon$, $\sigma\omicron\upsilon$, $\acute{\omicron}\upsilon$, $\eta\ \mu\omicron\upsilon\upsilon$, $\acute{\omicron}\ \mu\omicron\upsilon\upsilon$, $\sigma\ \phi\omicron\upsilon\upsilon$, etiā actiue et possessiue capiūt: apud nos autē mei, tui, sui, nostri, uestri, tātū passiue: actiue autē et possessiue usurpāt ueteres mis, tis, sis, nostrū, $\epsilon\gamma$ uestrū: tria mis, tis sis, exoleuerūt: nostrū et uestrū tantū partitiue capiūtur. uterq; nostrū, quilibet uestrū.

$\psi\upsilon\chi\eta\varsigma$) $\eta\ \psi\upsilon\chi\eta$, $\tau\eta\varsigma\ \psi\upsilon\chi\eta\varsigma$, Secunda declinatio. $\tau\eta\varsigma\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \tau\eta\delta\epsilon\ \mu\eta\delta\epsilon\upsilon\ \tau\iota\theta\epsilon\ \mu\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu\varsigma$) ordina sic $\tau\eta\varsigma\ \mu\eta\delta\epsilon\upsilon\ \tau\iota\theta\epsilon\ \mu\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu\varsigma\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha\ \tau\acute{\alpha}\ \tau\eta\delta\epsilon$, nihili facientis omnia hic subaudi posita. Interpres non male hūc locū extulit per secundā personā, hoc modo qui huius mūdi bona prorsus nihili esse ducas. tamē Genitiuus $\tau\eta\varsigma\ \tau\iota\theta\epsilon\ \mu\epsilon\lambda\acute{\omicron}\nu\varsigma$ referēdus est ad substantiuum quod præcedit, nēpe $\tau\ \sigma\eta\varsigma\ \psi\upsilon\chi\eta\varsigma$, tuus, inquit, hic est profecto, animiq; tui sensus, $\psi\upsilon\chi\eta\varsigma$, inquit, hoc

est, animi uel animæ, τῆς μηδὲν τιθεμένης, hoc est, nihili esse ducētis, aut quæ nihili esse ducat. Participiū enim uariè redditur, nūc aduersum quiddā indicās, nūc causam explicās ut hoc loco, τῆς μηδὲν τιθεμένης, nihili ducētis, quæ nihili esse ducat, hoc est, ut q̄, aut quippe quæ nihili esse ducat. Proinde quæ p̄ participia Græcis effrūtur, nos Latinitate donabim⁹ p̄ eiusmodi cōiūctionē, q̄ cōmodissimè facit ad sensum πάντα) omnia, ὁ πᾶς, τῶ πάντος, ἡ πᾶσα, ἢ πᾶσι σης, ἢ πᾶν, τῶ πάντος, Accusatiuus pluralis neutri generis, τὰ πάντα, accētū in priore, licet Genitiuus sit πάντος, non πάντῳ, uide pag. 145. Versu. 14.

τὰ τῆδε) Articulus aduerbio iūctus, mutat ipsum in adiectiuū, χθές heri, ὁ χθές hesternus, ἡ χθές hesternā, et ita p̄r omnes numeros et genera. pa. 152. Versu. 7. Aut in isto articulo Participiū intelligitur uerbi substantiui ἄν, οὐσα, ὄν: aut aliud quippiā, quod loco ἔsentētiæ cōgruit, seruata generis, numeri, et casus ratione, ἐκεῖ illic, ὁ ἐκεῖ qui illic est, habitat, ābulat et cetera, οἶκοι domi aduerbialiter, τῶς οἶκοι, intellige ὄντας existētes, hoc est, domesticos, sic τὰ τῆδε intellige ὄντα, aut aliud quod quadrat, id est, quæ hic sūt uel geruntur, quæ in hoc mūdo sita sunt, &c. Est autē τῆδε aduerbium sub forma Datiui scēminini, cuiusmodi plurima sunt profecta ex secunda declinatione, habētq; æ uel η diphthongum impropriā, Δημοσίᾳ publicè, ἰδίᾳ priuatim, βίᾳ uiolenter, παρρησίᾳ cōfidēter, liberè, sic ἄλλῃ, πάντῃ, πῆ, ὅπῃ, κρυφῆ, ἀπουδίῃ, ἐκεῖ, ἡσυχηῖ, κομιδίῃ, Β 9 πολλα-

πολλαχῶ, παῦσαχῶ, διπλῶ, τριπλῶ, τετραπλῶ,
 πενταπλῶ, ταύτη, ad eundē modū τῆδε, quod fit
 ab articulo prepositiuo ὁ, ἡ, τὸ qui aduētū particule

Verſu 9. δε, capitur p̄ demōstratiuō, pa. 112. ὁ δὲ p̄ οὔτος hic.
 ἡ δὲ hęc, unde D. τῆδε huic, ἔρ̄ aduerbialiter hic.

Verſu 2. μηδὲν) nihil, ὁ μηδεὶς, ἡ μηδεμία, τὸ μηδὲν. p. 16.

Verſu 14. τίθεμεν) τίθειμι, pag. 70. pas. τίθειμαι, part.
 ὁ ἰδέμενος, ἡ ἰδεμένη, Genitiuus τῷ ἰδεμένῳ, id est,
 ponētis, faciētis, ducētis. Apud Atticos enim passiua
 capiūtur actiue, et alioqui deponētalia et media uer
 ba, idē habent presens et imperfectū cū passiuis. Por
 τὸ τίθειμι hoc loco significat idē quod λογίζεσθαι id
 est, ducere atq; existimare, μηδὲν τίθειμι nihil fa
 cere, μικρὰ τίθειμι parua habere, ὕστερον τίθειμι post
 habere, παρ' οὐδὲν τίθειμι, p̄ nihilo ducere nihil fa
 cere. Verū ista persequi nō est presentis instituti, tā
 τῷ illud studiosos adoleſcētes admonitos uelim, si lin
 gue Græce proprietatē, et elegātē uocabulorū usum
 tenere desiderēt, ut cōmētarios Budæi summa cura
 perlegāt. Reperiēt enim incredibilē quēdā thesau
 riu. unde ad copiose scribēdū reddētur instructissimi.

πρὸς τὴν μακαριότητα) ad beatitudinē, nihil du
 cētis, inquit, ad beatitudinē, hoc est, prout est beati
 tudo, capitur πρὸς, ut apud Comicū prepositio ad,
 nihil ad nostrā hanc, id est, prout nostra hęc est for
 mosa, οὐδὲν πρὸς τὴν ἡμετέραν ταύτην.

ἐπαγγελίας) in pollicitationibus, adiectiuum
 diuinis, Interpres explicandi causa posuit.

ἐπαγγελίας) A nominibus in os tā substantiuus

quā adiectiuus deducūtur substantiua in ἰά κακός ma-
 lus, κακία malicia, ἄγγελος nūtius, ἀγγελία, res quæ
 nūciatur, ab ἀγγέλλω nūcio, cuius compositū ἐπαγγ-
 γέλλω ex præpositione ἐπί, & in uoce deponētali
 ἐπαγγέλλομαι) promitto, hinc ἐπαγγέλλο, unde
 ἐπαγγελία Secundæ declinationis, Datiuus pluralis
 ταῖς ἐπαγγελίαις.

Versu. 5

ἀποκειμένῳ) uerbū κείµαι, pagina 120. compo-
 sitū ἀποκείµαι resideo, repositus uel depositus sum,
 part. ἀποκειµένῳ) repositus, fœmininū ἢ ἀποκεί-
 µένῃ Secūd. declin. Accusatiuus τὸν ἀποκειμένῳ.
 Nec miretur quis, quòd uerbū præsentis tēporis ἀπό-
 κείµαι uertitur repositus sum, et itē participiū ἀπο-
 κείµένῳ) præsentis tēporis per præteritū repositū,
 uide notata Co. A 13. in ἐπιφαινοµένῃς. Neq; præc
 rea hic laborandū est, ut quia uerbū κείµαι nobis
 occurrit, totam illius ediscas coniugationē, sed ubi
 excusso accus. ἀποκείµένῳ, ad ipsum thema perue-
 neris, nēpe κείµαι, hic silendū erit, nec ultra præ-
 sens tēpus progrediendū. Id quod in omnibus obser-
 uabis, ne longius curā extendas, quā præsens locus
 postulauerit. Si quis occurreret obliquus, nō quiescen-
 dū nisi reperto Nominatiuo, si ipse inciderit Ntūs,
 aut thema uerbi, nō scrutabimur anxie quæ inde tē-
 πόρα deducantur. Caterū quia ad consummatū grā-
 maticum pertinet, etiam illa tenere, quæ posteriore
 parte nostrarum Institutionū carptim scripsimus,
 quæ incipiuntur, pagina. 92. consultum uidetur, non

Versu. 23

Versu. 13

tempus suum tribuere, et à capite ad calcē usq; per
legere, serio studio haud aliter atque feceris in præ-
ceptione primorum rudimentorum.

ἡμῖν) nobis, Dativus pluralis ab ἐγώ.

Μακαριότητα) ὁ μακάριος, inde ἡ μακαριότης.

Ἡ μακαριότης, uide in uoce ὁμοιότητος, Co-
dice A. 14. Accusatiuus τὴν μακαριότητα.

Versu. fi.

Εγὼ ἢ ἂν ἔποιῶ αὐτὸς ὑπὲρ ἧχατίας ταύτης,
νυκτὸς ἢ ἡμέρας, γράφει ἀσχίνομαι, κατέλιπον
ἔγωγὸν τὰς γὰρ ἀσὶ διατριβὰς ὡς μυρίων κακῶν ἀ-
φορμὰς, ἐμαυτὸν δὲ ὄντων ἀπολιπεῖν ἠδ' ὠνήθη.

Ego uerò quæ quidē facio ipse in solitudine hac
nocte et die, scribere erubescō, dereliqui quidē enim
in urbe occupatione tanquàm sexcētorum malorum
causas, me ipsum autem nōdum derelinquere potui.

Equidē scribere ad te nō sustineo præ pudore, qui
in hoc extremorum finium recessu interdium noctuq;
agito, tãetsi enim urbicas occupationes pro dereli-
cto habui, ut sexcētorum malorum causas, me tamē
nondum ipsum etiam habere pro derelicto quiui.

ἐγὼ δὲ) cōiunctio δὲ uariè redditur, autem, ue-
rò, ceterum, porrò, sed, tamen. imò, rursus, contra,
quin potius, ut sententia postulat.

Versu. 4. ἂν μὲν ποιῶ) ἂν articulus subiunctiuus, neutri plu-
ralis, pag. 90. μὲν est coniunctio, ποιῶ à ποιέω,
circumflexorum primæ coniugationis.

Versu. 15. Αὐτὸς) ipse, pronome aptū tribus personis, pag. 88.
ἐπὶ ἧχατίας) in solitudine, ἐπὶ cum genitiuo.

ἰχθυῶς) ἰχθυῶ Secunda declinationis, Genitiuus ῥ ἰχθυῶς per uocalē α, quod desinat in a purum. Cur autē scribatur Genitiuus ἰχθυῶς per ᾠ cir cunflexum, notatum, pa. 144. Interpres ἰχθυῶς uer tit extremorum finium recessu: significatur enim hac uoce prædia ab urbibus semota, recessus, et solitudo ab hominū strepitu remota, ab ἰχθυῶ extremus.

Versu. 12.

ταύτης) demonstratiuum, οὗτος hic, αὐτῆς hæc, Genitiuus ταύτης, pagina. 88

Versu. 2.

Νυκτός ἢ ἡμέρας) nocte & die, tempus collo catur in Genitiuo, pagina. 149.

Versu. 12

Νυκτός ἢ νύξ nox, ῥ νυκτός noctis, pagina. 13.

Versu. 7.

Quāquānim huiusmodi sat fuerit indicasse Nomina tiuum, quo cōspecto, facile cognouerit lector, quo modo Genitiuum et reliquos casus quærere debeat, nō ignorans, quem ordinem in recēsendis termina tionibus obseruauerim, de quo Codice B 3.

Versu. 8.

ἡμέρας) ἢ ἡμέρα Secunda declinationis, Geniti uis ῥ ἡμέρας, quia exit in α.

Γράφειν) Infinitiuus presentis tēporis, ut τῷ πῶ, ab Indicatiuo γράφω, quod cū sit thema, sistendum est, nec extra propositum inquirēda sunt reliqua tempora, Codice B 12.

Versu. 16.

αἰχίνωμα) αἰχίνω dedecoro, pudefacio, suffun do pudore, αἰχίνωμα pudefio, erubescio suffun dor pudore, habes thema, ne longius angaris, ut reli qua rimeris tempora, sed hic sistas.

Ceterū quæ uerba passiue uocis, ut est αἰχίνωμα, sint reuera uerba passiuā, quæ autem deponētia, &

actiuo carentia, lectione autorū, ut pleraque alia, di-
 scēdū est. Interpretes ἄφρων ἀχύνουμαι uertit sic,
 scribere ad te non sustineo prae pudore, quod specio-
 sius est & numerosius, quā si uerbum uerbo reddi-
 disset, scribere erubescō, pro uno uerbo ἀχύνουμαι,
 id est, erubescō, substituit multa per periphrasim,
 nō sustineo prae pudore. Quēadmodū autē rationes
 copiae plurimū ualēt, ad parandā uersionis elegan-
 tiā, ita & omnibus locis magno sunt usui, & ijs po-
 tissimū medentur incommodis, quae adfert linguarū
 illa proprietates & phrasim. Proinde si quis expeditiō
 & elegātem interpretem prae stare studeat, sermonis
 ubertatē sibi cōparet, & tanq̄ in numerato, positūq;
 ob oculos habeat quicquid Erasmus de hoc genere
 praecepit, uir prae ter alias dotēs innumeras, hac ad-
 miraculū usq; suspiciendus, quod ita Graeca in latinū
 uertat, ut nullū Græcitatē uestigiū appareat, idq;
 ea fide, ut nec sententiā quid addat, nec detrahat, cū-
 que nihil minus spectet, quā ut totidē uerbis red-
 dat, tamē incredibili quadā dexteritate plerūq; asse-
 quitur, ut citra sensus iacturā, dictionū tamē nume-
 ro respondere uideat: hoc credo maximē fretus, quod
 scribēdi usu iā meditatū habet, quomodo in quāuis
 faciē formāda sit oratio. Quō factum est, ut illius in-
 terpretationes, prae ter quā quod Græcicas figu-
 ras nusq; redoleāt, hoc etiā eximiū prae multis alijs si-
 bi possint asumere, quod tāquā fontes Latini esse
 credatur, nō autē ē Græcis fontibus hauriri. Sic uerō
 interpretē agere, & numeris omnibus interpretis si-

dē præstare, neq; tamē aliū quā ipsum uideri argu-
mēti autorē, id demū absoluti artificis est. Equidem
pro mea tenuitate nō posū doctissimos uiros in hoc
negotio uersatos inter sese cōmittere, et de unoquoq;
cēsurā ferre, sed tamē omnibus cādidas lingue Græ-
cæ nō dubito cōsiliū dare, ut huius uiri uersiones di-
ligētissimē perlegāt, excutiant, & imitari conētur.
Alia in alijs eminēt, neque omnia sunt in omnibus il-
lustria, interpretē fidelē, Latinū, & elegantem, fa-
cilē, & commodū in uarijs periclitatū, nisi nobis ex-
hibuit Erasmus, nemo unquam est exhibiturus.

γράφειν ἀρχινομαί) Valde usitatus est Græcis
Infinitiuus, ubi nos gerūdijs utimur et supinis, ut dixi-
mus Codice B. 2. in uoce πρὸς τὸ ἐποιῆσαι, uerūm
& alioqui, quēadmodū apud Latinos, certa quædā
uerba gaudēt Infinitiuo, ita et apud Græcos, βάλω
μαί λέγω, uolo dicere, οὐ τόλμῳ ποιῆν, nō audeo
facere, & c. horū est hoc loco ἀρχινομαί γράφειν,
erubescō scribere.

Versu. 9.

κατέλιπον) λείπω linquo secūd. Aori. ἔλιπον,
pagin 32. sic ἀκατέλιπον composito, id est, derelin-
quo, secūd. Aori. κατέλιπον nō ἀκατέλιπον: quia
ἔλιπον incipitur à uocali, pagina 28.

Versu. 1.

Μ) nusquam nō obuie sunt hæ duæ cōiugationes,
Μ quidē, δὲ uerò, utimurq; ipsis diuidendi gratia,
ut sententiam à sententia, mēbrum à membro discer-
namus, ac priorem locum uendicat sibi μὲν, poste-
riorē ἃ. Quāuis autē creberrimū sit δὲ, nullo præ-

Versu 14.

cedēte μὲν, rarissimū tñ est Ἄ, quin postea subdatur uel δέ, uel alia quæpiā cōiunctio, quæ alterā sentētia contineat priori respōdentē, ut cui sit uel affinis, uel diuersa: itaq; hoc loco prior sentētia est, κατελι-
που Ἄ γὰρ τὰς γυνᾶς διατριβὰς. &c. subiūgiē altera, ἐμαυτὸν ἵδοντα ἀπολιπεῖν ἢ δωκῆν, Ca-
terum Budæus pro Ἄ & δέ, uosuit tametsi, tamen,
quæ duo minus Græcitatē sapiunt, quàm illa priora.

Versu. 1. γὰρ) enim, de hac cōiunctiōe diximus Codi. B. 1.
Et quæ præterea nobis denuo ac sepius occurrēt, ca-
sat erit semel declarasse: uocis uerò significatum al-
tera uersio faciliē mōstrauerit aut adhibitū Lexicō.

Versu. 4. τὰς γυνᾶς) διατριβὰς) articulus τὰς afficit præ-
positionē cū casu, de quo Codi. B. 5. in uoce τὸν μεθ' ἡμῶν βίου, uerti poterat, in urbe oblatas, aut datas,
aut per relatiuū, quæ in urbe offerebātur, quæ in ur-
be mihi dabātur, quibus, cū in urbe agerē, inuolui
& implicari solebā: nā hic sensus est, sed breuitatis
stuaiofus, compendiō dixit, urbicas occupationes.

Versu. 10. ἄσει) τὸ ἄσν, ἤ ἄσει & sine crasi, pag. 100. Dati
uus uerò ἄσει crasim admittit ἄσει, si nō à Nomina-
tiuo ἄσν, certè ab inusitato nomine Primæ declina-
tionis cōtractorū, τὸ ἄσν ἤ ἄσειος, τῶ ἄσει ἄσν,
ut τείχος, quæadmodū non solū dicitur δόρυ, sed et
τὸ δόρυ, ἤ δόρυος δόρυς, τῶ δόρει δόρυ, ut τεῖχος.
διατριβὰς) τρίβω, secund. Aori. ἐτριβου, cōpo-
situm διατριβῶ, secund. Aorist. διέτριβου: unde

uerbale ἢ δ' ἰατρὶ βή, 'Secūda declinatiōis, Accusatiuus pluralis τὰς ἰατρὶ βάς. Multa sunt uerbalia, quæ seruat̄ characteristīcō secūdi Aoristi, δ' ἰατρὶ βου ἢ δ' ἰατρὶ βή.

ὡς) tanquā, ut, ueluti, alia significata suo seruentur loco. Caucāt uerò studiosi, ne uocabulorū significatiōes inquirāt, quo tēpore sunt in Grāmaticis occupati præceptionibus, qua in re plurimū se penumero peccatur, deinde iactis fundamētis, ubi ad autorū lectiōnem sese cōtulerint, si non aderit interpres, cōfugiendum ad Lexicō, sed uerbi significatū illud modò tractent, & quantū dabitur, in memoria reponāt, quod loco præsentī satisfaciāt, reliqua si fieri potest ne legāt quidē, quòd si Scriptorē probē sibi uideātur intelligere, uel uiua præceptoris uoce freti, uel fida alioqui adiuti interpretatiōe, stultū est a Lexicis petere consiliū, in quibus ut omnia tradātur planissime, etiā quæ uocis usum prolatis exēplis ostēdant, tamēn ieiuniora minusq; uiuida sunt, neque tā penitus herent, ut quæ ipse tibi legēdis autoribus paraueris.

μυρίων) τὰ μύρια, multa & innumera, pro quo Latini sexcenta, numerus finitus pro infinito. Genitiuus pluralis τῶν μυρίων.

κακῶν) (ὁ κακός ἢ κακή, τὸ κακόν, malus, mala, malum. Genitiuus plural. neut. gen. τῶν κακῶν malorū.

ἄφορμᾶς) ἢ ἄφορμῆ, Secūda declinatiōis, τὰς ἄφορμὰς Accusatiuus pluralis.

ἐμὲν τού) me ipsum, pronomē compositum. Pag. 88. Versu. 20.

ὄντω) nōdum, τω tanquam adiectiō syllabica, sic

μήπω: ita apud nos syllaba dum, in nondum, necdū, quiddum, haudum.

ἀπολιπέω λέπω, secund. Aorist: ἔλεπον, Infini. ἄπειν, sic à composito ἀπολείπω, secund. Aor. ἀπέλιπον, Infini. ἀπολιπέω.

ἴδω ἠδην) δ' ἴωμαι possum, uerbū deponēs secund. cōiū. in με. à primitiuo δ' ἴωω, Fu. δ' ἴωισω, Præf. Ἀἴτι. δ' ἐδ' ἴωμαι. Paf. δ' ἐδ' ἴωμαι δ' ἐδ' ἴωσαι δ' ἐδ' ἴωσαι. Aor. prim. ἴδω ἠδην, Ἔ Atticè ἴδω ἠδην, mutant enim augmentum syllabicū in tēporale, pag. 107. Nemo uerò miretur, nos in rimādo themate, aut formando tēpore, multa proferre quæ non sint recepta, neque enim quæ recepta sint, recensemus, sed quomodo unumquodque formetur,

Verfu. 15.

ἀλλ' ὁμοίος εἶμι τοῖς ἐν θαλάσῃ ὑπὸ τ' ἡγῆτον πλῶν ἀπ' ἐρίας ἀπολλυμένοις ἢ ναυλιώσῃ,

Sed similis sum in mari præ circa navigationem in experientia percuntibus Ἔ nauſcantibus.

Similiterq; illis affectus sum, qui nauigandi insolentes, nauſea perditè afficiantur.

Verfu. 9.

ἀλλ' ὁμοίος) ἀλλὰ ὁμοίος, apostrophos. pagin. 7. Vfus te docebit quæ uocales desint, ubi assidua lectione didiceris ἀλλὰ non ἀλλό, Ἔ ita in reliquis. Budæus ἀλλὰ uertit q;: nam hæc coniunctio uaria significat, nec tantum est aduersatiua.

ὁμοίος εἶμι) similis sum, rectè uertit similiter affectus sum. Tētabis ipse memor copia, nū aliter quoq; reddi queat. Ita nobiscū agitur, perinde res nostra se

se habēt, & breuiter, quacunque uoces similitudinē
æqualitatēque significāt, tibi in mentem ueniāt. &
quod optimum duxeris, id ponere licebit.

εἰμι) accentū hoc loco remittit in precedentē di-
ctiōnem: est enim Encliticū, p. 117. Caterū coniuga
tionem huius uerbi substantiui εἰμι habes p. 115. sed Versu. 4.
qui hic præsens tempus occurrit, id est, thema, non Versu. ulti.
est neceſſe ad reliqua descendere, ut ante monuimus.

τοῖς, & c. ἀπολλυμένους) inter articulum τοῖς &
participiū ἀπολλυμένους, interserūtur aliquot par-
ticulae, de quo satis iam scriptū est in precedentibus.

ἐν θαλάσῃ) in mari, praepositio ἐν, cum Datiuo Codi. A 12
θαλάσῃ, cuius est nominatiuus ἡ θαλάσσα Secun- Versu. 14.
dae declinationis.

ὑπὸ τῆς κατὰ τὸν πλοῦν ἀπειρίας) sic ordi. ὑπὸ
τῆς ἀπειρίας prā inexperientia, κατὰ τὸν πλοῦν
circa nauigationem, uel in nauigatione, aut sic, ἵπὸ
ἀπειρίας, prā inexperientia, ἀπειρίας inquam, τῆς
κατὰ τὸν πλοῦν, quae est circa nauigationem, quae
inter nauigandum contingit, explicando articulu τῆς
ut maximē quadrat, nec est aliud ἀπειρία κατὰ τὸν
πλοῦν, inexperientia circa nauigationē, quā inexpe-
rientia nauigādi, proinde interpretatus est, totā hāc
particulā duabus uocibus, nauigādi insolētes capta
uoce, ut apud comicum, quid tu Athenis insolens?

ὑπὸ) prā, cum Genitiuo, ὑπὸ δέους prā metu,
ἵπὸ τὸν πλοῦν) in nauigatiōe, circa nauigationē,
hoc est, inter nauigandū, praepositio cū Accusatiuo.

πλοῦν) πλέω nauigo, hinc ὁ πλόϛ nauigatio,
 Versu 4. ut à πρέπω fit τρόπος, Codic B. σ. in uoce τρόπος.
 Contrahitur autem hoc nomen ὁ πλόϛ πλός,

Versu 8. Accusatiuus πλόου πλοῦν, pagina 96.

ἀπειρία) πείρα, experiētia, inde ἀπειρϛ in=
 expertus: nam α est σερνικόν μόριον, id est, priuati=
 ua particula, faciens è Substātiuo Adiectiuum, quòd
 rei priuationem significet, μοίρα, pars, ἀμοιρϛ ex=
 pers, φόβϛ metus, ἀφοβϛ intrepidus, sic ἀπει=
 ρα fit ἀπειρϛ, unde Substātiuū ἡ ἀπειρία ἢ ἀπει=
 ρίας, Secundæ declinationis, siquidem ab Adiectiuis
 in os fiunt substantiua, in ία κακός malus κακία ma=
 litia, ut notatum Codice B. 11. in ἐπαγγελίας.

Versu .1. Nec tamen analogia freti, conabimur quæuis à quo=
 uis deducere, sed spectandus est autorū usus, magnus
 magnitudo, non magnitas: contra pius pietas, non
 item pietudo, iustus iustitia, nō iustitas, nec iustitu=
 do, sic apud Græcos φίλος φιλία amicus amicitia,
 non item καλός καλία, pulcher pulchritudo.

ἀπολυμνίσις καὶ ναυλιώσις) pereñtibus & nau=
 seātibus, pro quibus Budæus, qui nausea perditè affli=
 ctantur, Participium alterū mutauit in uerbū eiusdē
 temporis, & relatiuum, deinde uocē unā duabus red=
 didit per periphrasim, pro nauseare, afflictiari nau=
 sea, pro altero participio ἀπολυμνίσις substituit
 aduerbium perditè: aut cōtrā, pro ἀπολυμνίσις
 perditè afflictiantur: pro ναυλιώσις Ablatiuū nausea.
 Faciamus periculum, num alio quoque pacto uerte=
 re liceat. qui nausea pereñt, quos miserè cruciat nau

fea, qui perditè nausea torquētur, quos perditè grauat nausea, quos ad interitū usq; nausea premit, qui perditè uexātur nausea, quos infestat & perdit nausea, quibus nausea molestia perniciē adfert. Quamquam ista partim liberiora sunt, quam pro officio interpretis, tantum ostendendam hoc modo uiam putauit, qua ratione eruenda sint, quæ studiosis huius rei conducant, ut ubi dictionē latissimè pluribusq; uerbis explicauerint, ea demum seligant, quæ compendio ad sententiam proximè uideantur accedere.

ἀπολλυμένοις) ὀλλύω, compositum ἀπόλλυω, unde Actiuum in μι, ἀπόλλυμι, Pas. ἀπόλλυμαι perdor & pereco, Partic. ἀπολλύμενος Tertiæ declinationis, Datiuus pluralis τοῖς ἀπολλυμένοις, qui regitur a nomine ὁμοίως: nam ut latini, sic & Græci similitudinis adiectiuo tribuunt Datiuum. Et quod ad illa communia syntaxeos capita spectat, ferè idem obtinet apud utrosque: quapropter in Institutionibus nostris ista per quā paucis & carptim attigimus, & quod discipulus iam in ludo latino percipisset, id ne commemorare quidem uoluimus, rati nos operari: perdituros, si doctum & memorem ad moneremus.

Ναυλιῶσι) ναυλιῶ crasis ναυλιῶ Partici. ὀναυλιῶν τῶ ναυλιῶντος, & ναυλιῶνσι, crasis ναυτιῶντι, Datiuus pluralis τοῖς ναυτιῶσι, reiectis literis ν τ, ex Datiuo singulari. Pag. 19. Scribitur autē Versu. 11. ναυτιῶσι per μ in fine, de quo pagina. 27. & 103. Versu. 14.

Οἱ & μέγιστα τῶ πλοῖς δυσχεράουσι, ὡς Versu. 13.

Versu. 13.

πολύ τὸν σάλου πνεχομένω, κακείβει ἐπίτῳ
 λέμβου ἢ τὸ ἀκάσιου μεταβαίνοντες, πάντα χῶ
 νευσίῳσι ἐν ἀποροῶνται, συμμετέρχεται γὰρ
 αὐτοῖς ἢ ἀπείθεια, καὶ ἢ χολή.

Qui magnitudine nauigij offenduntur, tanquam
 multam iactationem præbete, & illinc in lembū aut
 acatium transeuntes, ubique nauescant & hæret, tras
 greditur enim cum ipsis molestia & bilis.

Namq; illi magnitudine nauigij offensi tāquā uehe=
 mentius succutientis, in lembum aut nauiculam cum
 transilierint, sic quoq; non secius à nausea laborant,
 nimirum molestia ipsos ac bile quo transieri cunq;
 comitantibus.

ὅι) qui, Articulus subiūctiuus, pro quo interpres nā
 que illi, siquidem relativa se penumero causam in=
 dicant.

Μεγέθει τὸ μέγεθ magnitude, τὸ μέγεθε
 τῶς μεγέθει, & per crasim μεγέθει, ut τείχῃ. Pri=
 mæ declinationis contractorum.

Πλοῖς τὸ πλοῖου τ̄ πλοῖς, Tertiæ declinationis.

Δυσχραίνωσι) δυσχραίνω indignor, indignan=
 ter fero, offendor, Datiuo iungitur, tertia pluralis,

Versu. 14. Δυσχραίνωσι, cui additur litera π, de hoc pagi. 27.

ὡς πολὺ τὸν σάλου παρεχομένω) tanq̄ multā
 iactationem præbēti, qui Datiuus refertur ad casum
 μεγέθει, indignantur nauis magnitudini tāquam præ=
 benti multam iactationem, id est, ut quis, siue qui p=
 re que præbeat multam iactationem.

πολύρ) Accusatiuus nominatiui πολύς, de quo
pagina. 104.

Versu 15.

ὄρ σαλόρ) ο σαλόρ Tertiae declinationis, iacta-
tio in mari, undarum & fluctuum agitatio, quæ dum
in nauim irruit, solèt uectores huc atque illuc quas-
sari, & in utraq; nauis latera protrudi.

παρεχομύω) prabenti, efficienti: In eadem signi-
ficatione plurima uel Actiue proferuntur uel Passiue,
horū est παρέχω & παρεχομαι prabeo, participiū
ὄ παρεχόμεν. Scitè interpres pro παρεχέσθι σα-
λόρ, id est, prabere & efficere iactationem & agita-
tionē, usus est uerbo succutere. Nā propriè succute-
re, aut quod receptius est, succussare dicitur equus,
qui sic graditur ut sessorem cōcutiat, & equus ipse
Succussor appellatus est, & Succussarius à succussa-
tione, hoc est, eiusmodi agitatione. Itaq; id uerbi ad
turbulētā nauigationē accōmodauit, quoties in uasto
nauigio uector haud aliter concutitur, atq; sessor à
succussatore. Accusatiuum autem πολύω expressit
aduerbio uehemētius, παρεχομύω πολύω του σα-
λόρ, prabēti multā iactationē, mutauit in uehemētius
succutientis, quanquā si anxie superstitiosi esse uolu-
mus, uertēdum est non succutiētis sed succutiēti: par-
ticipiū enim παρεχομύω tribuitur Datiuō μερεθς,
nō genitiuō πλοίου, nisi forte Budæus Genitiuum le-
git παρεχομύου πλοίου, succutiētis nauigij, nō au-
tem μερεθς παρεχομύω magnitudini succutienti.
Boni cōsulat lector curiositatē, quæ quum tā pulchrē
ōstet sēsus, dubio procul iniqua foret, nisi nobis pro

positum esset etiam in minutissimis adiuuare discipulorum studia, eorumq; hesitantiae sic mederi, ut qua suis amoliremur remoras.

Καὶ ἐκεῖθεν) crasis pro καὶ ἐκεῖθεν ἔϋ illinc, pa. us.
Versu. 10. ἐπὶ τῷ λέμβῳ) ἐπὶ praepositio, ὁ λέμβος, Tertiae declinationis.

ἢ τὸ ἀκάτιον) ἢ aut, haec litera uaria significat, ut uariant illius spiritus ἔϋ accentus.

Τὸ ἀκάτιον) genus est nauiculae piscatoriae.

Μεταβαίνοντες) particip. plura. ἀ μεταβαίνω: transeo.

πανταχῶς ναυλώσει) πανταχῶς ubiq; ναυσιάζω, nauiseo, tertia plur. ναυλώσει, per crasim ex ναυσιάζουσι hic autē uerbū est ναυσιῶσι, supra uerὸ partici. Dat.
Versu. 15. tui plura, qui uoce cōsentit cū tertia plurali, pa. s2.

ἀπορῶνται) ἀπορίομαι hareo, perplexus sum, Tertia plura. ἀπορίομαι, crasis ἀπορῶμαι, ut ποῶνται.

Συμμετέρχεται γὰρ αὐτοῖς) simplex ἔρχομαι, compositū ex μετὰ μέτερχομαι, deinde altera praefigitur praepositio σῶ, nec tamē dicitur σωμετέρχομαι sed συμμετέρχομαι, migrante v in μ, ut Co
Versu. 21. dicē B. 2. in uoce ἐμπροσθα, tertia persona singularis συμμετέρχεται, ut τύπεται.

Composita uerē ex σῶ gauđent Datiuo, pa. 150. sic
Versu. 1. hoc loco συμμετέρχεται αὐτοῖς, cū eis transit, nisi ineptire uelis ἔϋ dicere contrāsit eis, pro eo quod est, unā aut pariter cum eis trāsit. Budaeus uertit quo

trāsierint cunq; comitātibus, per Tmesim pro quo cunque transferint comitantibus.

Mutauit quoq; Interpres orationis faciem, dū in locum uerbi cum cōiunctione causali, substituit Ablati uñ, pro nā comitantur, dixit comitātibus: propterea quod ablatiui absolutè positi crebrò causam reddunt, unde et particulam adiecit nimirum.

ἀνοξία) ἀνοξὶς molestus, iniucundus, ἀνοξία molestia: Suidas interpretatur ἀνοξεξία, id est, si ita loqui liceret., inappetētia, quū stomachus destituitur appetitu, quod ijs contingit, qui nauigationis impatientes nauseant.

χολή) bilis, et pro ira capitur: unde præcepit δὲ ὑπεράνοσον, indignatur, stomachatur, offensi sunt. Obseruabis hoc loco, nō pertinere ad Interpretē, ut periodi, mēbri, aut incisi rationē habeat, sed utcūq; uisum erit, aut structurae Græci sermōis omni ex parte respōdeat, aut periodum in membrum, membrū in incisum redigat, aut cōtra geminam periodū transferat in unā. Verbi gratia, Bubæus si exacte singula tantum spectasset, ac nō potius uniuersam sententiā animo cōcepisset, tres absoluisset, ut habet Græcus, periodos, hoc modo. Nā illi magnitudine nauigij offendūtur tanquā uehemētius succutiētis. Deinde in lembum aut nauiculam quum trāsilierint, sic quoque nō secus à nausea laborant. Nā molestia ipsos ac bilis quo trāsierint cūq; comitatur. Vides hic tria esse pronūciata, quæ tribus absoluta sunt uerbis, offendūtur, laborāt, comitatur. Perinde atque in Græcis tres pe-

riodi totidē cōstāt uerbis *δὲ ὑπεραίνουσι, καὶ ὑπὸ ἑστί, συμπετέρχεται*, quæ tria ad unicam translata sunt periodum, uultu sermonis nonnihil immutato, quod duo uerba *δὲ ὑπεραίνουσι* ἔσσι *συμπετέρχεται* red dit per participia, offensi ἔσσι comitantibus.

Atque hæc uariadi figura, iacenti alioqui ἔσσι frigētī orationi mederi solet: quādoq; enim Græca recte habēt multis distincta periodis, ubi Latinus scriptor minus acris erit, nisi mēbrorū ἔσσι incisorū potius fera tur multitudīne, q̄ clausularū: est rursus ubi contrā fieri præstiterit, ut plausibiliores sint multa sentētiae paucis grauatæ mēbris, q̄ periodus iustō prolixior et obscurior, quæ omnia is demū nosse poterit, quisquis ἔσσι optimos quosq; interpretes pressius excusserit, et ipse quoq; sese in uertēdis Græcis exercuerit, idq; nō oscitanter ac citra iudiciū, sed tanq̄ in præptu positis rationibus, quot tādē modis singula uerti queāt, quō ue pacto uerbū nūc Participio, nūc adiectiuo redda tur: Participium interdū Verbo, interdum Nomine: oratio Actiua in Passiuam conuertatur, aut contra, ἔσσι ita in cæteris omnibus ad manū sit uariadi forma.

Ταῦτ' οὖν τὸ ἴδιον καὶ τὸ ἑμῶν. τὰ γὰρ ἔνοια πᾶσι συμπεριφερόντες πανταχῶς μετὰ τῶν ὁμοίων λόγων βαρῆσμεν, ὡς εὐδὲν μέγα, τ' ἐρημίας ἀπὸ βαρῆσμεν ταύτης.

Tale igitur quiddam ἔσσι nostrum: nam domesticas perturbationes simul circūferentes, ubiq; cum simili bus tumultibus sumus, itaque nihil magnum solitudi ne lucrati sumus hæc.

Huiusmodi igitur quiddam nobis contingit, qui domesticas perturbationes quoquò circumferetes gētū, ubiq; locorum perinde uersamur in tumultu, quare nō magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

τοῖς τοῦ) tale. neutrum in op, de quo pag. 92.

Versu 16.

οὐ) igitur, ergo, coniunctio nunc illatiua, nūc continuatiua.

τι) quiddam, neutrū ab infinito nomine τῖς τινός, de quo pagi. 17. destituitur autem proprio accentu, Versu 3. quòd sit Encliticū, de quo pa. 146. nec tamē ipsum re mittit in præcedentē dictionem οὐ: nulla enim syllaba geminum sortitur accentum: igitur οὐ τι scribe dum unico accētū: at in σῶμα & duplex est: syllaba nanque μα proprium nullum habet, ideoq; locū tribuit accētū particule τι, quod si dictionem Encliticam præceſſerit syllaba proprium accentū possidens acutum, isq; ob consequentiam migret in graucm, ut θεὸν τινα φιλεῖ, rursum reponetur acutus, si Encliticum proprio destitueris, θεὸν τινα φιλεῖ, non autem θεὸν τινα φιλεῖ.

Versu 15.

καὶ) et, etiā, quoq; uerti posset, huiusmodi igitur nobis quoq; cōtingit, nisi quòd καὶ multis locis abundat, de quo uide Cōmētarios Budæi, in quibus plenissimè docet usum partium orationis indeclinabilium.

τὸ ἡμέτερον) nostrum, pronomen possessiuum, huiusmodi, inquit, quiddā etiā nostrū, subaudi, est: crebro enim uerbū substantiuū intelligitur, quū alioqui apertus est sensus. Capitur autem nostrū substantiuè, id est, res nostra, siue negotiū nostrū, pro quo inter-

pres dixit, nobis contigit. Liceat tibi quoque sic uertere, ad hunc igitur modū nostræ quoque res sese habēt, neq; uerò aliter nobiscū agitur, in eiusmodi igitur statu res nostræ quoq; sunt sitæ, ad eundem rerū statū nos quoq; redacti sumus, eodem nimirū fermē loco res quoq; nostræ consistunt. &c.

ἔνοικα πᾶσιν) domesticas perturbationes, οἶκος domus, ἐνοικος domesticus, quasi dicas, in domo existeres. Plurima uerò præpositionū adminiculo formantur Adiectiua, aut quæ tanq̄ Adiectiuè capiūtur, cuiusmodi sunt ea quæ officium aliquod significāt, aut functionē, et muneris alicuius administrationē, quorū quidē nominū tāta est copia, ut nulla sint Lexica numerādis omnibus absoluta. Quū sint enim Græci in omni compositionis genere felicissimi, nec tam arctis cōclusi spatij ut Latini, nullus unquā futurus est modus, qui nouis concinnādis uocibus statuatur, sed pro re nata, et licuit semperq; licebit scita compositione recens & nuper exorta signare.

πᾶσιν ὃ πᾶσιν) Primæ declinationis contracto rū, ἢ πᾶσιν Plural. τὰ πᾶσιν, et per cras. τᾶσιν.

συμωπιφεροντες) Si Latinis æqualis permittitur audacia, uerterēt concircūferētes, sed aures nō ferūt. Itaque quoties istiusmodi occurrūt, quæ ad uerbū cōmode et uenuste reddi nō possunt, ut fermē contingit in Græcorū cōpositionibus, spectare cōuenit sententiā, & illā uerhis assequi uel diuersissimam uim præpositionis σὺν sic exprime, unā nobiscū circūferentes: nam quod addit Interpres, quoquo gētum,

um, non ad significatum præpositionis facit, sed toti sententiæ seruit & ornatui.

συμπεριφέρωντες)φέρω fero: adde præpositionē πρὶ περιφέρω: præfige alteram præpositionē συμ, sed migret in μ, συμπεριφέρω: unde participium συμπεριφέρων τῶν συμπεριφέρωντων, plurale οἱ συμπεριφέρωντες,

μετὰ τῶν ὁμοίων θορύβων ἔσμεν) cū similibus, hoc est, eisdem tumultibus sumus: pulchrè Interpres, per inde uersamur in tumultu. Genitiuū ὁμοίων expressit aduerbio perinde: μετὰ θορύβων dixit in tumultu: pro uerbo ἔσμεν, posuit uersamur.

ὁμοίων θορύβων) Nominatiuus singularis ὁμοίων θορύβων Tertiæ declinationis.

ἔσμεν) (sumus, ab εἶμι sum. pag. 116.

Versu. 7.

ὥστε) itaque, quapropter, quare.

Versu. 3.

οὐδὲν) nullum, nihil, ab οὐδεὶς, pag. 16.

Versu. 20.

μέγα) neutrum à μέγας, pag. 104.

Versu. 2.

ἐρημίας) ἡ ἐρημία, ἡ ἐρημίας Secunda declinationis.

ταύτης) Nominat. αὐτή, Genitiu. ταύτης. pag. 88.

Versu. 7.

ἀπὸ ἀνὰ μεθὰ) tolle prepositionem ἀπὸ, manet simplex ἀνὰ μεθὰ pro ἀνὰ μεθὰ per synopē, ut scripsimus pag. 129. igitur ἀνὰ μεθὰ est Aoristus primus medius pro ἀνὰ μεθὰ, cuius singulare ἀνὰ μεθὰ, ab Aoristo acti. ἀνὰ μεθὰ, Futu. ὀνήτω, presens, ὀνήω, per ο, quod ratione augmenti uertebatur in ω.

Ceterū dū istiusmodi ratione uerborū themata quaerimus, nihil nos offendat, quòd per quae decurrimus tempora, crebrò sint inusitata: nec enim hoc hic agitur, ut sciamus, receptum thema ne sit ὄνείω, an potius uerbum in μι ὄνημι, tantū paratur uia quae temporum formationes demonstrat.

Οὐδὲρ μέγα εἶ ἐρημίαις ἀπὸνᾶμεθα ταύτης) gaudet hoc uerbū Accusatiuo cum Genitiuo. Accusatiuus significat fructū & emolumentū quod percipimus. Genitiuus autē id unde fructus profiscitur. Idem fit in uerbo ἀπολαύω. Lucianus quodam loco utrunq; usurpauit, τί μὲν γὰρ inquit σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὄρων, τί δ' αὖ ἀπένειαντο τῷ σὺ κάλλος αἰ βόες, quem nam fructum percipies è montibus? quid uero boues consequantur emolumentū è tua pulchritudine? Interpres pro accusatiuo οὐδὲρ μέγα, posuit non magnopere aduerbialiter, non magnopere adiuti sumus ab hac solitudine.

αἱ μὲντοι ποιῆν ἐσθλῆ, καὶ ὅθεν ὑπῆρξεν ἡμῶν τῶν ἰχνῶν ἔχειν τὰ πρὸς σωτηρίαν καθιγεῖν (καίου) εἴ τις γὰρ, φησι, θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάτω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σαυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθήτω μοί) ταῦτά ὅστις, ἢ ἡσυχία τὸν νοῦν ἔχειν περιεῖναι προσήκει.

Quae uero facere oportebat, & unde licuit nobis uestigijs haerere ad salutem praecuntis (si quis enim inquit, uult post me uenire, abneget seipsum, &

tollat crucem suam, & sequatur me) hæc sunt, in quiete mentem habere conari conuenit.

At uero quæ facta à nobis oportuit, undeq; auspicandum fuit ei, qui uestigijs herere uoluit, eius qui nobis salutis uiam præbuit (siquis, inquit, post me uenire uult, abiuret semetipsum, & tollat suam ipse crucem, & sequatur me) hæc ferè sunt. Iam primum mentem pacatam habere conueniebat.

Μέντοι) at uero, uerum, aduersatiua coniunctio, hoc loco respondet coniunctioni μὲν, quæ multò antè præcessit, & μὲν ποῖω αὐτὸς, &c. nam post μὲν, ut scripsimus Codice B. 15. in uoce μὲν, Versu. 22. ferme sequitur δὲ, aut alia quæuis coniunctio, posteriori sententia aut membro seruicns, hic prior oratio ubi ponitur μὲν, statum rerum Basilij continet, altera quæ effertur per μέντοι, declarat quid ipsum agere conueniebat.

Ποῖω) Infinitiuus à uerbo ποῖω ποῖω, Versu. 4.
gina. 53.

ἔδει) oportebat, impersonale δ'εἰ oportet, Versu. 17.
gina 125. finge uocem personalem, & cape tertiam personam, δ'έω, δ'έεις, δ'έει. & per crasim δ'εί. Imperfectum ἔδειον, ἔδειες, ἔδειε, crasis εδ'ει: est enim impersonale Actiue uocis.

ὅθεν) unde, è quibus, aduerbium.

ὑπὸ ἡρξεν) simplex ἄρχω, Futu. ἀρξέω, Aor. pri. ἤρξα, copositū ὑπ'ἀρχω, Fu. ὑπ'ἀρξέω, Aor. pri. ὑπ'ἤρξα. ὑπ'ἤρξας, ὑπ'ἤρξε, quod uerbu Infinitiuo iunctū

tanquã impersonaliter accipitur, pro cõtigit, licuit
 euenit, ὄπρῳ ἔχεδς licuit herere, forte Basiliius
 scriptũ reliquit ὄπρῳ ἄρ, id est, licuisset. In exem-
 plari Aldino deest hæc uox ὄπρῳ: sed tãtũ excu-
 sum est ὄδερ ἡμῶν ὄρ ἰχνῶν ἔχεδς, unde nobis uesti-
 gijs herere, quod nescio an secutus sit Budæus, inter-
 pretatus in hunc modũ, undeq; auspiciãdũ fuit ei, qui
 uestigijs herere uoluit, &c. quasi quippiã subaudiẽ
 dum putarit, ὄδερ unde, & è quare, subaudi profi-
 ciscitur ἔχεδαε ὄ ἰχνῶν herere uestigijs, quanquã
 Alioqui ab ijs auspiciari cõuenit, unde licet rẽ asequi.

Versu 13.

ἡμῶν) nobis Datiuus pluralis ab ἐγὼ, pag. 87.

ἄρ ἰχνῶν) Genitiuum esse plur. indicat articulus

ὄ, sed quum quiuis Genitiuus pluralis desinat in
 ων, & articulus ὄ sit omnis generis, aut præceptore
 opus est, aut Lexico, ut discas Nominatiuum esse ὄ
 ἰχνος uestigium. primæ declination. contractorũ ὄ
 ἰχνος ὄ ἰχνῶν, crasis ἰχνῶν.

ἔχεδς) Infinitiuus ab ἐχομαι herco, postulat Ge-
 nitiuum.

Versu. 1.

πρὸς σωτηρίαν) ad salutem, σωτήρ seruator, ὄ
 σωτήρος, undè ἡ σωτηρία salus: nam quemadmodũ
 à Nominatiuis in os, fiunt substantiua in ἰα κακός ἡ
 κακία, Codic. B. 2. in uoci ἐπαγγελίας: ita & à Ge-
 nitiuo desinente in os quãdoque huiusmodi fiunt no-
 mina in ἰα, ut ὄ σωτήρος ἡ σωτηρία Secũdæ declin.

καθηκυσσάμενος) Genitiuus est. Ordo est, ἔχει δὲ
 τὴν ἰχθύου τοῦ καθηκυσσάμενου πρὸς σωτηρίαν, hæ
 rere uestigijs eius q̄ præiuit ad salutē. Nominatiuus
 ὁ καθηκυσσάμενος, participium à primo Aoristo
 medio καθηκυσσάμην, primus Aoristus actiuus esset
 καθηκυσσά. Futur. καθηκυσσώ, præsens κατηγέω,
 uerum solum est receptum in uoce passiuæ siue me=
 dia κατηγέομαι, crasis καθηγοῦμαι Primæ coniu=
 gationis circumflexorum, tamen quoties hæc uer=
 ba deponentia siue communia sint excutienda, for=
 mabimus omnia tempora more actiuorum & passi=
 uorum, quamuis non sint recepta, ideòq; à κατηγί=
 σσάμην sursum ascēdemus à præsens usq; κατηγίω,
 sed Lexicon docebit tantum receptum esse κατη=
 γέομαι, quod est compositum ab ἡγέομαι: nam
 κατὰ perdit ultimum α. quia uerbum incipitur à
 uocali, quæ quòd sit aspirata, mutatur τ in θ, καθη=
 γέομαι, non κατηγέομαι.

Ceterum deponentium uerborum tempora quadam
 sunt ut in passiuis, quadam ut in medijs, quod usu
 magis discas quam præceptis.

Est autem καθηγοῦμαι idem quod præco, præce=
 ptor sum, hinc καθηγεμῶν author, præceptor, qui
 rem instituit.

εἰς) si quis, τις aliquis Encliticum est, & accen=
 tum remittit in præcedentem syllabam εἰ, quæ ex se
 accentum nullum habet: cuiusmodi & alia scripsimus,
 pagina 146.

Versu. 15.

γὰρ φησι) φημι dico, tertia persona φησι, pa. 121 Versu. 2.

D 1 estq;

Versu. 14. estq; ex Encliticis, & accētū destituitur, pa. 146. Est autem locus quem citat Basilius, Lucae capite nono, nisi q, ibi additur hęc particula καδ' ἡμέραν, id est, quotidie.

Θέλει) uult, prima persona θέλω uolo.

ὀπίσω μου) post me, aduer. est cū Genitiuo. Graeco tum quedam aduerbia per praepositionē reddimus.

μου (Genitiuus ab ἐγὼ, destituitur accentu tanquā Encliticum.

Versu 15. ἐλθεῖν) ἐλεύθω, secundus Aoristus ἤλυθον, synco pe ἤλτομ, Infinitiuus ἐλθεῖν, pagina. 110.

ἀπὸ νηυστάδω) tolle praepositionem ἀπὸ, manet ἀρ νηυστάδω, Aoristus primus medius imperatiui, ut τυψάδω, secunda persona ἀρνησαι, ut τυψαι, Indicatiuus ἀρνησάμεν, Aorist. primus actiuus esbet ἤρνησα, Fut. ἀρνήσω, praesens ἀρνέω, sed receptum est deponens ἀρνέομαι: inde ἀπαρνέομαι abnego.

Versu 3. ἐαυτῶν) scmetipsum, pronomen compositum, pa. 89 ἀράτω) αἶρω tollo, Futur. ἀράω, Aor. pri. ἤρα, Imperatiuus ἀρῶν ἀράτω, ut τυψῶν τυψάτω. σαυρῶν) ὁ σαυρῶς crux Tertiae declinationis.

Versu 7. αὐτῶ) ipsius, crebró reperies αὐτῶ pro αὐτῶ, quod per apharesim dicitur pro ἐαυτῶ, pagi. 89.

Versu. 21. ἀκολουθεῖτω) ἀκολουθείω sequor, Dativum regit pag. 149. Imperati. ἀκολουθεε ἀκολουθείτω &

Versu. 17. per cra. ἀκολουθεῖτω, ut ποιέτω ποιείτω. pa. 53. μοι) Dativus ab ἐγὼ ex Encliticis est accentu carens.

ταῦτά ἐσὶν ταῦτα hæc, neutrum plurale pro-
 nominis οὗτο, pagin. ss. Iungitur uerbo singulari Versu. 7.
 pagina 147. Versu. 14.

ἐσὶ) est tertia singularis ab εἶμι sum, pag. no. esq; Versu. 7
 ex Encliticis. Scribitur autem ἐσὶν per ῡ morè Atti-
 co, qui personis in iota finitis addunt ῡ, siue sequatur
 uocalis, siue consonās, siue absoluta sit sentētia, siue
 nō. idq; receptissimū in Ecclesiasticis scriptoribus.

ἐν ἡσυχίᾳ ἔχῃ) ἔχω habeo, Infinitiuus ἔχῃ ha-
 bere, ἐν ἡσυχίᾳ in quiete, pro quo Budæus pacatam
 habere, ἡ ἡσυχίᾳ quies, Secundæ declinationis.
 Datiuus ὑσυχίᾳ per ᾱ diphthongum impropriam,
 ἐν in, præpositio iuncta Datiuo ἡσυχίᾳ.

τοῦ νοῦ) Accusatiuus. Nominatiuus ὁ νοῦτο, crasis
 νοῦς, pag. 99.

Versu. 15.

Πειράσθ) πειράσθαι nitor, conor, tento, Secundæ
 coniu. circumflex. Infinit. πειράσθαι, crasis πειράσθαι

Προσῆκει) conuenit impersonaliter, Præsentis tem-
 poris, ἀπὸς ἑκεί, compositum προσῆκει conue-
 nio. Budæus imperfecto reddit. Iam primum, inquit,
 mentem pacatam habere conueniebat, pro quo Græ-
 cus dixit ἐν ἡσυχίᾳ τοῦ νοῦ ἔχει πειράσθαι προ-
 σῆκει, hoc est, uerbū è uerbo, in quiete mentē habere
 conari cōuenit, ordo est, cōuenit conari habere, id est
 ut habeas, aut, ut habeat quis mētē, &c. Magnus est
 enim usus infinitiui Græci. & sæpenumero commodè

redditur per Optatiuum precedente particula ut, aut alia simili. Ceterum nos docendi gratia rudius uertimus quò per omnia discipulo satisfaceremus. Neque uerò miretur, si inter Græca nihil respòdeat illi, iam primum, nec Interpretem damnet, quasi Infinitiuum πρῆσθαι neglexerit. Latinis auribus ille inseruiuit, & sensum bona fide reddidit. Verum iam deinceps in istiusmodi uersionis siue libertate, siue autoritate, non multum immorabimur, sed Budæi doctissimam interpretationem tantum ascribemus. Vbi enim singulorum uerborum themata commonstrata fuerint, & Grammaticas minutias exactè peruestigauerimus, facile quiuis iudicio ipse suo cõsequetur, quid interpres, aut prudēs adiecerit, aut securus transmisserit, quorum utrumq; quantum permissum sit, fidorum interpretum scripta docebunt. Nunc quo capimus proposito, has Meditationes absolua-
mus. De interpretandi ratione aliàs fortè, & copiosius dicemus.

ὡς γὰρ ὀφθαλμοῦ περιγόμενον συνεχῶς, καὶ
 νῦν μὲν ὑπὸ τὰ πλάγια περιφερόμενον, νῦν δὲ
 πρὸς τὰ ἄνω καὶ κάτω πυκνὰ μετασφειρόμενον, ἰδὲ ἔν
 ἐναργῶς οὐχ οἶόν τε, ἀλλὰ καὶ προσερεθίζῃναι τὴν
 ὄψιν τῶ ὄρωμενῶ, εἰ μέλλοι ἐναργῆ αὐτῷ ποιῆσαι
 τὴν διαμ, οὕτω καὶ νοῦν ἀνθρώπου ὑπὸ μυρίων τῶν
 κατὰ τὸν κόσμον φροντίδων περιελκόμενον, ἀμύ-
 χατον ἐναργῶς ἐνατινίσαι τῆ ἀληθείᾳ.

Vt enim, oculum circumactum asiāue, & nunc

quidem in obliqua circumlatum, nunc uerò ad super-
na & inferna itentidem reuersum, cernere euiden-
ter non possibile, sed oportet affixum esse obtutum
uiso, si futurus sit euidētem ipsius facere cōspectum:
sic & mentem hominis ac innumeris in mundo curis
distractam, difficile euidenter intendere ueritati.

Vt enim oculus continuo circumactu uersatus,
& nunc horsum illorsumq; deflexus, nunc sursum
deorsumq; erectus uicissim ac depressus, exactè cer-
nere nequit, sed obtutu incumbere in rem uisam cum
oportet, siquidem conspectu rei perspicuum factu-
rus est, hunc in modum mentem humanam sexcen-
tis mundi curis distractam, euidenter cernere uerita-
tem uix est ut euenire possit.

ὡς γάρ) ut enim, respondet ei quod sequitur
οὕτω sic.

ὀφθαλμῶν) oculum, ὀφθαλμῶς Tertiae declin.

πρῆλαγόμενον) Accusatiuus participij presentis
temporiss, Nominatiuus ὁ πρῆλαγόμενος, à Passiuo
πρῆλαγομαι, Actiuum πρῆλαγω circumago, circum-
duco, uerso, à πρῆ & ἄγω: nec abiicit πρῆ
uocalem, licet uerbum ἄγω incipiatur à uocali,
pagina 28.

συνεχῶς) συνεχῶ contineo, unde συνεχῆς cōti-
nuus Primæ declinationis contractorum, ἢ συνεχέ-
ος, ἢ συνεχέων, crasi συνεχῶς, & in σ conuerso,
fit aduerbium συνεχῶς: quasi dicis continenter,
qua uoce Caesar utitur pro ἀσ. duè, & citra inter-

Verseu. 16.

Versu 21. missionem continenter bellum gerere. De huiusmodi aduerbiorū formatione, pag. 91. Pro περιελκόμενον συνεχώς, Budæus habet continuo circūactu uersatus. ἐν νῦν μὲν) & nunc quidem, νῦν Aduerbium temporis.

ὠν τὰ πλάσια) in obliqua, neutrum plurale Accusatiui casus. Nominatiuus singularis ὁ πλάγιος) obliquus, trāuersus, Tertiæ declinationis, pro ὠν τὰ πλάγια, Budæus horsum illorsumq;.

περιφερόμενον) φέρω compositum περιφέρειω. Passiue περιφέρομαι circūferor, Participiū ὁ περιφερόμενος Tertiæ declin. Accusatiuus τὸ περιφερόμενον.

πρὸς τὰ ἄνω (καὶ τῶ) sursum ac deorsum, ἄνω Aduerbiū, sursum, suprā: καὶ τῶ deorsum, infrā. Aduerbijs articuli adduntur in quouis genere & numero, sensusq; redditur Latine per conueniens aliquod Participium, aut aliam quampiam uocem, quæ maxime quadrat, ὁ ἄνω, qui sursum uersatur, τὰ ἄνω, sursum sita, τὰ καὶ τῶ deorsum posita, πρὸς τὰ ἄνω ad ea quæ sursum consistunt.

πρὸς) præpositio iuncta est Accusatiuo τὰ ἄνω.

πυκνὰ) neutrum plurale ab Adiectiua πυκνός densus, frequens: neutra uerò Adiectiua in utroq; numero tanq̄ aduerbia scunt, πολλὰ multum, sic πυκνὰ frequenter, pro quo Budæus uicissim, id est, identidem, crebro, per interualla.

μετασφερόμενον) Accusatiuus est, Nomina. ὁ μετασφερόμενος, Participium presentis temporis à

παρ. μετασπείρομαι. Actiuū μετασπείρω cōuerto, reuerto, ἀ μετὰ σπείρω, pro πυκνὰ μετασπείρω, id est, frequenter conuersum, uertit erectus uicissim ac depressus: nam πρὸς τὰ ἄνω μετασπείρεσθαι, i. sursum conuerti, non aliud est quā erigi, cōtra πρὸς τὰ κάτω μετασπείρεσθαι, deorsum cōuerti, tanquam est deprimi, id uerò per uices cōtin- git sibi mutuo succedentes, ideo πυκνὰ μετασπείρεσθαι dixit uicissim erigi ac deprimi.

ἰδῆναι) uidere, Infinit. secū. Aor. pag. 130. in εἶδω. Versu. 22.

ἔναργως) manifestè, euidenter. Ad uerbium factum à Genitiuo plurali ἔναργῶν. Nominatiuus ὁ ἢ ἔναργής Primæ declinationis contractorum.

οὐχ) non, οὐ ante consonantem cὺ ποιήσω, οὐκ ante uocalem tenuem οὐκ ἐποίησα, οὐχ ante aspiratam οὐχ ἅπας.

οἶόν τε) οἶος) potens, possibilis, quod nomen Ionico more capit paret con τε, εἶός τε, neutrum οἶόν τε.

χρῆ) oportet impersonale, pagina. 141.

Versu. 20.

προσδρειδῆναι) simplex ἐρειδῆναι, ut τυφθῆναι Aoristus; prim. passiuus Infinitiui modi, Indicatiuus ἡρειδῆναι, à tertia persona præteriti παρ ἡρεῖσαι, prima persona ἡρεῖσμαι. Præte. Acti. ἡρεῖκα, Fut. ἐρεῖσω. Presen. ἐρεῖδω, id est, firmo; figo, προσδρεῖδω applico, affigo, προσερειδῆναι τῷ ὄφθῳ affigi oculum, siue aspectum applicari.

τὴν ὄφθῳ) ὄπθῳμαι uideo, præ. ὤμμαι, secunda persona

persona ὄψαε, hinc ablato incremento uerbale fit
 ἡ ὄψις ἢ ὄψεως, τὴν ὄψιν, Secundæ declinationis
 contractorum.

ὄρω μὲν) ei quod uidetur, ὀράω uideo, ὀράομαι
 uideor: crasis ὀρώμαι Secundæ coniugatio. circumst.
 particip. ὀρώμενος, Dati. τῷ ὀρώμενῳ, pro quo
 Budæus dicit rē uisam. Nā huiusmodi participijs præ
 teriti tēporis sæpius abutimur, & ad significationē
 præsentis accommodamus, q̄ Latini non habeāt parti
 cipiū præsens à uerbo passiuo. Quanquàm & Græ
 ci & Latini participia crebro solēt usurpare, nō ha
 bita ratione temporis, sed significati, ut rem uisam
 dicamus non eam solum, quàm tempore præterito ui
 dimus, sed omne id quod oculus officio suo fungi pō
 test, sic Græci τὸ ὀρώμενον participio præsentis tem
 poris appellant, quicquid cerni potest, siue nunc in
 præsentia cernatur, siue antea conspicuum fuerit,
 licet iam lateat, neq; appareat, id est, τὸ ὀρώμενον,
 & uisum, pro obiecto uisus, ut Physici loquun
 tur, accepimus.

εἰ) si, Coniunctio hic posita cum Optatiuo μέλλοι.
 Μέλλοι) Optatiuus ut τῦπτοι. Indicat μέλλω.
 quod uerbum peculiariter gaudet Infinitiuo, solēt q̄;
 Latini hāc phrasim reddere his uerbis, futurum est.
 ut μέλλω ποιεῖν futurum est ut faciam, μέλλω γρά
 ψαε futurum est ut scribam, μέλλω τῦψαε futurū
 est ut uerberem, cuiusmodi planè eadem sunt cum
 futuris, faciam, scribam, uerberabo, sed uocum
 usus est obseruandus. Nos rudium ducentes. ra=

tionem, pro μέλλοι diximus futurus sit.

ἐναργῆ) ὁ κὴ ἢ ἐναργῆς Primæ declinationis contractorum, τὴ κὴ τὴ ἐναργεῖα, τὸν καὶ τὴν ἐναργεῖα, crasi ἐναργῆ, id est, euidentem, manifestum, aut, ut Budæus, conspicuū, hic capitur in genere foeminino, eius substantiuum δέαυ.

Αὐτῶ) αὐτός ipse, pag. ss. neutrum αὐτό. Genitiuus αὐτῶ, refertur ad ὀρωμύω Datiuum neutrū. Budæus habet pro αὐτῶ Genitiuum rei, quia ὀρωμύω uertit rem uisam. Versu. 15.

Ποιεῖσαι (Infinitiuus ἀποιέομαι, pag. 66. ἔ in uoce passiuæ capitur actiuè, ide oq; regit accusatiuū à tergo τὴν δέαυ, uide Cod. C. 7. in παρεχομένω. Versu. 19.

Θεῶν) ἢ θεῶ, aspectus, uisus, at ἢ θεῶ, dea: utrūq; Secundæ declin. Accusatiuus à θεῶ est τὴν δέαυ.

οὕτω) sic ante consonantem οὕτω, ante uocalem οὕτως

ἀνδρῶν) Nominatiuus ὁ καὶ ἢ ἀνδρωπος Teratix declinationis.

ὑπὸ) hæc præpositio cum Genitiuo solet addi dictionibus passiuæ significantibus, ut apud Latinos a uel ab, τὴν πρὸς ἐμὴν ὑπὸ σὲ, uerberor abs te, sic hoc loco, ὑπὸ μυρίω φροντίδωμ πρὸς κλόμωμ.

Μυρίω) ante hoc explicatum est.

τῶν κὴ τὸν κοσμού φροντίδωμ) Budæus uertit, mundi curis, quomodo autem explicari possit articulus ille τῶν iunctus præpositioni cū casu κατὰ τὸν κο

Versu. 17. σμου, ostensum est Codice C. 3. in uerbis ὑπὸ ῥητῆ
 ῥου πολλοῦ ἀπειρίας.

ῥητὶ τὸν κόσμον) ῥητὶ in praepositio cum Accusatiuo
 κόσμου, Nominatiuus ὁ κόσμος Tertiae declinatio.

Φροντίδωρ) ἢ φροντίς, ῥητὶ φροντίδωρ, τῶν
 φροντίδων.

Γοδρελκόμωρ) ἔλκω traho, πρὶ ἔλκω distraho
 παβιουμ πρὶ ἔλκωμαι, participiū ὁ πρὶ ἔλκωμος,
 ῥου πρὶ ἔλκωμωρ, distractū: est tamē praesentis tem
 poris, uide de hoc in uoce ὀρωμένω Codice D. s.

Versu. 4. ἀμύχανωρ) μηχανή conatus, machina, unde per α
 priuatiuam particulam fit ἀμύχανωρ difficile, quod
 nulla ratione uel arte fieri possit.

ἐνατενίσαι) ἀτενίζω fixis oculis intueor, futurū
 ἀτενίσω, Aoristus primus ἤτενισα, Infinitiuus ἀτε
 νίσαι, ut τύψαι, compositum ἐνατενίσαι ab Indi

Versu. 12. ἀληθεία, ratione praepositionis ἦ, uide Cod. A. 14.
 in ὡφρανομένης αὐτοῖς.

Nec mireris interpretem ἐνατενίσαι uertisse per Inf
 nitium praesentis temporis cernere, ut ἔ prius προ
 σερειδῆναι incumbere, ἔ ἰδῆναι cernere quando
 quidem Aoristi uarijs tribuuntur temporibus, ἔ la
 tissimè patet eorum significatio ἔ usus.

ἀληθεία) ueritati. Adiectiua in us Prima declina
 tionis contractorum faciunt substantiua foeminina
 in εια, ἐναργῆς euidentis, ἢ ἐναργεια, euidentia, ἀλη
 θῆς uerus, ἢ ἀληθεια, ueritas, ῥητὶ ἀληθείας τῆ ἀλη
 θείας

Δεία per α diphthongum impropriam, & hoc dif-
fert à Nominatiuo ἀλήθεια.

ἀλλὰ ᾄον μὲν οὐπω τοῖς Δεσμοῖς τῶ γάμος
σωεζδουμένον, λυοσώδεις ὠιδυμία, καὶ ὄρ-
μαὶ δυσκάθεκτοι, καὶ ἔρωτις λυος δυσέρωτις
ἐκταράσσει.

Sed quidem nondum uinculis nuptiarum constri-
ctum, rabidæ cupidines, & impetus irretiti, & amo-
res quidam perditum perturbant.

Atque ei quidem qui nondum coniugalibus uincu-
lis astrictus est, rabidæ cupidines, & impetus effre-
nes, amoresq; incessunt perditissimi.

Δεσμοῖς) Dativus plura. Nominatiuus ὁ Δεσμός
Tertie declinationis, est uerbale à δέω ligo, pag. 125. Versu. 17.

Γάμος) ὁ γάμος nuptiæ Tertie declinationis, est
singulare, cum nos utamur plurali nuptiæ, uide Codi-
ce A. 14. in ἐπιφρανομένους. Versu. 4.

Σωεζδουμένον χεύγνυμι tempora sumit à ζευ-
γω, ut scriptum est pag. 123. in uerbo ἄγνυμι Futu- Versu. 14.
rum igitur ζεύξω, Præ. acti. ἐζδουχα, pass. ἐζδουγα,
particip. ἐζδουμένον, & compositum σωεζδου-
μένον, Accusatiuus ᾄον σωεζδουμίου, uerbum tā-
men scribitur συζεύγνυμι, nō autem σωζεύγνυμι,
ut συζάω non σωζάω, pag. 139. Est autem σωε- Versu. 11.
ζδουμένον coniugatus, pro quo Budæus constri-
ctus.

λυοσώδεις) Multa sunt adiectiua in ὠδης com-

munia Primæ declinationis contractorum, ἀνήρ ἀνδρός uir uiri, ἀνδρώδης uirilis, ἔξϑ uiscum, ἔξωδης uiscosus, sic λύσσα rabies, λυσώδης rabidus τὸ καὶ ϑ λυσώδεϑ, pluraliter οἱ καὶ αἱ λυσώδεες, crasis λυσώδεες.

ἐπιθυμία) Nominatiuus pluralis, singularis ἡ ἐπιθυμία concupiscentia Secunda declinationis.

ὄρμαῖ) ἡ ὄρμη Secunda declinationis, impetus, subitus animi affectus & motus, quo temerè huc uel illuc impellimur, cuiusmodi est in animantibus dolentibus, aut alio affectu subito raptis.

δυσκᾶδεκτοι) retentu difficiles, ἔχω. Fut. ἔξω per aspirationem, quæ manet in Præterito ἔιχα, Πασι. εἶμαι εἶξαι εἶκται, unde ablato incremento, fit uerbale ἔκτός, sic à composito κατέχω, id est retineo, uerbale καδέκτος, id est, cohibitus & retentus, & licet scribatur κατέχω, tamen per ϑ scribitur καδέκτος, nam καδέχω fit à κατὰ & ἔχω, at καδέκτος ab ἐκτός, quod habet aspirationem. A καδέκτος fit δυσκᾶδεκτος retentu difficilis, & qui cohiberi nō potest, id est, effrenis. Particula uerò δυσ in compositione significat difficultatem, impossibilitatem, malum & perniciosum, cuius cōtrarium est εὖ. Cum sit autem ὄρμαῖ fœmininum, tamen dixit non δυσκαδέκται, sed δυσκαδέκτοι. Attici namq; adiectiua in os communi genere solent usurpare. pag. 91.

Versu 16.

ἔρωτ' ἔς λυγρῶς) ἔρωσ amor, τὸ ἔρωτος, plurale ἔρω

τες Quintæ declinationis, ὡς Encliticum ἀξιωμα-
 τίου τῆς, remittit accentum.

Δυσέρωτες) ἀέρως fit adiectiuum δυσέρως, id
 est, perditæ amans, aut minimè amandus, explica par-
 ticulam δὲ, ut loco quadrabit ἐρωτες, δυσέρωτες
 amores perditissimi, aut amores infelices & per-
 niciosi.

ἐκταράσσοσι (ταράσσω, turbo, ἐκταράσσω con-
 turbo, molestus sum, præpositio ἐκ in compositis sæ-
 pe facit ad auxesim ἐκκάμνειν supra modum defati-
 γari, ἀζαδενεῖν ualde debilitari, ἐκταράσσοσι, ter-
 tia persona pluralis.

τὸν ἥδη κατὰ φλημὸν ὁμοζύγων ἑτέρου θόρου
 βος φροντίδων ἐκδέχεται, ἡ ἀπαιδία παίδων
 ὡς θυμιά, γυναικὸς φυλακὴ, οἴκου ἐπιμέλεια, οἰ-
 κητῶν προσασίαι, αἰ κατὰ τὰ συμβόλαια βλά-
 βαι, οἱ πρὸς τοὺς γείτονας διαπληκτισμοί, αἱ ἡ
 τοῖς δικαστηρίοις συμπλοκαί, ἡ ἐμπορίας οἰκί-
 δωοι, αἱ τῆ γεωργίας διαπονήσεις, πᾶσα ἡμέρα
 ἐδίαρ ἢ κῆ φέρσασα τῆ ψυχῆς ἐπισκότησι & αἱ
 νύκτες τὰς μεθήμερινὰς φροντίδας πᾶσα λαβῶσαι,
 ἡ ταῖς αὐταῖς φαντασίαις ἐξαπατῶσι τὸ νοῦν.

At iam occupatum coniuge alter tumultus cura-
 rum excipit, in orbitate prolium desiderium, uxoris
 custodia, domus procuratio, ministrorum præfectu-
 re, in contractibus damna, cum uicinis digladiatio-
 nes, in foro concertationes, negotiationis pericula,

agriculturae labores, unaquaeque dies propriam uenit ferens animi caliginem. Et noctes diurnas curas excipientes in eisdem phantasijs fallunt mentem.

Coniugio autem mancipatum curarum agmen excipit, in orbitate desiderium prolis, uxoris custodia, domestica procuratio, seruiliū officiorū constitutio; dāna ciuilibus in cōtractibus accepta, digladiationes cū uicinis, forēses cōcertationes, negōciationis alea, agriculturae labores, unaquaeque dies suā adfert animo caliginē. Iam uerò noctes diurnas curas excipientes, per easdem rerū species imposturam menti factitat.

ἴδω) ἰά. Quamquān huiusmodi particulas, quas facile commonstrauerit Lexicon, non est necesse curiosius recensere, ut neque quoties sese offerret casus Nominatiuus, aut praesens Indicatiui primae personae, quandoquidem has Meditationes in hoc tantum conscripsimus, ut uerborū themata, & casum Nominatiuum, grammaticis innixi praecipis, reperiamus.

κατελιμμένον) λαμβάνω, tēpora sunt ἀλίσω,

Versu. 7.

Futurum, λίσω, Praeteritum Actiuum ἔλκω, & Atticè εἰλκω Page. 109. Passiuum εἰλημαι, Participium εἰλημένον: sic ἀλίσω λαμβάνω κατελιμμένον, Accusatiuus τὸν κατελιμμένον.

ὁμόζυγος) ὁμόζυγος coniunx. Multa deriuatur ab ὁμός similis ὁμόζυγος eiusdem sententiae & suffragij, ὁμόζυγος coetaneus, ὁμόζυγος coniunx dicitur, quod eiusdem sit iugi, & pari cum marito iungatur copula, ἀζυγός, id est, iugum. Datiuus τὴν ὁμόζυγος Tertiae declinationis.

ἕτερον θόρυβον φροντίδων) alter uel alius tu-
 multus curarum, ἕτερον θόρυβον Tertiae declina-
 tionis, φροντίδων α φρόντις.

ἐκδέχεσθαι) ἐκδέχομαι excipio, ἀδέχομαι, ter-
 tia persona singularis ἐκδέχεται ut τὴν ἴππον.

ἄπαιδία) παῖς παιδός puer, proles, ἄπαις ἄ-
 παιδον orbis, sine liberis, unde ἡ ἄπαιδία orbis-
 itas, Secundae declinationis, ut antè diximus ἀσωτηρία
 σωτηρίας fieri ἡ σωτηρία salus. Codi. C. 16.

Versu. 21.

παιδῶν) liberorum, prolium, ἀ Nominatiuo παῖς
 παιδός.

ἐπιθυμία) θυμός animus, ἐπιθυμέω concupis-
 sco à præpositione ἐπί in, quasi in animo gero, ἐπι-
 θυμία desiderium, auuiditas, concupiscentia.

γυναικός) ἡ γυνή uxor, Gentilius ἢ γυναικός,
 ab inusitato nomine γύναξ, uide heteroclitia, pa-
 gina. 104.

Versu. 6.

φυλακί) Verbalia plurima seruāt figuratiuam li-
 teram secundi Aoristi, quæ in uerbis Quarta cōiuga-
 tionis est γ, si Futurū desinat in ξω, pag. 32. Itaq; à

Versu. 7.

ἔσφαξω, uerbale nomē ἡ σφαγή cades ἐπιτάξω
 imperio, ἐπιτάξιν imperiū, sic à φυλάξω custodio
 foret nomē ἡ φυλακί custodia per γ, dicitur tamē
 φυλακί: siquidē huiusmodi mutarū, tenuis, aspirate
 ἔσ media, magna est inter sese affinitas, tradūtq; ope-
 ras mutuas, ut crebrò aliā pro alia reperias. Aut fit ἡ,

φυλακὴ à nomine φύλαξ custos, ἢ φύλακ⊙, unde de ἢ φυλακὴ.

οἴκου ἐπιμέλεια) domus procuratio, cura, & diligentia, οἶκ⊙ domus, Tertia declinationis: ἐπιμελής accuratus, diligens, unde ἢ ἐπιμέλεια diligentia, ut

Versu. 25.

ἀληθεία ab ἀληθής, de hoc Codi. D. 10. in ἀληθεία.

Versu. 19.

οἰκετῶν) ὁ οἰκέτης, famulus, Primæ declinationis, ἢ οἰκετῶν, accentu circumflexo in ultima pa. 144.

προσασία) προϊσμι praesideo, & praesum, à προ & ἴσμι προϊσάμαι praeficio, praefecturā confiro, simplex uerbum ab ἴσμι, Futur. σίσω, Praete. Ἀστῖῆσακα, Passi. ἴσαμαι ἴσασαι, sic à composito προϊσάμαι, Praeteri. προϊσάμαι προϊσασαι, unde ablato incremento, fit duplex nomen uerbale, ἢ προσασίς & ἢ προσασία, id est, praefectura, praesidentia, Plurale αἰπροσασία,

αἰκατὰ τὰ συμβόλαια βλάβαι) Vim articuli afficiētis praepositionem cum casu pulchre expressit participio, damna ciuilibus in cōtractibus accepta.

συμβόλαια) à βάλω compositum συμβάλλω, quod praeter alia significat pacisci, & contractus conuentusq; inire, unde uerbale συμβολή, & inde συμβόλαιον, hoc est, pactum, & contractus. Ferme autem huiusmodi uerbalia a βάλω & compositis, effruntur per ο non α, ut βολή, προσβολή, κατὰβολή, sic συμβολή, & inde συμβόλαιον, ut ἐπιβόλαιον, &c,

βλάβαι) βλάπτω noceo, secundus Ao. ἔβλαβον

tanquam à themate βλάβω, pagin. 98. hinc uerbale Versu. 15.
 Βλάβῃ damnum, per idem effertur characteristi-
 con, nempe β.

γείτονας) ὁ γείτῳ uicinus, Ἔ γείτονος, habi-
 to Genitiuo, facile ad reliquos casus peruenieris,
 τὸν γείτονας.

Διαπληκτισμοί) πλῆτῳ percutio, Fut. πλῆξω,
 Præter. act. ἔπληξα, Pass. πέπληγμαι ἔπλη-
 ξαι, πέπληκται, unde uerbale πληκτῆς percussor, Pagin. 47.
Versus. 15.
 Ἔ per metaphorā obiurgator Ἔ conuitiator, unde
 uerbum πληκτίζω aut πληκτίσσομαι: illa enim in
 ἰζω Ἔ ἰζομαι passim à quouis deducuntur, ut doctis
 autoribus uisum est: compositum διαπληκτίζομαι
 uerbum deponens, id est, decerto; pugno, contendo,
 Fut. ἀπληκτίζω est πληκτίσω, Præter. act. πε-
 πλῆκτικα, Passiuum πεπλήτισμαι: unde uerbale
 ablato incremento ὁ πληκτισμός, sic ἀδιαπληκτί-
 ζομαι uerbale διαπληκτισμός. Vtrum uerò rece-
 pta sint πληκτίζω πληκτίσομαι, an tantum δια-
 πληκτίσομαι, docebit assidua lectio, tantum ostendi-
 dimus quo pacto uerba fiant, quæ quidem nunc
 actiua, nunc contrā passiuua, nunc simplicia: nunc
 composita solum in usu uersantur, quemadmodum
 apud Latinos, recipiuntur composita, aspicio, con-
 spicio, despicio, Ἔ inde aspectus, conspectus de-
 spectus: non autem simplex specio, licet usurpe-
 tur nomen species.

Διασπρίσις) διασπρίζω, Futur. διασπρίσω, Præter. acti.

Δεδίκακα, παρ. Δεδίκασμαι, Δεδίκασαι, Δεδίκασαι, unæ uerbale τὸ Δικαστήριον forum iudicialis tribunal. Dativus pluralis τοῖς Δικαστήρισις. Ter-tia declinationis, nam Δικάζομαι, est, lites agō, contendo.

συμπλοκαὶ) πλέκω, συμπλέκω, συμπλέκομαι configo, negotium habeo cū aliquo: uerbale ἢ συμπλοκὴ congressio, conflictus, Secunda decli- mi gratæ in o, ut supradictum Codi. B. 5. in τρεῖς του.

Versus. 27. ἐμπορίας) πόρος quaestus, proventus, ἐμπορος mercator, ἢ ἐμπορία, ἢ ἐμπορίας, Secunda decli- nationis à præpositione γὰρ ἔσθ' nomine πόρος, uidet

Versu 20. Codice C. 12. in ἐνοικία πᾶθη.

κίνδυνος) Nominativus pluralis, à singulari ὁ κίνδυνος periculum, pro quo Budæus posuit aleam.

γεωργίας) γῆα ἔσθ' per crasim γῆν terra, ἔργον ὄρος, inde γεωργός agricola, ἢ γεωργία, agricultura, ἢ γεωργίας.

Pagi. 136. διαπονήσεις) πονέω laboro, Futu. πονήσω, Præter.

Versu. 18. Actiuum πεπονηκα, Passiuum πεπονημαι, πεπονησαι, uerbale ἢ πόνησις, secunda declinationis cōtra Etorum, τῆς πονήσεως, αἰ πονήσεις ἔσθ' crasi πονήσεις, compositum διαπονήσεις, à Nominatiuo διαπόνησις à uerbo διαπονέομαι excolo, laboro.

πᾶσα ἡμέρα) ἡμέρα dies, secunda declinationis, ὁ πᾶς omnis, fæmininum ἢ πᾶσα, neutrū τὸ πᾶν.

ἰδίαν) ἴδιον proprius, fæmininum ἢ ἰδία, τὴν

ἰσθίαν: quomodo uerò se habeant fœminina Adiecti-
uorum, scriptum Pæg. 92.

Versu. 13.

ἦκει) ἦκω, ἦκεις, ἦκῃ, uenio, uenis, uenit.

φέρω) φέρω fero, participium ὁ φέρων ἢ φέ-
ρῶσα.

Ψυχῆς) ἢ ψυχῆ Secundæ declinationis, ἢ ψυχῆς.

ὑπὸ σκοτίῳ, σκοτός tenebræ, uerbum σκοτέω. Pæg. 72.

Futurum σκοθήσω, Præteritum ἄσκησα ἐσκοτίκα, Versu. 9:

Passiuum ἐσκοτήμαι, ἐσκοτήσαι, unde uerbale ἢ
σκοτίσις, ἢ σκοτίσεως, τὸ σκοτίσις: compo-
sitū ὑπὸ σκοτίῳ, Nominati. ἢ ὑπὸ σκοτίσις Secun-
dæ declinationis contractorum, à uerbo ὑπὸ σκοτέω
obtenebro.

νύκτες) ἢ νύξ τ' νυκτός nox noctis, plurale αἶ-
νύκτες.

Pæg. 14:

Versu. 7:

μεθ' ἡμέρας) ἡμέρα dies, μεθ' ἡμέρας per Apo-
strophῆν pro μετὰ ἡμέρας, propriè significaret post
diem, quia μετὰ iuncta Accusatio significat. post,
uerbum Atticè capitur pro γν' ἡμέρα in die, per diē,
inter diu. Ceterum quia ratione Apostrophῆν legitur
μεθ' ἡμέρας tanquàm unica dictio μεθ' ἡμέρας, fit
inde Adiectiuum ὁ μεθ' ἡμέρας diurnus, ἢ μεθ' ἡμέ-
ρας, Accusatiuus pluralis τὰς μεθ' ἡμέρας.

φροντίδας) ἢ φροντίστῆς φροντίδι, τὰς ἰδίας.

παρελάβῶσα) λαμβάνω, secund. Aorist. acti.
ἔλαβον, participium ὁ λαβών ἢ λαβῶσα, compositi

tum παραλαβῶσα à παραλαμβάνω, plurale αἱ
παραβούσαι.

αὐταῖς) Dativus plur. ab αὐτή pronomine relati-
vo, quod non solū significat ipsum, sed etiā capitur
pro eodem αὐταῖς φαντασίαις eisdem phantasijs.

φαντασίαις) φάνω, Fut. φανῶ, Præter. act. πέφα-
γκα. Pass. πέφαμαι, πέφανσαι, πέφανται, ver-
bale φαντός, unde verbum φαντάζομαι, finge vocem
act. φαντάζω, Fut. φαντάσω, Præter. act. πέφαντα
κα, Pass. πεφάντασμαι, secunda persona πεφάν-
τασαι, unde nomen ἡ φαντασία, Secūda declinatio
nis. Dativus pluralis ταῖς φαντασίαις. pag. 140.

Versu. 21.

ἐξαπατῶσι) ἀπατάω fallo, tertia plu. ἀπατά-
σι. crasis ἀπατῶσι compositum ἕξαπατάω. ἕξα
πατῶσι.

τούτων δὲ φυγὴ μία, ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τοῦ
κόσμου παντός, κόσμου δὲ ἀναχώρησις, οὐ γὰρ ἔξω
αὐτοῦ γενέσθωματικῶς, ἀλλὰ τῆς πρὸς τὸ σῶ-
μα συμπαθείας πρὸς ψυχὴν ἀπορρέῃσαι, καὶ γε-
νέσθαι ἀπολιμ, ἀοικου, ἀνίδιου, ἀϋλιέταιρου
ἀκτῆμονα, ἀβίου, ἀπραγμονα, ἀσωάλλακτου,
ἀμαθῆ τῶν ἀνθρωπίνων διδασμάτων, ἔτοιμου
ὑποδέξασθαι τῆ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας δι-
δασκαλίας ἐγνωμένους διακτυπώσεις. ο

Horum autem fuga una, separatio à mundo uni-
verso. Mundi uero secessus, non extra ipsum fieri cor-

poraliter, sed cum corpore consensu animum abrum-
pere & fieri extorrem, sine domo, carētem proprio,
nescium sodalitatis, inopem, sine facultatibus, uacan-
tem negotijs, alicnum à contractibus, rudē humanarū
disciplinarum, paratum admittere corde ex diuina
doctrina ingenitas informationes.

Quarum rerum una demum cautio est, si ab omni
se mundo abdicauerit, qui hanc uitare molestiam in-
stituerit. Est uerò secessus à mundo, non extra mūdū
esse corpore, ceterum à consensu corporis, mutuaq;
affecti one animum abrumperē, non ciuem esse, non
domū possidere, non familiam, nihil proprium habe-
re, non sodalitatis officia, nō amicitie colore, prædia
nulla, nullas facultates habere, negotijs uacare, iuris-
gentium cōtractus humanasq; disciplinas non nosse.
Ita se comparare, cor ut humanum aptum sit admit-
tere disciplinam ex diuinis monumentis informatam.

τούτων) Genitiuus plu. demonstratiui neutri ge-
neris τῶν, masc. οὗτος, fœminin. αὕτη, pa. ss. Versu. 4.

φυγή) φεύγω fugio, secun. Ao. ἐφυγε, uerbale
nomen, ἡ φυγή fuga, uide Codi. D. 15. in φυλακί. Versu. 17.

μία) εἷς unus, pagin. 16. fœminin. μία, una. Versu. 1.

χωρισμός) χωρίζω separo, Futurū χωρίσω, Præ-
terit. Actiuum κεχώρικα, Passiuum ὁ κεχώρισμαι,
uerbale ὁ χωρισμός.

κόσμος, ὁ κόσμος mundus, Genit. τοῦ κόσμου. Versu. 9.

παντός) ὁ πᾶς τοῦ παντός, Quinta declination. Pagin. 72.

Pagi. 12. ἀναχώρησις) χωρέω Futurum χωρήσω, prater-
 Versu. 19. Actiuum κειώρηκα, Passiuum κειώρημαι, κειώ-
 ρησαι, uerbale χώρησις, compositum ἀναχώρησις
 secessus, ab ἀναχωρέω scedo.

τὸ ἔξω αὐτῷ γινέσθαι) Articulus τὸ afficit ora-
 tionem quæ constat Infinitiuo, id nempe, extra mun-

Pagi. 90. dum esse.

Versu 9. ἔξω αὐτῷ) aduerb. cum Genitiuo. quibusdam La-
 tinorum præpositionibus respondent Græcorum
 aduerbia.

γενέσθαι) γίνομαι, secundus Aoristus medius
 Versu 20. ἐξυόμην, pagina. 127. Infinitiuus γενέσθαι, ut τυ-
 πέσθαι ab ἐτυπόμην.

Σωματικῶς) τὸ σῶμα corpus, τῷ σώματος, inde
 Adiectiuuum σωματικός corporalis, Genitiuus plu-
 ralis τῶν σωματικῶν, à quo aduerbium σωματικῶς

Versu. 15. migrante v in σ, pag. 91.

πρὸς τὸ σῶμα συμπαθείας), scripsimus Co-
 dice A. 15. in uoce ὁμοιότητος, cuiusmodi dictioni-
 bus addatur præpositio πρὸς. Budæus uertit συμ-
 πάθειαι πρὸς τὸ σῶμα corporis consensum &
 mutuam affectionem.

συμπαθείας) πάχω patior, secun. Aorist. ἔπα-
 θον à πείθω, unde nomina ἀπαθής, ἐπάθής, &c.
 per α & θ, sic à composito συμπαχέω, id est, cōdo-
 lesco, & alienis incommodis afficior siue tangor, fit

συμπάθης qui eiusdem est affectus, unde substanti-
 num ἡ συμπάθεια, quasi dicas condolentia, natu-
 ralis ille consensus animi cum corpore.

ἀπορρήξαι ἔργον rumpo, rumpo, Futur. ἔρηξω, Versu. 5.
 Pagin. 135. Aorist. prim. ἔρηξα, Infiniti. ἔρηξαι, com-
 positum ἀπορρήξαι abrumpere, ab ἀπορρήγνυμι Versu. 14.
 per geminum. 99. pagina 137.

ἄπολις ἢ πόλις ciuitas, unde ἄπολις extorris,
 qui ciuitate destituitur aut caret, qui non est ciuis.
 Magnus hoc loco catalogus eorum quæ sunt per α
 particulam priuatiuam, quæ quidē Budæus nō eadē
 semper uoce reddidit, licet cōpositionis ratio sit una
 in omnibus: ideoq; ut in cæteris, ita & in istis iuuabi-
 mur copia, ut nobis obuia sint, quæcūque scitē et cū-
 modē priuationem significant: deinde cominiscamur
 apta uerba, quibus negationē tribuamus, ἄπολις γε-
 νέσθαι uertit nō esse ciuem, ἄοικου nō possidere do-
 mū, nō familiā, quæ quidē multis alijs uerbis & rectē
 uerti possunt, ἄπολις γενέσθαι ciuitatē ignorare,
 ciuitate carere, ciuitate destitutū esse, & itē alio &
 alio pacto, ut cūq; cōmodū erit negationē explicare.
 ἄοικου) quoties α priuatiuū præficitur uocalibus,
 solet interseri v, ἄξι & dignus, ἀνάξιος indignus: ue-
 rum id nō est perpetuum, ut ἄδρος, ἀπν & ἀόρα-
 τος, ἄοικν & ἄωρ & ἄωτ & sic ab οἶκος domus,
 Adiectiuum formatur ἄοικε & qui domo caret.

ἀνίδιος) ἴδιος proprius, priuatus: ἀνίδιος qui nihil habet proprium, quod sibi peculiariter uēdicet. ἀφιλέταρος) ἑταῖρος sodalis, amicus, φιλέταρος sodalium studiosus, ἔταῖρον amicitiam colens, ἀφιλέταρος) qui sodalitatē ἔταῖρον amicitiae officia non colit.

ἀκτῆμονα) κτᾶμαι acquirō, possideo, ἀκτῆμων inops, qui praedia non habet. Multa in ἡμῶν deducuntur ἀττιου uocis Ἀττιου, μνάσμαι reminiscor, futurum Ἀττιουm esset μνήσω, inde μνήμων memor sic ἀκτᾶμαι futurum Ἀττιουm κτήσω, unde si receptum esset diceretur κτήμων, opulentus, qui multa possidet hinc ἀκτῆμων, qui possessionibus destitutus est, Genitiuus ἀκτῆμωνος, Accusatiuus τὸν ἀκτῆμονα,

ἄβιος) βίος uita, uictus ἔταῖρον facultates quibus uita sustinetur, quaeq; ad usum uita pertinent, hinc ἄβιος is dicitur, qui ijs rebus caret.

ἀπράγμονα) πρᾶγμα res, capitur pro negotio ἔταῖρον molestia, ut πρᾶγμα πρᾶγματα facere negotium, hinc fit ἀπράγμων, qui nec alijs exhibet negotium, nec ipse libenter negotijs inuoluitur, τὸ ἀπράγμωνος.

ἀσυνάλλακτος) ἀλλάττω, inde συνάλλαττω conuēto, paciscor, inco contractus ἔταῖρον cōuēto, tertia

Tagi. 72. persona praeteriti passi. συνήλλακται, uerbale σὺν ἄλλακτος, unde, ἀσυνάλλακτος, ut δύσκαθεν Versu. 12. τὸ ἀκτέχω, Codice D. 12.

ἀμαθῆ (μανθάνω disco, secundus Aoristus ἔμαθον ab inusitato μαθεῖω, hinc ἀμαθής, Genitiuus ἀμαθείς) Primæ declinationis contractorum, τὸ ἀμαθεία, crasis ἀμαθῆ, id est, rudem, nescium, indoctum. Crebrò uerò Genitiuum habent ista adiectiua, quæ fiunt ex particulis α, β, δ, υς, quorum exempla passim obuia.

ἀνδρωπίνω) ἀνδρωπῆ homo, ἀνδρωπίνω humanus.

διδάγματῶ) διδάσκω à διδάχω facit præ = Page. 72. te. Passi. διδάσκαμαι, unde τὸ διδάγμα, ἢ δι Versu. ii. δάγματος, ἢ διδάγματῶ.

ὑποδέξασθαι) δέχομαι, futurum δέξομαι. Aoristus primus ἐδέξαμην, Infinitiuus δέξασθαι, compositum ὑποδέξασθαι.

καρδίᾳ) Dativus à nominatiuo ἡ καρδία Secundæ declinationis.

Θείας) ὁ θεός deus, inde ὁ θεῖος diuinus.

διδασκαλίας) Genitiuus à Nominatiuo ἡ διδασκαλία à διδάσκαλος.

ἐγγινομίης) γίνομαι, Participium γινόμενος, ἢ γινόμενός τὰς γινομίης, compositum ἐγγινομίης ab ἐγγίνομαι intus generor, innascor, quasi dicas intus fio.

διατυπώσῃς) à nomine τύπος, fit uerbū τυπώω, Pag. 58. Futu. τυπώσω, Præteri. Actiuum τετύπωκα, Pas Versu. i.

ἰνῷ τετύπωμαι, τετύπωσαι, unde uerbale ἢ τυ
πωσις, ᾗ τυπώσεως. Accusatiuus pluralis τὰς
τυπώσεας, crasis τυπώσεις, compositum διατυ
πώσεις, ἄ uerbo διατυπώω.

ἔτοιμασία δὲ καρδίας, ἢ ἀπομάθῃσις τῶν ἐκ
προνήρας σωκλείας προσηλχόντων αὐτῶν διδασ
μαστων.

Preparatio uerò cordis, obliuio ex praua consu
tudine ante occupantium ipsum doctrinarum.

Est autem huiuscemodi cordis comparatio, cum ex
doctrinae dediscuntur, quæ praua consuetudine sedē
in ipso occupauerunt.

ἔτοιμασία) ἐτοιμάζω, Futu. ἐτοιμάσω, Præter.
Acti. ἠτοίμακα, Passi. ἠτοίμασμαι ἢ τοίμασαι,
unde ἢ ἔτοιμασία uerbale.

ἀπομάθῃσις) μαθήσων tempora sumit ἄ μαθέω.
Futu. μαθήσω, Præteri. acti. μεμάθηκα, Passiuum,
μεμάθημαι, μεμάθησαι, unde ἢ μάθησις. inde
ἀπομάθῃσις ab ἀπομαθήσων.

σωκλείας) σωκλείης consuetus, ἢ σωκλεία, con
Versu 25. suetudo, ᾗ σωκλείας. Codice D. 10. in ἀληθεία.

προσηλχόντων) ἔχω, secun. Aor. ἔχου ἄ uerbo
Versu. 19. χέω. pag. 131. Parti. χῶν, χόντθ, τῶν χόντων, cō
positū autē ἠλχῶν ἄ κατέχω, inde προσηλχῶν,
ἄ προκατέχω, id est, prius occupo. Prepositio πρό
in compositis quandoq; præcedēs tempus indicat, ut
apud Latinos præ in uerbo præuertor cōsimilibus.

ὅυτε γὰρ γν' κηρῶ γραΐλαι δ' ἠωαζῶν, μὴ κατα-
 λεάναντα τοὺς γνάπτοκειμελῖους χαρακτῆρας, ὅυτε
 ψυχῆ δόγματα θεῖα πᾶσθ' εἰδῶσαι, μὴ τὰς ἐκ τῶ
 ἔτους προλήψας αὐτῆς δ' ἐλέντα.

Neque enim in cera scribere possibile, non delentem in fitos characteres; neq; anime placita diuina ac commodare, non ex consuetudine anticipatas opiniones ex ea eximentem.

Nam neq; in tabulis cereis scribere possis, nisi prius literas induxeris quæ antè scriptæ fuerunt, neq; anime prius diuina placita accommodaris, quàm anticipatas opiniones ab ea exemeris.

κηρῶ) Datiuus à nominatiuo ὁ κηρὸς cera, Tertie declinationis.

γραΐλαι) γραΐλω scribo, Aoristus primus ἔγραφα. Infinitiuus γραΐλαι.

δ' ἠωαζῶν) δ' ἠωαμαι possum, uerbum deponens Secundæ coniugationis in μι, ut ἴσαμαι, finge uocem actiuam δ' ἠωημι, Futurum δ' ἠωῖσω, præteritum actiuū, δ' ἠωηκα, passiuum δ' ἠωαμαι. per α, quia semper penultima præteriti passiuu uerborum in μι est breuis Pagi. sc. tertia persona δ' ἠωα), uerbale ὁ δ' ἠωαζός, ἢ δ' ἠωατί, τὸ δ' ἠωαζόν, possibile, possibile.

Versu. 12.

καταλεάναντα) λεάνω & inde καταλεάνω deleo, Futu. λεανῶ, Ao. pri. ἐλέαυα, participiū λεάνας λεάναντ & τὸν λεάναντα καταλεάναντα:

Posuit Budæus hoc loco uerbum inducere, cuius usus est proprië, cum de opere tectorio fit sermo, & pro abolere capitur. Suetonius, Amplissimis uerbis colaudatum in integrum restituit, inducto priori decreto. Et alio loco, Multa, & deleta, & inducta, & superscripta incrant. Siquidem illito chartis atramento, tanquam delentur quæ prius scripta fuerant. Vide commentarios Budæi in uerbo ἐμπλάττω. Cæterum μὴ καταλείναντα τοὺς χαρακτῆρας, uertit, nisi prius literas induxeris. Nam participia significationis præteritæ cum non sint Latinis à uerbo actiuo, necesse est ut utamur uerbo præteriti temporis, nisi prius induxeris, uel ubi non induxeris, aut capiamus participium præteriti passiuui, & orationem actiuam commutemus in passiuam, καταλείναντα τοὺς χαρακτῆρας, inductis literis, siue deletis characteribus.

Versu. 6. ἔναπτόκειμ' ἄνους) κείμαι iaceo, pag. 120. compositum ἀπτόκειμαι, hinc ἔναπτόκειμαι, participium ὁ ἔναπτοκείμενος.

Pag. 72. χαρακτῆρας) χαράττω sculpo, imprimo, tertia persona præteriti passiuui κεχάρακτο, unde ὁ χαρακτῆρ.

δ'όγμα(α) ὁ δόγμα, uerbale à δόκω, aut potius inusitato themate δόκω, præteritum passiuui, δ'όγωμαι, hinc δόγμα.

παραθεῖς) θεῖς secundus Aoristus medius Infinitiu

nitivi à πημεαι, παγμα.72. πῶστίθεμαι πῶσα= Versu.3.
 θέσθ).

ἔτρε) τὸ ἔδος, τὸ ἔθεθ, crasis ἔδρε, ut τεί-
 χρε.

προλήψις) λαμβάνω, Futurum λήψω à λήβω=
 praeteritum act. λέληφα, pas. λέλημμαι λέληφα,
 uerbale ἡ λήψις τ̄ λήψεως, Accusatiuus plu. τὰς
 λήψεας λήψεις per cra. sic πρόληψις τὰς προλή-
 ψεας crasis προλήψις, à cōposito προλαμβάνω.

Pagi.σ.
 Versu.7.

ἄζερόντα) ἄζερέω eximo, simplex αἰρέω, secun-
 dus Aoristius capitur ab ἔλω, εἴ εἰσ εἶλου, participiū
 ἐλώμ ἐλόντθ, compositum ἄζελώμ ἄζερόντθ,
 Accusatiuus τὸν ἄζερόντα.

πρὸς δὲ τὸ το μέγισον ὄφελθ ἡμῶν ἡ ἐρημία
 παρέχειτ̄ κατὸν ἀζήσσα ἡμῶν τὰ πάθη ἢ
 σχολῶν διδῶσα τῶν λόγων παντελῶς ἀντὰ
 τ̄ ψυχῆς ἐκτεμεῖν,

Ad uerò maximam utilitatem nobis solitudo prae-
 bet, consoprens nostras perturbationes, et ocium
 dans rationi, omnino ipsas ex anima elidendi.

Ad id autem assequendum solitudo grande operae
 precium adfert, utpote quae perturbationes animi
 consopire solita sit, spaciumq; deinde indulgere, ui
 ratiocinationis ipsas stirpitus ex anima elidendi.

πρὸς δὲ τὸ το ad id autem, dictionem assequendū
 explicandi gratia posuit, quomodo solet Cic. usurpa
 re praepositionē ad, ut cōmodū subaudiatur Gerūdū.

Versu. 14. μέγιστον) superlativus à μέγας pag. 96.

ὄφελος) utilitas, nomen neutrum, ut τείχῳ.

κατδυναΐζουσα) ἐννή cubile, ἐννάζω sopio, compositum κατδυναΐζω, participium κατδυναΐζουσα, ἢ κατδυναΐζουσα, utpote quae consopire solita sit. Saepius imperfectum reddūt per solet aut consuevit.

Versu. 22. διδῶσα) participium praesens foemininum à δίδωμι, pagina. 78.

Versu. 19. ἐκτεμεῖν) τέμνω, secundus Aoristus ἔτεμον, pag. 139. infinitivus τεμεῖν, sic ἐκτέμνω ἐκτεμεῖν.

ὅς γάρ τὰ θηρία ἐγκαταγωνισά' ὄσι καταψυχθέντα οὕτως ἐπιθυμίαι καὶ ὄργαι, καὶ φόβοι, καὶ λύπαι, τὰ ἰσόλα φησὶ ψυχῆ κακὰ κατδυναδέντα ὄσα τῆς ἰσυχίας, καὶ μὴ ἀχαρριανόμενα τῶν σὺνεχῶν ἐρεθισμῶν, ἐγκαταγωνισότερα τῆς δυνάμεως λόγου γίνονται.

Vt enim ferae faciles superatu sunt permulsa, sic concupiscentiae, & ira, & pavores, & maiores, uenefica animae mala, consopita per quietem, & non exasperata assiduo irritamento, superabiliora vi rationis fiunt.

Vt autem ferae bestiae blanda manu permulsa, leni certamine superantur, ita libidines, pavores, maiores, animae uenefica mala, consuetudine consopita, nec perpetuo irritamento efferrata, clucltabiliora deinde vi rationis fiunt.

εὐκαταγώνισα) ἀγωνίζομαι, tertia persona præteriti ἠγωνίσαι, uerbale ἀγωνισός, compositum Παγι:7. καταγώνισθ' superabilis, ἀκαταγώνισομαι uin Versu.9. co, supero, εὐκαταγώνισθ' qui facile uincitur. Nam εὐ in compositis significat facile, procliue, pronum, bonum, uide Codice D. 12. in δυσκά= Versu.12. θεκτοι. Versu.14.

ᾄσι) uerbum singulare, iungitur Nominatiuo plurali neutri generis θηρία, morè Attico Παγι.147.

καταψυχθέντα) ψύχω, Futurum, ψήξω, Præteritum ἔψυχα. πασιuum ἔψυγμα, ἔψυξα, ἔψυκτο. Aoristus primus ἐψύχθην, Participium ὁ ψυχθεὶς. ᾄ ψυχθεῖν, τῷ ψυχθέντιθ. plurale τὰ ψυχθέντα, compositum καταψυχθέντα, ἀκαταψύχω.

ὀργαί) ira. Non hoc est in Budæi uersione, nec eodem ordine recenset ut habent Græca: uerùm scribarum & typographorum incuria, multa in huiusmodi & omittere solet & confundere.

ιοβόλα) ἰός uenenum, ἰοβόλο uenenosus, quasi uenena iaculans, ἀβάλλω iacio, & monuimus in uoce σύμβολαια, uerbalia uerbi βάλλω efferriper o. D 6. sic igitur ἰοβόλο ut ἐκβόλο procul iaculans, Versu 20. Apollinis epitheton.

κατὸνναδέντα) ἐννάζω, Futu. ἐννάσω, Præteriti. ἀστί, ἐννακα, πασι. ἐννασμαι, ἐννασαι, ἐννασαι, AO Παγι, 37. ri. primus ἐννάδην, partici. ὁ ἐνναδείς, τὸ ἐννα= Versu 12. δέν τῷ ἐνναδέντιθ, plura. τὰ ἐνναδέντα, cōpo

fitum φροναδέντα, α κατδιν αζω σοφιο.

ἔξαγριαίνωμενα) ἄγριος ferox, agrestis, inde ἄγρι-
 αίνω, ἄγρινοαίμαι, Parti. ἄγριαινόμλιος, cōposi-
 tum ἔξαγριαίνωμαι ἔξαγριανόμλιος, Neutrum plu-
 rale ἔξαγριανόμλινα esserata, tamen est presentis
 temporis, uide de hoc Codi. D. 6.

Versu. 4.

Συωχεῖ) ὁ συωχεῖς Primæ declinationis contra-
 ctorū, τῷ συωχεῖος, τῶδ' συωχεῖι, crasis συωχεῖ.

Pagi. 99.

Versu. 20.

ἔρεθισμῶ) ὁ ἔρεθισμός uerbale ab ἔρεθίζω, fa-
 ctum à prima persona prateriti passivi.

ἐγκαταγωνιστότρα) comparatiuus ab ἐγκατα-
 γώνισος.

Δυναμίς) ἡ δύνάμις, Primæ decli. contractorū,
 ἢ δυνάμεως, τῇ δυνάμει, crasis, δυνάμει.

Pag. 127. γίνετα) tertia persona à γίνομαι fito, est rursus

Versu. 16. uerbū singulare cū nominatio plur. ἰοβόλα κακά-

ἔσω τοίνυ τὸ χωρίου τοῦτομ εἶόντιερ ὄσι
 κὴ τὸ ἡμέτερον, ὑπὸ μίξίας ἀνθρώπων ἀπυλ-
 λαγμένου, ὡς μὴ ὑπὸ μηδενὸς τ' ἐξωδερ τὸ
 συνεχῆς ἢ ἀσκήσεως διακόπτεσθαι, ἀσκησις
 δὲ ἐνσεβείας πλὴν ψυχῆν τρέφει τοῖς θεοῖς
 διανοήμασι.

Sit igitur locus talis, qualis est et noster, congres-
 su hominum liber, ut ne à nullo externorum asidui-
 tas meditationis interpelletur, meditatio autem pie-
 tatis animam nutrit diuinis cogitationibus.

Esto igitur locus aliquis huiuscemodi, qualis hic
 noster: ita ab hominum congressu liber, ut à nullo ex
 transeorum irrumpente assidua interpelletur medita-
 tio, pietatis enim meditatio animam diuinis cogi-
 tationibus alit.

ἔσω) Imperatiuus ab εἰμί sum, pag. 116.

Versu. 16.

οἶόν τις ὄσι) πρῶ adiectio est syllabica, ὄσωνδρ pro
 ὄς, sic οἶόν τις pro οἶον. ὄσι accētū remittit ut Encli.

καὶ τὸ ἡμέτερον) καὶ multis locis tanq̄ abundat.

ἐπιμιξίας) μίγνυμι misceo, Futur. μίξω, à μίγω,
 Prater. Actiuum μέμιχα, Passium μίμιγμα μεμι-
 ξαι, sic ab ὠμίγνυμι, id est, commercium habeo,
 fit ὠμίμιξαι, unde nomen uerbale ὠμίξία, com-
 mercium.

ἀπυλλαγμένον) ἀλλάττω, Futu. ἀλλάξω, Prater. Pagin. 37.
 actiuum ἥλλαχα, Passium ἥλλαγμα, Participium Versu. 12.

ἥλλαγμένος, compositū ἀπυλλαγμένος, ab ἀπαλ-
 λάττωμαι discedo, liber sum, regit hoc uerbum ge-
 nitiuum ὠμίξίας.

ὥς) Infinitiuo iūgitur, id quod imitatur Horatius,
 Ut melius quicquid erit pati, pro ut patiaris.

μὴ ὑπὸ μισθῆνός) Attici geminata gaudent nega-
 tione, uide Commentarios Budæi, μισθῆνός, Geniti-
 uus à μισθεῖς, pag. 16.

Versu. 2.

τῶν ἔξωθεν) ὁ ἔξωθεν externus. Aduerbium aduē-
 tu articulorum tanquam adiectiuum est, pag. 152.

Versu. 6.

τὸ σιωχῆς τῆς ἀσκίσεως) assiduū meditationis,

id est, assiduitatem. Nusquam non obuia sunt adiectiua neutra, substantiuè capta, ὁ καὶ ἡ σιωπῆς, τὸ σιωπῆς.

ἀσκήσεως) Genitiuus à Nominatiuo ἡ ἀσκήσις Secunda decli. contractorum, est uerbale ab ἀσκῶ, Futurum ἀσκῆσω, Præter. ἀσκήσασα, Passiuum ἡσκήμα, ἡσκήσα, hinc ἡ ἀσκήσις.

Pagin. 97.
Versu. 14.

Διακόπησαι) κόπη, Διακόπη, Διακόπημαι, interturbo, interpellor, Infinitiuus Διακόπησαι.

Ευσέβειας) Genitiuus à Nominatiuo ἡ εὐσέβεια, ab Adiectiuo εὐσέβης.

τρέφει) τρέφω, τρέφεις, τρέφει nutrio, alo.

Διανοήμασι) Datiuus pluralis à Διανόμα, Co= Versu. 12. dice B. 7.

τί οὐ μακαριώτερον τῷ τῶν ἀγγέλων χορείῳ γῆ μιμῆσαι, εὐδὺ μὲν ἀρχομένης ἡμέρας εἰς εὐχὰς ὁρμῶντα, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς γεραίρει τὸν κτίσαντα, εἶτα ἡλίξ καταρῶς διαλάμψαντες ἐπ' ἔργα τραπόμενον, πανταχῶς αὐτῷ εὐχῆς συμπάρσκις, καὶ τοῖς ὕμνοις ᾠσάτω ἄλλαι πᾶρτύειν τὰς ἐργασίας. τὸ γὰρ ἰλαρὸν αὐτοῦ ψυχῆς κατάσκημα, αἱ τῶν ὕμνων πᾶνχορίαι χαρίζονται.

Quid igitur beatius angelorum concentum in terra imitari? statim quidē incipiente die in preces exurgentem, & hymnis, & canticis uenerari creantem: de inde sole pure resplendēte, ad opera cōuersum, ubiq;

ipsi precatione presente, & hymnis tanquam sale condire actiones. Nam hilarem & alacrem animæ statum hymnorum cohortationes largiuntur.

Ecquid igitur beatius, quàm hominem in terra cōcentum angelorum imitari? incuntē statim die in orationes ire, in hymnis & canticis creatorē uenerari? Exinde sole iā dilucescente conuerti ad opera, nusq̄ sine oratione? deniq; canticis tanquàm sale condire actiones? siquidem hilarem alacremq; animæ æquabilitatem hymnica cohortamenta conferunt.

Μακαριώτ' ὄρου) comparatiuus à μακάριος.

ἀγγέλων χορείαν) ὁ ἄγγελος Tertiæ declinationis, ἡ χορεία secunda.

μιμῆσαι) μιμέομαι Primæ coniugationis circumflexorum, Infinitiuus μιμῆσαι, crasis μιμῆσαι. Est autem hoc loco Infinitiuus cum casu, sumptus loco uominis Genitiui casus, qui pendet à comparatiuo, ideoq; adest articulus afficiens hanc orationem μιμῆσαι τῶν ἀγγέλων χορείαν, hoc modò τί μακαριώτ' ὄρου τὸ μιμῆσαι τῶν ἀγγέλων χορείαν, quid beatius ipso imitari angelorū concentum? quid beatius hac re, nempe imitari? &c. aut quid beatius quàm imitari angelorum concentum?

ἀρχομένης ἡμέρας) tempus ponitur in genitio, ἀρχομαι incipio, Participium ἀρχόμενος, ἡ ἀρχομένη, ἢ ἀρχομένης.

εἰς εὐχάς) in preces, ἢ εὐχή Secundae declinationis
τὰς εὐχάς.

ὀρμῶντα) ὀρμάω, Participium ὀρμάων crasis ὀρ
μῶν τὸ ὀρμῶντο, τὸν ὀρμῶντα, cuius uerbi si-

Versu. 28. gnificatum uide in ὀρμίη ἕνα. Codi. B. 2. Interpres
Infinitiuo reddidit ire, cum potuisset relinquere Par
ticipium, & dicere euntem.

ὕμνοις & ὠδαῖς γεραίρειν) ὁ ὕμνο & Tertiae de-
clina. Dativus plu. τοῖς ὕμνοις ἢ ὠδῆ Secundae de-
clin. Dativus pluralis ταῖς ὠδαῖς.

γεραίρειν) Infinitiuus à γεραίρω.

κτίσαντα) κτίζω creco, Futurum κτίσω, Aoristus
primus ἐκτίσα, Participium ὁ κτίσας & κτίσαν-

Versu. 5. τος, τὸν κτίσαντα cum qui creauit, de hoc uide Co
dice. A. 15. in τοὺς τεκόντας.

πάγι. 91. καθαρῶς) ὁ καθαρὸς purus, τὴν καθαρῶν, & con

Versu. 15. uerso v in σ, fit aduerbium καθαρῶς pure.

διαλάμπαντο) λάμπω, Fut. λάμψω, Aori.
prim. ἐλάμψα, Particip. ὁ λάμψας & λάμψαντος,
compositum διαλάμπαντο, à διαλάμπω. Ca-
terum Genitiui Graecis absolutè ponuntur, pag. 147.

Versu. 16. ἐπί' ἔργα) apostrophos est ἐπί' ἔργα, Pag. 7.

Versu. 9. τραπόμνου) τρέπω, Aorist. secund. ἔτραπον,
medius ἐτραπόμην, Participium τραπόμενον.
Συμπαρδύσης) ἐμί' sum. Participiū ὠουσα, ὄν,
compositum πῆδῶν, ἢ πῆδῶσα & πῆδύσης, deinde ad
ditur & altera praep. σὺν συμπῆδῶσα συμπῆδύσης:

uerba uerò ipsa sunt πάρεμι ἔ συμπαρέμι.

ἄλαλι) ὃ ἄλας sal, ἔ ἄλατος ἔψ, ἄλαλι.

Παραρτύει) ἀρτ ὕω πῆραρτύω, cōdio. Sæpe quidem præpositio nihil addit significationi simplicis, tamen παρὰ sic multis locis accipitur, ut significet obiter quid fieri, ἔ dum aliud agimus, παραρτύει τὰς ἐργασίας τοῖς ὕμνις, quasi dicat, dum opus facimus, obiter hymnos decantare,

ἐργασίας) ἐργάζομαι, Præterit. ἐργασμαι, unde uerbale ἢ ἐργασία Secunda declinationis. Accusatiuus pluralis ἐργασίας. Pag. 97.
Versu 14.

ἄλυπον) λύπη dolor, inde Adiectiuum ἄλυπος dolore carens, sine tristitia, iucundus.

κατάστημα) statum, habitum, uerbale ἀκαθίστημι, id est, constituo, quod etiam significat componere, pacatum ἔ tranquillum reddere, unde interpres κατάστημα uertit æquabilitatem, simplex est ἔστημι Futurum σήσω, Præte. ἔστηκα pro ἔστηκα, Pass. ἔστημαι. Uerbale σῆμα, sic à composito καθίστημι fit κατάστημα per η, quasi deduceretur non à præterito passiuo uerbi in μι, sed uerbi circumflexi, σάω, Futurum σήσω, Præterit. actiuum ἔστηκα. Passiuum ἔστημαι, unde ὃ σῆμα, sic κατὰσάω fit κατάστημα. de istiusmodi uide notata in Institutionibus, pagina 21. in uerbo ἔχω. Versu. 19.

παρηγορία) ἀγορά concio, locus ipse, ἔ oratio. Quæ hinc deducuntur mutant α in η, κατήγορία, ἄλ

ληγορία, προσληγορία, sic παρηγορία, plurale αἰ-
παρηγοριαί.

χαρίζοντες) tertia pluralis, à uerbo χαρίζομαι.

ἡσυχία οὐκ ἀρχὴ καθάρσεως τῆ ψυχῆ, μήτε γλώ-
ττης λαλῶσης τὰ τῶν ἀνθρώπων, μήτε ὀφθαλμῶν
εὐχόιας σωματίων ἔσσυμμεβρίας περισκοπῶν-
των, μήτε ἀκοῆς τῶν τόνου φη ψυχῆς ἐκλουούσης,
ἐν ἀκροῦσιν μελῶν πρὸς ἡδονῶν πεποιημένων,
μήτε ῥήμασιν εὐτραπέλων ἐν γελοιασῶν ἀνθρώ-
πων, ὁ μάλιστα λύει τὴ ψυχῆς τῶν τόνου πέφυκε.

Quies ergo principium expiationis animæ, neq;
lingua loquente res hominum, neq; oculis nitidos co-
lores corporū & proportiones circumspectantibus,
neq; auditu uigorem animi dissoluente, in auscultatio-
ne carminum ad uoluptatem factorum, neq; uerbis
scurrilium & ridiculorum, quod maximè frangere
animi intentionem natum est.

Quietus igitur status animæ expiationis auspica-
tus est, quū nec lingua loquitur, quæ ad homines per-
tinēt, nec oculi colorū nitores circūspiciūt in corpo-
ribus, nec concinnè accommodatas mēbrorum propor-
tiones, cum nec aures animæ intentionem elanguescere
faciunt, auscultandis ipsæ modulamentis distētæ,
ad uoluptatem cicendam accommodatis, nec factorū
hominum ridiculis aut scurrilibus dictis, quæ res ma-
ximè comparata est frangendæ animæ intentioni.

ἀρχὴ) principium, & origo: nam uerbum ἀρχαίῃ
etiam significat originem esse & autorem.

καθαίρωσης) ἡ καθαίρωσις uerbale à secunda persona Page. 97.
 praeteriti pass. κεκαίρωσα, ἀκαίρω purgo. Versu. 14.

λαλέω) λαλέω loquor, participium λαλῶν, ἢ
 λαλῶσα.

τὰ τῶν ἀνθρώπων) res hominū, aut ea quae ad ho-
 mines pertinent. In articulo enim neutro, dum iungi-
 tur genitio, subaudiendum est id quod maximè con-
 uenit, τὰ τῶν φίλων κοινά, res amicorum sunt com-
 munes, aut bona amicorū, siue facultates eorum, &
 quaecunq; ad ipsos pertinent.

εὐχρασία) χροιά. color, εὐχρασία bonus color, Secun-
 dae declinationis.

σωμάτων) τὸ σῶμα, τὸ σῶμα, τῶν σωμάτων
 συμμετρίας) μέτρον mensura, modus, mediocri-
 tas, inde ἡ συμμετρία Secunda declinationis Sym-
 metria, proportio.

περισκοπῶντων) σκοπέω, participiū, σκοπέων,
 τὸ σκοπέων, τασίς σκοπῶν, τῶν σκοπῶντων
 inde περισκοπῶντων. ἀπερισκοπέω.

ἀκοῆς) ἀκούω audio, secundus Aorist. esset ἡκοον,
 inde nomen uerbale ἡ ἀκοή τῆ ἀκοῆς, per o penul-
 timam.

τόνου) τείνω tendo, inde ὁ τόνος tonus, contenz-
 tio, uigor.

ἐκλύσεως) λύω, ἐκλύω, participium, ἐκλύων, ἢ
 ἐκλύωσα, τὸ ἐκλύω: est autē ἐκλύω dissoluo, &
 uiribus destituo, pro quo Interpres, facio elāguescere

ἀκροάσει) ἀκροάομαι audio, uerbale ἢ ἀκροάσις
 Pagi. 97. factum à secunda persona præterit. pass. ἦ ἀκροά-
 Versu. 14. σεως Secundæ declinationis contractorum, Dativus
 τῆ ἀκροάσει, crasis ἀκροάσει.

μελῶν) τὸ μέλ & carmen, canticum τῶ μέλεος,
 ἦ μελέων, crasis μελῶν, Primæ declinationis con-
 tractorum.

πεποικμῶν) ἀποιέω facio, pass. ποιέομαι, Præ-
 tericum πεποιέμαι, Particip. πεποικμῶν.

ῥήμασι) ῥάω inusitatum uerbum, id est, dico: Fu-
 turum ῥήσω, Præteritum est. ἔῤῥηκα, Pass. ἔῤῥημαί,
 Pagi. 27. uerbale τὸ ῥήμα, ἦ ῥήματος & ῥήματι. Dativus
 Versu. 14. pluralis τοῖς ῥήμασι, additur uob uocalem sequentē
 ῥήμασι εὐτραπέλων.

εὐτραπέλων) τρέπω uerto, inde τραπέλος mi-
 tabilis per α: siquidem secundus Aoristus effertur per
 Pagi. 47. illam uocalem ἔτραπον, hinc εὐτραπέλ & comis,
 Versu. 25. facetus: quam uocem Basilii in malam partem acci-
 pit, sequutus Apostolum Paulū in Epistola ad Ephe-
 seos, capite quinto, ubi sumit εὐτραπέλων pro
 scurrilitate, quæ Christianos non deceat.

γελοιασῶν) γελοιάζω risum moueo, tertia persona
 Pagi. 97. præteri. Pass. γεγελοιάσαι, uerbale ὁ γελοιασῆς, ἦ
 Versu. 14. γελοιασῶν, Primæ declinationis, Genitiuus pluralis
 ἦ γελοιασῶν.

ὅ) quod, siue quæ res, nempe scurrilia dicta, est ar-
 ticulus subiunctiuus neutri generis.

μάλις) maximè, superlatiuus aduerbialis.

λύειν) λύω soluo, Infinitiuus λύειν soluere.

πέφυκε) φύω, Futurum φύσω, Præter. πέφυκα
πέφυκας, πέφυκε, id est, natura cōparatum est,
siue natum est, quemadmodum dixit Ouidius, At ru-
bus et sentes tantummodo ledere nata, id est, quæ ex
naturæ pronitate et aptitudine solent ledere.

Νῶς μὲν γὰρ μὴ σκεδαννύμενος ἐπὶ τὰ ἔξω,
μηδὲ ὑπὸ τῶν αἰσθητηρίων ἐπὶ τοῦ κόσμου δια-
χέομεν, ἐπ' ἀνεσι μὲν πρὸς ἑαυτὸν, δι' ἑαυτῶ
δὲ πρὸς τὸν τῶν θεῶν ἐννοιαμ ἀναβαίνεις.

Mens quidem enim non dispersa ad externa, neq;
à sensorijs in mundum diffusa, redit quidem ad se-
ipsam, per seipsam uerò ad Dei notionem ascendit.

Quippe mens nec extrorsus dissipata, nec in mun-
dum per sensoria diffusa, ad sese ipsa redit, moxq;
suoapte nutu ad Dei notionem euadit.

μὲν γὰρ) uertes aptissimè, siquidem, nos ruditati
consulentes, diximus, quidem enim.

σκεδαννύμενος) participium à σκεδάννυμαι.

ἐπὶ τὰ ἔξω) ad ea quæ foris sunt: est articulus
iunctus aduerbio, ut prius τὰ ἄνω, τὰ κάτω, Co-
dice. D. 6.

αἰσθητηρίων) αἰσθάνομαι, sentio, tēpora capit
ab αἰσθέωμαι, pagi. 124. s'inge uocem actiuā αἰσθέω, Versu. 15.
Futurum αἰσθήσω, Præteri. act. ἤσθηκα, pas. ἤσθη-
μαι, ἤσθησαι ἤσθητς, unde ablato incremento, hoc
est,

Pagi. 97 est, redeūte η in α, & ultimam uertendo in τήριον,
 Versu. 17 fit nomen uerbale ὃ ἀιδιτηήριον, τὰ ἀιδιτηήρια
 sensoria, & sedes sensuum.

Διαχέομιλος) participium à Διαχέομαι, à Δια-
 χέω, à χέω.

Versu. 7. ἐπάνεσι) εἶμι, εἶς, εἶσι, eo is it, pagina. 117. ἀνειμι
 compositum, deinde ἐπάνειμι, ἐπάνης, ἐπάνεσι,
 duæ sunt prepositiones ἐπὶ & ἀνά.

Δι' ἐαυτοῦ) Διὰ ἐαυτοῦ apostrophos est.

ἔννοιαν) νοέω intelligo, νόος mens. Hinc multa sūt
 substantiua praesidio prepositionum, quorū omnium
 penultima est diphthogus οι, ἐπίνοια, πρόνοια, ὑπό
 νοια, sic ἔννοια notio, ab ἐννοέω considero, intelligo.

ἀναβαίνω) βαίνω eo, uado, ἀναβαίνω ascēdo, euado.

Κάκεινω) καί κέκειναι περιλαμπρόμιλος τε καὶ
 ἐλαμπρόμιλος, καὶ αὐτῆς φύσεως λήδω λαμβά
 να, μήτε πρὸς τροφῆς φροντίδα, μήτε πρὸς πε
 ριβολαίωρ μέριμναν τὴν ψυχὴν καθελκόμιλος.

Et illo decore circumlustrataq; & illustrata, etiam
 ipsius naturæ obliuionem capit, neq; ad cibi curam,
 neq; ad uestimentorum sollicitudinē animū detrahēs,

Quò fit ut illo decore illustratus undiq; intellectus
 atque supernè illuminatus, naturæ quoq; ipsius obli
 uione capiatur, nec ad cibi iam curam demittat ani
 mam, nec ad amictus anxietatem.

Versu. 13. κάκεινω) crasis pro καὶ ἐκέεινω pagina. 115.

Κάκει) crasis è Datiuo κάκει, Nominatiuus ὃ

κάλλε & κάλλε Prime declin. contractorum.

πριλαμπόμενος τε ἢ ἔλλαμπόμενος) harum particularum est ordo, ut τε precedat, ἢ sequatur apud Latinos autem in prosa coniunctio q; secundū obtinet locum, at in carmine Græcorum morè q; præcedere potest. Molemq; & montes insuper altos im-

posuit. Est autem particula τε ex Encliticis, & ac- Pagi. 14. 6.
centum remittit. Versu 18.

Γεδριλαμπόμενος) participiū à πριλάμπομαι, à πριλάπτω, id est, undiq; illustro, splendore & lumine circumfundo & collustro, simplex est λάπτω.

ἔλλαμπόμενος) participium ab ἐλλάμπομαι, id est, diuinitus doceor & illuminor, à præpositione ἐν & λάμπομαι, sed migrat v in λ, propter λ sequēs pagina. 139. in συρρήγνυθαί.

Versu. 14.

φύσεως) φύω, secunda persona præteriti pas. πῶε φουσα, unde uerbale ἢ φύσις & φύσεως Secunda declinationis contractorum.

Pag. 97.

Versu. 14.

Λιδώ) ἢ λίδη Secunde declinationis, obliuio, Icthe, à λιδω lateo, pro quo tamen usurpatum est. λαυθάνω.

Λαμβάνει) accipit à λαμβάνω.

Τροφῆς) τρέφω nutrio, ἢ τροφή esca, cibus. Secunde declinationis.

Γριβολάω) βάλω, inde πριβάλω induo, πριβολήνεις, & πριβόλαιω idem, Tertie decli. de hoc uide Coñice B. 16. in συμβόλαια.

Versu. 20.

Μέριμνα) Accusatiuus est ab ἡ μέριμνα Secun-
de declinationis.

Καθελκόμεν ⊕) ἔλκω traho, καθέλκω deorsum
traho, à κατὰ præpositione, πασι. καθέλκομαι, par-
ticipium καθελκόμεν ⊕, estq; passiuorum morè di-
ctum καθελκόμεν ⊕ τῷ ψυχῷ, detractus animā,
per synecdochē, id est, habens animam detractam, ut
/crsu. 12. fractus membra, Pagin. 150. aut uerbum passiuum ca-
pitur actiuè καθελκόμεν ⊕ detrahens & demittēs,
id quod Atticis creberrimum est.

ἀλλὰ χελῷ ἀπὸ τῶν γήινων φροντίδων ἄγων,
τὴν πᾶσαρ ἀντὶ τοῦ ἀπουδῶ, ἐπι τῷ κτήσι τῶν
αἰωνίων ἀγαθῶν μετατίθησι, πῶς μὲν κατορ-
θωδῆ ἀντὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία, πῶς δὲ
ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ φρόνησις, & αἱ λοιπαί, ἀρε-
ταί, ὅσαι ταῖς γήικαῖς ταύταις ὑποδιαίρῳ με-
να, καθικόντως ἕκασα ὑπὲρ τῶν ἡσυχίας τῶν βί-
ων ὑποβάλλουσι τῶν ἀποδῶ.

Sed otium à terrenis curis agens, omne suum studiū
ad acquisitionem aeternorum bonorū traducit, quo-
modo quidem recte præstetur ipsi temperantia &
fortitudo: quomodo uerò iustitia & prudentia, &
reliquæ uirtutes, quotquot sub generales has distri-
butæ, decenter singula exequi in uita admonent
studiosum.

Quippe qui à terrenarum rerum cura immunis &
feriatus, omne suum studiū ad ea bona traducat, quæ
magno certamine queruntur, id enim asequi cona-

tur, quò numeros omnes fortitudinis temperantiæq; impleat, quò iustitiam, prudentiam, ceterasq; uirtutes absolutè excolat, aliasq; insuper, quæ sub hæc genera distributæ, uirum studiosum commonefaciunt ut cuncta officiosè exequatur, ad uitam rectà atque ordine instituendam.

Γῆν(ων) γῆ terra, ὁ γῆν(ος) terrenus.

ἄγ(ων) Participium ab ἄγω, at ἀγ(ών) nomen, id est, certamen.

Πᾶσα(ν) ὁ πάς, ἡ πάσα, Accusati. πλὴ πάσα(ν).

Κτήσ(ω) κτᾶομαι acquirō, Futurum κτήσομαι,

Præteritum κέκτημαι κέκτησα, uerbale ἡ κτήσις.

Pagi. 97.

Versu. 14.

Secundæ declinationis contractorum.

αἰωνί(ων) ἀγαθ(ων) hanc lectionem sequuti, uerti, mus æternorū bonorū. Budæus Aldino usus exēplari ἀγωνί(ων) ἀγαθ(ων) interpretatus est, bona quæ magno certamine quærentur, ab ἀγ(ών), id est, certamen, sit ἀγ(ών) quasi dicas in certamine positus, & de quo certatur.

Μετατίθ(η)σι τίθημι, τίθης, τίθησι, Pag. 70. com

[Versu. 16.

positum μετατίθημι muto, transfero, traduco.

Κατορθ(ώ)ω ὀρθός rectus, ὀρθώω dirigo, erigo.

Sunt uerò plurima uerba Tertiæ cōiugationis circum

flexorum, quæ formantur a nominibus in ος, δίκαιος

δικαίω, κακός κακώω, ἄργυρος ἄργυρόω, &c. sic

ὀρθός ὀρθώω, unde κατορθώω, Futurū ὀρθώσω, præ

terit. αἰτιώρθωκα, Passiuum ὀρθώμαι ὀρθώσασαι,

ὀρθώται, Aoristus prim. ὀρθώθω, Subiunctiuus

ἔαυ ὀρθωθῶ, ὀρθωθῆς ὀρθωθῆ, compositum κατορθωθῆ, à uerbo κατορθόω, id est, recte & cum uirtute aliquid gero, à quo uerbale κατορθώμα officium, res bene gesta, & cum uirtute.

Κατορθωθῆ αὐτῶ) rectè geratur ipsi, id est, ab ipso. Græci passiuus tribuunt Dativum, qui exponitur per Genitiuū intercedēte præpositione ὑπὸ, ut πεπίπτοι μοι ἦτο, pro, ὑπ' ἐμῶ. Sic Cicero, Et si mihi nullo modo probantur, id est, à me, & ita in reliquis, quæ apud Latinos Græcorum imitatione dicta sunt. Interpres uim huius uerbi κατορθωθῆ reddidit, uersa oratione passiuam in actiuam, numeros omnes impleat, pro numeris omnibus impleatur, & absolute præstetur.

Σωφροσύνη) ab adiectiui nominis casu in ος siue Nominatiuo, siue Genitiuo, proficiuntur substantiua in ῶν, δίκαιος iustus, δικαιοσύνη iustitia, sed quoties deducuntur à communibus in ων, quorū Genitiuus in ονος, duæ tolluntur literæ ο & ν per synopen, ὁ καὶ ἡ ἐλεήμων misericors, τὸ καὶ τὴ ἐλεήμων, unde ἡ ἐλεημοσύνη misericordia, eleemosyna, pro ἐλεημονοσύνη, sic σώφρων temperans, τὸ σώφρον, σωφροσύνη pro σωφρονοσύνη, &c.

ἀνδρεία) ἀνὴρ uir, Genitiuus ἀνδρός, Pagi. 14. hinc ἀνδρεία, ut ab ἀπειρος, fit ἀπειρία, Cod. C. 4. & Cod.

Versu 5. dice C. 16. in uoce πρὸς σωτηρίαν. pag. 48.

Versu 21. φρόνησις) φρονέω φρονίσω πεφρόνηκα, πεφρό

Μεγίστη δὲ ὁδὸς πρὸς τὴν τὸ καθήκοντ & εὐ-
ρεσιμ, ἢ ἡ μελέτη τῶν θεοπνεύσω γραφῶν,

Maxima porro uia ad officij inuentionē & medicatio diuinitus inspiratarum scripturarum.

Maxima porro uiarum ad ueri inuestigationem ferentium, meditatio est scripturarum diuinitus inspiratarum.

Μεγίστη) μέγας magnus, μέγιστ & maximus,

Versu. 14. Pagina 96.

Καθῆκοντ & τὸ καθήκον officium, paulo ante diximus.

Εὐρεσιμ) εὐρίσκω inuenio, tēpora capit ab εὐρέω.
Futurum εὐρήσω, Præteritum actiuum. εὔρηκα, Passiuū εὔρημαι εὔρησαι, unde esset uerbale ἢ εὔρησις per η, ut à ποίω, ποιήσαι, ποιήσις: scribitur tamen εὔρησις per ε, tanquam à Præterito passiuo uer-

Pagi. 85. borum in μι, cuius penultima semper est breuis, sin-
Versu. 20. ge uerbum in μι, εὔρημι, Præteritum passiuum εὔγε-
Versu 19. μαι, εὔγεσαι, unde ἢ εὔγεσις, uide de hoc pag. 131. in uerbo ἔχω. Quanquam & alioqui in uerbilibus istis non perpetuò penultima uocalis est eadem, quæ in uerbis: à σπείρω Præteritum passiuum est ἔπαρμαι per α, tamē uerbale scribitur per ε, & παρμα, non autem παρμα.

Versuulti. Θεοπνεύσω) πνεύω, Futurum πνεύσω. Pa. III. Præteritum act. πέπνυθα, Passi. πέπνυμαι, unde & πνεύμα, tertia persona πέπνυσαι, hinc

πνεύσος, à quo θεόπνεύσος, à deo inspiratus, quæ uoce Paulus utitur Epistola posteriore ad Timotheū, capite tertio, πᾶσα, inquit, γραφή θεόπνεύσος, omnis scriptura diuinitus inspirata, licet autē uerba illa in πος, facta ex tertia persona, syllabā ultimā acuāt, tamē quoties aduenit cōpositio ex nomine, aut particulis α, ου, ούς, & cōsimilibus, solet accētus retrahi in antepenultimā, ληπτός θεόληπτος, δαμασός ἀδάμασος, γνωσός ἐγνωσος, κινητός δυσκίνητος: sic diceretur πνεύσος, nō, πνεύσος, tamē θεόπνεύσος nō θεοπνεύσος. Quod autem scribimus πνεύμα sine σ, & θεόπνεύσος per σ, id pendet ex autorū usu. Nam quemadmodū in Sexta coniugatione, Præteritū passiū partim asciscit σ ante μαε, partim nō asciscit, Pag. 40. ita obseruādū est, quid apud autores obtineat, eiusdē quoq; uerbi unā personam effrūt per σ, & similiter illinc deducta uerba illa, cū cōtra caterarū personarū uerbalia sine σ formētur: de qb⁹ in uniuersum nō est præcipiēdū, nisi ut scriptorū uestigijs insistamus, unde ut Grammaticorū Canones profecti sunt, ita et quicquid à legitima ratione uidetur deflectere illorum autoritate & usi nititur.

Versu. 13.

γραφήν) ἢ γραφή scriptura, à uerbo γράφω scribo.

ἐν ταύταις γὰρ καὶ αἱ τῶν πράξεων ὑποθήκαι εὐρίσκονται, καὶ οἱ βίοι τῶν μακαρίων ἀνδρῶν

ἀνάγραφοι, παραδειδομλίοι, εἰωρ εἰκόνες τινὲς
ἔμφυχοι φιλιατὰ θεῶν πολιτείας, τῶν μίμημα-
τιτῶν ἀγαθῶν ἔργων πρόκεινται.

In his enim et actionum praecepta reperiuntur,
et uitae beatorum uirorum perscripta tradita, tanquam
imagines quaedam animatae secundum Deum con-
uersationis imitationi bonorum operum proponuntur

Quandoquidem in his quum rerum agendarum.
praecepta reperiuntur, tum beatorum hominum uitae
memoriae prodita ac perscripta, tanquam simulachra
quaedam animata proposita sunt uitae, ad normam
diuinam iusticiae, ijs quidem qui bonorum operum
exemplaria imitari cupiunt.

Versu 17. τὰύτους) Datius pluralis foeminini demonstra-
pag. 86. tiui αὐτῶν, Pagina 88.

Versu 13. πράξιω) πράττω, πράξω, πέπραχα, τί-
πραγμα, τίπραξα, uerbale ἢ πράξις φιλιατὰ
ξως, ἢ πράξιω.

ὑποδῆσαι) ὑποτίθεμαι admono, do consi-
lium, ὑπεδῆκει consilium, praeceptum. Et quemad-
modum à simplici τίθημι, uel τίθεμαι dicitur
θήκη, sic et à compositis eiusdem formae nomina
ἀποδῆκει, ἐπιδῆκει, ὑποδῆκει, et caetera.

ἀνδρῶν) Genitiuus pluralis ab ἀνὴρ, τῶ ἀνδρῶν.

ἀνάγραφοι) γράφω scribo, ἀναγράφω in act-
refero, perscribo, literis prodo, publico perscripti-
ram. Futu. γράψω, Prae. actiuū γέγραφα, Pass.

γέγραμμαι γέγραφαί γέγραπται, uerbale γρα= Pag. 97.
 πῆος, compositum ἀναγραπῆος, accentu in ante= Versu. 16.
 penulti. retracto, uide quæ notauimus de hoc Cod. Versu. 25.
 F. 16. in uoce θεοπνεύσωρ.

παραδεδομῆοι δίδωμι, Præteritū passiuum,
 δέδομαι Pagin. 79. Participium δεδομῆοι, Versu. 6.
 compositum παραδεδομῆοι, ἀ παραδίδωμι.
 οῖοι οἶοι qualis, neutrum οἶοι aduerbiãscit,
 id est, qualiter, uelut, tāquã, Codi. D. 6. in πυκνά. Versu. 21.

εἰκόνες τινὲς ἐμψυχοὶ ἢ εἰκῶν, ἢ εἰκόνας, αἰ
 εἰκόνες: adiectiuum ἐμψυχοὶ communis generis:
 Pagina 93. Versu. 5.

ἐμψυχοὶ ψυχὴ animus, anima, ἐμψυχὸς anima
 tus, ex præpositione ἐν. Cod. C 12. in ἐνοικαπαῖν. Versu. 7.

ἢ κατὰ θεὸν πολιτείας) uita ad normam di-
 uinam instituta, sic Interpres habet, expressa ui arti-
 culi per participium, de hoc Codice B. 5. τὸν μετ'
 ἐμῶν βίον.

πολιτείας) πόλις ciuitas, πολίτης ciuis, πολίτευο
 μαί in re publica uiuo, πολιτεία respública, et ui
 ueratio, siue uiuēdi institutū, genus traducēda uita. Page. 97.
 Versu. 14.

μιμήμα) μιμέομαι imitor Præteri. μεμίμη-
 μαί, uerbale nomen τὸ μίμημα, imitatio, ἢ μιμή-
 ματῶν τῶν μιμήματι, id est, imitationi, quasi di-
 cat, ad imitationē ἢ ad imitandū proponuntur, ita
 quidem habet exemplaria, nō tamen uidetur alienū, si

ualeo, sic hoc loco ἐνδεδωκώς ἔχω indigenter habeo, id est, indigeo: est autem ἔχοντος Genitiuus participij presentis ἔχω.

αἰδάνηται) Subiunctiuus ut τὴν πῆκται, ab αἰδάνομαι sentio: ponuntur autem uerba sentiendi Pag. 148. cum Genitiuo αἰδάνηται ἑαυτοῦ ἐνδεδωκώς ἔχοντος, Versu. 11. Sentiat seipsum indigenter habentem, hoc est, sentiat se indigere & defici.

προσδιατρίβω) τρίβω, διατρίβω, προσ- Pagin. 152. διατρίβω immoror, uersor cum aliquo, regit Da Versu 10. tiuum propter prepositionem πρὸς, inde Participium προσδιατρίβω.

ἰατρείου) ἰάομαι medeor, Futurum ἰάσομαι Præteritum ἴαμαι ἴασαι ἴαται: unde ἰατροῦ præ Pagin. 97. mium medici, & τὸ ἰατρείου officina medicorum, Versu. 20. τοῦ ἰατρείου.

πρόσφορον) φέρω, προσφέρω, adfero, πρόσφορος qui aptè & commodè adfertur, adhibetur, id est, aptus, appositus.

ἄρρωσθηματι) ἰώνυμι pa. 144. ualeo, et sanus sum. Versu 13. tempora sumuntur à ἰώω, Fu. ἰώσω. Præ. act. ἔρρωκα, Pas. ἔρρωμαι ἔρρωσαι ἔρρωται, uerbal. ἰώτος, & adiectione litere σ, est ἰώσος, deinde p α priuatiuā particulā ἄρρωσος infirmus, per geminū ρρ, nā ut ratione augmenti geminatur ρρ, ἰίπῳ, ἔρρῃπῳ, pa. 105 Versu. 17. & ratione prepositionis ἰέω ἐπιρρῆω, pagina 137. Versu. 20.

sic etiam aduētū particulae priuatiuae, ἑκτός, ἄρρη
 τϞ, et hoc loco ῥωσός, ἄρῥωσϞ, ab ἄρῥωσος
 fit uerbū ἄρῥωσέω sum infirmus. Futurū ἄρῥωσήσω.

Pagin. 97.

Versu. 16.

Præteritum actiuū ἠρῥώσῃκα. Passiuū ἠρῥώσῃμαι:
 unde ablato incremēto fit uerbale ἠρῥώσῃμα ἢ
 ἄρῥωσῃματος, τῷ ἄρῥωσῃματι, id est, infirmitati.

ὡς ὁ Μ᾽ ἐρασῆς τῆς σωφροσύνης, τὴν πρὶ τῷ
 ἰωσήφ ἰσορίαν συνεχῶς ἀνελίωσεν, ὡς παρ' αὐτῷ
 τὰς σωφρονικὰς ἐκδιδάσκειται πράξεις, εὐρίσκων
 αὐτὸν οὐ μόνον ἐγκρατῶς πρὸς ἡδονὰς ἔχοντα,
 ἀλλὰ ἑκτικῶς πρὸς ἀρετὴν διακείμενον.

Et quidem amator temperantiae, de Ioseph histo-
 riam assidue euoluit, et ab eo temperantiae plenas per-
 docetur actiones, reperiens ipsum non solum tempe-
 ranter erga uoluptates affectum esse, uerum etiam
 habitualiter ad uirtutem dispositum.

Ac temperantiae quidem homo cupidus, historiā
 Iosephi assidua lectione euoluat: ab ea enim edidice-
 rit actiones temperantiae plenas, quum compererit
 cum ad habitum uirtutis prouectum esse, nedum uo-
 luptarijs in rebus continentia præditum.

Pag. 97.

Versu. 13.

ἐρασῆς) ἐράω amo, ἐράσω ἠρακα, ἠρασμαι,
 ἠρασαι, ἠρασαι: unde nomen uerbale ὀἐρασῆς.
 (ἀνελίωσεν) ἐλίωσῶ, ἀνελίωσῶ: suspicor Basilium
 scripsisse subiunctiuum ἀνελίωσῃ, idq; secutum esse
 Budæū, quippe qui uertat euoluat, non euoluit.

παρ' αὐτοῦ) παρὰ αὐτοῦ apostrophos est.

σωφρονικᾶς) σωφρονῶ, Genitiuus σωφρονῶ, inde ὁ σωφρονικός ad temperantiam pertinens, ἢ σωφρονική, τὰς σωφρονικᾶς.

ἐκδιδάσκειται) διδάσκω, ἐκδιδάσκω, Pass. ἐκδιδάσκομαι, unum regit Accusatiuum tanquam passiuum eorum uerborum, quæ Grammatici uocant uehementissime transitionis.

πράξις) ἢ πράξις, ἢ πράξις, Accu. plural. τὰς πράξεις πράξις, uerbale est ἀπράξια, πράξις, πῆπράξα, πῆπραγμαί, πῆπράξαι, inde ἢ πράξις, Secundæ declinationis contractorum. Pagi. 97.
Versu. 13.

ἐγκρατῶς) κρατέω teneo, compositum ex ἐν præpositiōe ἐγκρατέω, quia ἔντε κ uertitur in γ, πα. Versu. 4. 30. inde nomē adiectiuū ἐγκρατής Primæ declinationis cōtractorū, id est, cōtinens, Genitiuus ἐγκρατέω, τῶ ἐγκρατέω, crasis ἐγκρατῶν, aduerbiū ἐγκρατῶς cōtinēter, cōuerso in σ. quod aduerbiū ponitur cū ἔχω, ἐγκρατῶς ἔχω πρὸς ἡδονάς, cōtinēter habeo in uoluptate, hoc est, cōtinens sum: aut, ut uertit interpres, cōtinētia præditus sum in rebus uoluptarijs, uide de hoc supra in Codice G. 2. in ἐνδεδῶς ἔχοντες.

ἐλκῶς) ἔχω habeo, Futurū ἔξω per aspirationē, pag. iii. Præteritū actiuū ἔφα, Passiuū ἔφαι, ἔφαι: unde uerbale ἔφαι; habitus ἔφαι asuefactio, Versu. 12.

tertia persona ἔκταται, unde uerbale foret ἔκτός ἃ
 Pagin .97. quo deriuatiuum ἔκτικός, id est, si dicere licet, habi
 Versu.15. tualis, τῶν ἔκτικῶν, & v in s conuerso aduerbiū
 ἔκτικῶς habitualiter.

Versu.7. ἐκτικῶς πρὸς ἀρετῆς Διακείμενον) κείμεαι p.120.
 compositum διακείμεαι disponor, affectus sum,
 quod uerbū elegāter aduerbijs iūgitur ἔκτικῶς δια
 κείμεαι habitualiter affectus sum, pro quo interpres
 ad habitum uirtutis prouectum esse, ἃ διακείμεαι
 Participium διακείμενον & Accusatiuus τὸν δια
 κείμενον.

ἀνδρῶν δὲ παιδευέται παρὰ τοῦ ἰώβ, ὅς
 οὐ μόνον πρὸς τὰ ἐναντία τοῦ βίου μεταπισόν
 τῃ αὐτῶ, πένκτεκ πλουσίον, καὶ ἀπαισ ἀπὸ
 καλλίπαιδος, ἐν μιᾷ καιροῦ ῥοπῆ γενόμενος, διέ
 μινεν ὁ ἀνὴρ, ἀταπείνωτον πανταχῶ τὸ φ
 ψυχῆς φρόνημα διασώζων, ἀλλ' οὔτε τῶν φίλων
 τῶν εἰς παραμυθίαν ἠκόντων, ἐπεμβαίνοντων αὐ
 τῶ, & σιωπεπιτφόντων τὰ ἀλγύνα, παρωξύνθη.

Fortitudinem uerò eruditur ab Iob, qui non tan
 tum in contraria uita cedente ipsi, pauper ex diuite,
 & orbis ex pulchre prolis parente, in uno tēporis
 momento factus, permansit idem, minime humiles
 ubiq; animi spiritus retinens, sed neq; amicis ad con
 solacionem uenientibus, insultantibus ipsi, & simul
 augentibus arumnas, irritatus est.

At uerò in fortitudine instituetur lector ex histo

rix iob, qui uita in contrarium ipsi cedente, ac prorsus immutata, egens ex beato, orbis ex pulchræ prolis parente, unius dieculæ momento factus, non idem modò suiq; simillimus mansit, celsos animi spiritus ad extremum usque retinēs, sed ne amicis quidem eius qui ad consolandum eum uenerant, tandem ipsi insultantibus, dolores eius exacerbando, iracundè irritatus est.

παιδεύεται) παῖς, Genitiuus παιδός, inde uerbum παιδεύω erudio, instituo, Passiuū παιδεύομαι: hic ponitur cum Accus. ut ante dictum est in ἐκδιδοῦσκειται, in hoc Codice G.7.

Versu. 5

μεταπέσοντος) πίπτω cado, secund. Aorist. ἐπίσω, Pagin. 136. Participiū πεσών, πεσόντος compositum μεταπίπτω, μεταπεσών, μεταπέσοντος. Est autem μεταπίπτειν in deteriorem partē mutari, & ad aliã uitæ conditionē trāsire, id quod expertus est Iob, è diuite redactus ad inopiam.

Versu. 21.

καλλιπαιδ) κάλλος pulchritudo, καλίπαις pulchræ prolis parens, τὸ καλλιπαιδός. Nā fermè composita retinent declinationem simplicium. Et licet dicamus Ὠλόπαις per o, tamē καλίπαις per iota, ut & reliqua quæ fiunt à κάλλος, ueluti καλίπικ, καλίπυργος, & cætera.

ἔσπῃ ῥέπω inclino, uerbo, ῥοπῆ momentum. γενόμενος) Participiū secundi aorist. mediij ἐγενόμην, à uerbo γίνομαι, pagina 127.

Versu. 17

διέμεινεν) μίνω, Futurū μενῶ, Aori. pr. ἔμηνε
ἔμηνε, διαμίνω δ' ἔμηνε, ὅ ob sequentē uo
Versu. 15 calē additur μ διέμεινεν ὁ αὐτός, pagin. 27.

ἄταπεινότης) ταπεινός humilis, abiectus, inde
Pag. 79. uerbū ταπεινῶ, Fut. ταπεινώσω, Præc. actiuū,
Vers. 20 ταπεινώκα, Passi. ταπεινώμαι, ταπεινώ
σαι, ταπεινῶται, uerbale ταπεινώσας abiectus,
inde ἄταπεινότης celsus, minimè abiectus.

Pag. 79. φρόνημα) φρονέω, φρονήσω, πεφρόνηκα, πεφρο
Vers. 12. νημαι, uerbale φρόνημα, quod Latini uocant
sensum, ὅ spiritus pluraliter.

Διασώζω) σώζω, Διασώζω, Participiū Δια-
σώζων.

ἄλλ' οὔτε) apostrophos est ἀλλὰ οὔτε.

Παραμυθία) μῦθος, uerbū μυθεῖω, μυθεῖομαι,
παραμυθεῖομαι, cōsolor, ἢ παραμυθία cōsolatio,
ἠκόντων) ἠκω uenio, Participiū ἠκῶν ἠκόντων,
ἠκόντων, aut est secundi Aoristi, ὁ ἠκῶν, ἠ-
κόντος, ἠκόντων.

ἔπεμβαίνοντων) βαίνω, ἐμβαίνω, ἐμπεβαίνω,
ἔπεμβαίνω, ἐπεμβαίνοντων, ἔμπεβαί-
νοντων, regit Dativum propter præpositionē ἐπί.
Συμπεπιτίνοντων) τείνω, ὑπείνω, συμπεπιτί-
νω simul ὅ pariter exacerbo ὅ intendo.

τὰ ἀλγυνά) ἄλγος dolor, derivatiuum ὁ ἀλ-
γυνός

γενός, neutrum plurale τὰ ἀλγυνά, casus diuer-
si, & erumnae.

Γαρωξίωθκ) ὀξύς acutus, ὀξύω exacio, irrito.
Ab adiectiuis in vs, sicut uerba in ἰώω, βραδύς βρα-
δύω, ἡδύς ἡδύω, sic ὀξύς ὀξύω, Futu. ὀξυώω,
Præteritū actiuum, ὤξυκα, Passiuum ὤξυμαι,
ὤξωσαι, ὤξωται, Aoristus primus ὤξυθλι, &
compositum πρῶξυθλι, θης, θη, à πρῶξίωω.

Γάλιμ σκοπῶρις, πῶς ἀν πρῶος γν̄ τάντῶ
ἢ μεγαλόθυμῶ γήοιτο, ὡσεῖ τῶ μὲν θυμῶ ἢ
τῆ ἀμαρτίας κεχῆσαι, τῆ δὲ πρῶότητι πρὸς τοὺς
ἀνθρώπους: εὐρίσθ τὸν διαβιδὸ γηναῖου μὲν γν̄
τοῖς ἢ πόλεμου ἀνδραγαθήμασι, πρῶου δὲ ἢ
ἀκίνκτου ἐν ταῖς τῆν ἐχθρῶν ἀντιδόσει.

Rursum repetens aliquis, quomodo clemens in
eodem & magnanimus fiat, ut quidē animo cōtra
peccatum utatur, sed clementia erga homines: inue-
niet Dauid generosum quidem in circa bellum faci-
noribus, clementem autem & immotum in inimico-
rum ultionibus.

Rursus aliquis reputans, quomodo magnanimus
idem & clemēs esse possit, ita ut animo quidem ob-
firmato aduersus peccatum, clementia uerò utatur
erga homines: illic Dauidem inueniet generosum in
bellicis facinoribus, clementem & placidum in ini-
micis ulsciscendis.

σκοπῶν) σκοπέω, crasis σκοπῶ, Participium σκοπῶν.

ἐν ταύτῳ) in eodem, id est, pariter. Attici neutrum pronominis αὐτὸς efferrunt unā cum articulo, dicentes ταυτὸν, quasi τὸ αὐτὸν, aut τ'αυτὸν per apostrophum, Dativus ταυτῶ.

Μεγαλόθυμος) fit ἄμεγάλος magnus, ἔθυμός animus.

Γένοιτο) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγγρόμω, pag. 127. Optativus γενοίμω, γένοιω, γένοιτο.

Versu 19.

Versu 19.

ὡς κεχῆσθαι) ὡς gaudet Infini. ut ὡς. Co. Fi. Κατὰ τὴν ἀμαρτίαν) contra peccatum, κατὰ cum Genitivo in malam partem capitur, ἔ perniciem significat.

Κεχῆσθαι) χέομαι, χέσομαι, κέχημαι, κέχισαι, κέχεται, secunda persona pluralis κέχησθε assumpto s, pag. 40. unde fit Infinitivus κεχῆσθαι accentu in penultimam tracto, de quo pagina. 143.

Versu. 13.

Versu. 15.

Πραότιλος) ὁ πρᾶτος, inde ἡ πρᾶτος, τὴν πρᾶτον.

ἔυρήσει) εὐρίσκω tempora sumit ab ἔυρεω. Futurum ἔυρήσω.

Γενναῖος) γέννα stirps, inde γένναῖος generosus. ἀνδραγαθήμασι) ab ἀνὴρ, ἀνδρὸς, uir uiri, ἔ ἀγαθός bonus, praestans, fit uerbum ἀνδραγαθέω, uirum me praesto, fortē ἔ strenuum me praebeo. Fu

τιυῦ ἀνδραγαθήσω Prae. act. ἀνδραγαθήκα, παθ.
ἀνδραγαθήμααι, uerbale ὁ ἀνδραγαθήμααι uirile
facinus, ὁ factū generosi animi, ὁ ἀνδραγαθήμααι
τος ἔσθ' ἀνδραγαθήμααι, τοῖς ἀνδραγαθήμααι.

Pagi. 97.
Versu. 12.

ἀκίνητος) κινῶ, κινήσω, κέκίνηκα, κέκίνημααι, κέ-
κίνησαι κέκίνηται, uerbale κινήτος, unde ἀκινήτος
immutus, immobilis, id est, placidus ὁ clemens.

Pagi. 97.
Versu. 20.

ἀντιδόσει) δίδωμι, δώσω, δέδωκα, δέδο-
μαι δέδοσαι, uerbale ἡ δόσις, ὁ δόσις, τῆ δό-
σει, ταῖς δόσει, compositum ἀντιδόσει ab
ἀντιδόσις retributio, ab ἀντιδίδωμι retribuo.

Ibidem
Versu. 15.

τοῖς τοῖς ἡμῶν καὶ μωσῆς μεγάλῳ μὲν ἔσθ' θυ-
μῷ κατὰ τῶν εἰς θεὸν ἄμαρτανόντων δίκαι-
σάμηνθ' : ἔπραξε δὲ τῆ ψυχῆ τὰς καθ' ἑαυτῆ
διαβολὰς ὑποφέρων.

Talis erat ὁ Moses, magna quidem ira contra
in Deum peccantes insurgens : miti autem animo
contra seipsum calumnias sustinens.

Talis erat Moses, ingenti ille quidem ira in illos
insurgens, qui in Deum peccauerant : sed miti animo
perferens illos, qui sibi obtrectauerant.

ἡμῶν) erat, imperfectum ab εἰμί sum, pagina 115.

Versu ulti.

ἄμαρτανόντων) ἀμαρτάνω, participiū ἀμαρ-
τάνω, τῷ ἀμαρτάνοντος, τῶν ἀμαρτανόντων,
compositum ἄμαρτανόντων ab ἄμαρτάνω.

δίκαισάμηνθ') ἴσημι, passiuum ἴσαμαι, compo-

fitum ἀνίσταμαι, deinde διανίσταμαι, participium
διανιστάμενος.

πραΐα) ὁ πραῖος mitis, faciminū aut ἡ πραΐα,
ἢ πραΐας τῆ πραΐα, fit à nomine nō admodum
usitato πραῖς, unde ἔσ uerbum πραῖνω, ut ab ad
iectiuo ὄξυς faciminū ὄξεια, ἔσ uerbum ὄξυω.

καθ' ἑαυτῶ) κατὰ ἑαυτῶ apostrophos est.

διαβολᾶς) διαβάλλω calūnior, unde διαβο-

Vers. 20

λή per ὁ, de hoc Codice D. 16, in συμβόλαια.

ὑποφέρω) φέρω, ὑπεφέρω, Parti. ὑποφέρω.

Καὶ πάντα ἃ ὡσπερ οἱ ζωγράφοι, ὅταν ἀπὸ
εἰκόνων εἰκόνα ζωγραφῶσι, τὸν κενὰ πρὸς τὸ παρά-
δειγμα ἀποβλεπόντες. τὸν ἐκείθεν χαρακτῆρα
πρὸς τὸ ἑαυτῶν ἀποδράζει μεταθεῖναι ὡ-
λοτέχνημα: οὕτω δεῖ τὸν ἑαυτοῦ διακότα ἑαν-
τὸν πᾶσι τοῖς μέρεσι ἢ ἀρετῆς ἀποργάσει-
σαι τέλειον, διονεὶ πρὸς ἀγάματὰ ἴνα κινῶ-
μενα καὶ ἔμπρακτα, τοὺς βίους τῶ ἀγίω
ἀποβλέπειν, καὶ τὸ ἐκείνων, ἀγαθὸν οἰκείον ὡς
εἶδαι διὰ μιμῆσεως.

Et ubiq; quemadmodum pictores quando ex im-
aginibus imaginē pingunt, identidem ad exemplar re-
spicientes, inde characterem ad suū ipsorū studēt
transferre opificiū; ita oportet ἔσ studentē seipsū
omnibus partibus uirtutis efficere perfectū, tāq̄ ad si-
mulachra quaedā mota ἔσ aethiosa, uitas sc̄torū respi-

cere, & illorū bonū suū facere per imitationem.

Quemadmodum autem pictores, cum imaginē ex imagine pingunt, exemplar idētidem respectātes, liniamenta eius transferre conantur magno studio ad suum opificiū: ita qui sese meditatūr omnibus numeris uirtutis absolutū reddere, ueluti simulachra quaedam spirātia & actiuosa, sanctorum uitas respicere oportet, probaq; opera illorum sua imitādo facere.

Ζωγράφοι) Ζωγράφος pictor, à ζωμεν & γράφω (Γραφωσι) Subiunctiuus ut τῷ πῶσι.

Γαράδ' εἶγμα) δεικνύω, tēpora sumit à δείκω
Pag. 128. Futurū δείξω, prat. uct. δέδειχα, pass.

δέδειχαμαι, cōpo. πᾶσα δεικνύω, πᾶσα δέδειχαμαι, Verf. 10
uerbale τὸ πᾶσα δέδειχα exemplar.

τοῦ ἐκείνου χαρακτῆρα) uim articuli positi cum Verf. 12.

aduerbio sic possis explicare, inde petitā aut desumptā formam, pro quo Budæus dixit liniamēta eius.

μεταδεῖναι) τίθειμι, secundus Aoristus Infinitiuī δεῖναι. Pagina. 70. compositum μετατίθειμι, Verf. 21
μεταδεῖναι.

φιλοτέχνημα) φιλοτεχνέω, opificijs excolendis studeo, à φίλος & τέχνη, uerbale τὸ φιλοτέχνημα, à praterito passiuo.

ἔαουδακότα) παουδάζω, παουδάσω, ἔαυδάσακα participiū ἔαουδακώς, τὸ ἔαουδακότος, τὸ ἔαουδακότα.

παῖσι) Dativus pluralis à πᾶς παντός.

μέρεσι) τὸ μέρϑ, τὸ μέρεος, τῶν μέρεϊ, τοῖς μέρεσι.

ἀπρῳάσειδαι) ἐργάζομαι. Futurum ἐργάσομαι. Infinitivus ἐργάσειδαι, compositum ἀπρῳάσειδαι ab ἀπρῳάζομαι.

τέλῳ) τέλος finis, ὁ τέλειος perfectus.

ῶνι) tanq̄, idem quod ὄν, ut ὄσσορ et ὄσσορεϊ.

Pag. 97

Versu 12.

ἀγαλματα) ἀγάλλω. Futurū ἀγαλῶ. Præteritum ἀγῶμαι, ἡγαλκα, παθivum, ἡγαλμαι, uerba = le τὸ ἀγαλμα, τῷ ἀγάλματος.

κινῶμενα) κινῶ, παθivum, κινῶμαι, crasis κινῶμαι, participium κινῶμενος, τὰ κινῶμενα quæ mouentur, id est, uina.

Ibidem

Versu 20.

ἐμπρακτα) πράττω, πράξω, πέπραχα, πέπραγμα, πέπραξι, πέπρακται, uerba = le πράξις, deinde additur præpositio ἐν, ἐμπρακτες, qua uoce Gregorius Nazianzenus eleganter usus est in laudibus Athanasij, οὕτω γὰρ, inquit, ἀμφοτέρω συνηρμόσατο, ἐν εἰς ἐν ἡγάγε, ἐν πράξι ἡσύχιον, ἐν ἡσύχίῳ ἐμπρακτον, sic enim utraq; coarctauit, atq; in unū adduxit, actionē quietā, et quietē actiuosam.

οἰκίῳ) οἶκος domus, οἰκῆος domesticus.

ποιεῖδ) ποίεομαι, Infinitivus ποίεομαι, crasis ποίεομαι, sumitur uox παθivum in significatiōe actiuam.

Μιμήσεως) μιμέομαι, secunda persona Præteriti
 παβιυι μιμίμησαι, unde uerbale ἡ μίμησις, Ἐπι-
 μίσεως. Hoc loco multas uoces trāsmissimus, partim
 quòd prius sint excuβα, partim etiam, quòd inspe-
 ετο Lexico facile fuerit ipsum thema reperire, cu-
 iusmodi sunt εἰκόνω, Genitiuus pluralis ab εἰκώ,
 πυκνὰ ἀ πυκνός, ἀποβλέποντες Participium ab
 ἀποβλέπω, cuius simplex βλέπω: χαρακτηῖρα ab
 ὁ χαρακτηῖρ, de quo supra, ἀποδ' ἀζοσι tertia per-
 sona plurali. ἀποδ' ἀζω: ἀρετῆς Genit. ab ἀρετή:
 ἕνα ἀ Ντό τί, βίος ab ὁ βίος, ἅγιω ab ὁ ἅγιος:
 ἀποβλέπειν Infinitiuus ab ἀποβλέπω, &c. quæ
 parui sunt momēti, quapropter istiusmodi posthac,
 aut in totū omitteremus, aut leui tantū brachio, sicut
 modò fecimus, simul omnia perstringemus, quæ ad
 eundem locum pertinebunt.

ἐν χαί πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι,
 νεαρωτέραν τὴν ψυχὴν καὶ ἀκμαιοτέραν τῶν
 πρὸς θεὸν πόθω κενικμλίην παραλαμβάνουσι.

Orationes rursus lectionibus succedentes, re-
 centiorem animam & uegetiorem ad Deum deside-
 rio motam accipiunt.

Iam uerò orationes lectionibus succedentes, re-
 centiore animam uegetioremq; accipiunt, utpote de
 siderio Dei iam flagrantem.

Ἀναγνώσεις) γνώσκω tempora sumit ἀ γνώω.

Pag. 97. Futurū γνώσω. Præteritum actiui, ἔγνωνκα, παρσι-

Verf. 15 uum ἔγνωμαι ἔγνωσαι, uerbale est ἡ γνώσις, ἡ
γνώσεως. Accusatiuus pluralis τὰς γνώσεις, ἔ
per crasim γνώσεις, cōpositū ἀναγνώσεις. Nomina
tiuus ἡ ἀνάγνωσις, lectio, ab ἀναγιώσκω lego.

Νεαρωτέρων) νέος, inde νεαρός, ut λίπος, λιπα-
ρός, πίνος, πιναρός, ξύπος, ξυπαρός, ἔc. cōpara-
tiuus ὁ νεαρώτερος, ἡ νεαρωτέρα τῶν νεαρωτέρων
ἀκμαιοτέρων) A substantiuis in α, uel κ, sūt ad-
iectiua in αῖ, βία βιαῖ, γήνα γηναῖ,
sic ἀκμή ἀκμαῖ, cōparatiuus ὁ ἀκμαιοτέρ, ἡ
ἀκμαιοτέρα, τῶν ἀκμαιοτέρων.

Κεκινημένω) κινέω, κινήσω, κινίηκα, κινίημαι
part. ὁ κεινημένος, ἡ κεινημένη, τῆν κεινημένω
Reliqua facilia sunt: εὐχαῖ Nominatiuus plur. ab ἡ
εὐχή: πάλιν aduerbiū est, διαδεχόμενα ἢ διαδέ-
χομαι. part. διαδέχόμενος, ἡ διαδεχόμενη, plu-
rale αἰδιαδεχόμενα, simplex uerbū est δέχομαι:

Ψυχῶ Accusat. ab ἡ Ψυχή: πρὸς prepositio posi-
ta hic cū Accusat. θεῶν, cuius Ntūs ὁ θεός πόθω.
Datiuus ab ὁ πόθος, desiderium. παραλαμβάνω
σιν tertia persona est pluralis numeri ἢ παραλαμ-
βάνω, simplex λαμβάνω, additur aut v, in πρὸς λαμ-
βάνωσιν, de quo pagina. 27. in Institutio. Gramma-
ticis.

Verf. 19

εὐχὴ δέγεκαλή, ἢ γιὰργῆ ἐμπροῖσα τῷ θεοῦ
 ἔννοιαυ τῆ ψυχῆ. καὶ τὸ τὸ ὄσι τὸ θεοῦ ἐνοίκη-
 σις, τὸ δὲ τῆς μνήμης ἔχει γνῶσθ' ἐμμένον ἐν ἑαυ-
 τῷ τῷ θεοῦ.

Oratio uerò bona, manifestam in generans Dei no-
 tionem animo: hoc est Dei inhabitatio, in memo-
 ria habere insidentem in seipso Deum.

Atqui est oratio illa bona, quæ compertam Dei
 notionem in animo ingenerat. Est uerò Dei inhabi-
 tatio, insidentem intus Deum memoria complecti.

δέγε) δὲ uerò, autē, at, ceterum, porro, uerumta-
 men, ut loco quadrat, additur γε adiectio syllabica
 δέγε, ut apud Latinos qui, in alioqui, at qui.

ἐναργῆ) ὁ καὶ ἢ ἐναργῆς, τὸ καὶ τῆς ἐναργείας,
 τῶ καὶ τῆς ἐναργείας, crasis ἐναργῆ, Primæ declina-
 tionis contractorum.

ἐμπροῖσα) participium fœmininū ab ἐμπροῖω,
 γνῶσκσις) οἰκῶ, γνῶσκῶ, ἐνοικῶ, ἐνοικῶσα,
 ἐνώσμαι, ἐνώσμαι, uerbale ablato incremento
 ἐνοῖσσις.

ἐνδ' ἐμμένον) ἰδ' ἐμ, Futurum ἰδ' ἐμῶ, Præteri.
 actiui ἰδ' ἐμκα, Passiui ἰδ' ἐμμαι, Participiū ἰδ' ἐμ-
 μέν, Accusatiuus τῶ ἰδ' ἐμδίου, cōpositū ἐν-
 δ' ἐμδίου: quòd si legatur ἐνδ' ἐμδίου accentu in
 antepenultima, crit participiū p̄ntis tēporis, à pas-
 sivo uerbi in μι: nā ab ἰδ' ἐμῶ fit ἰδ' ἐμμι, ἰδ' ἐμμαι,

Pag. 79.
 V. 14.

passiuum ἰδρύμααι, compositum γνίδρύμααι, Participium γνίδρύμενθ, id est, insidens.

οὕτω γινόμεθα καὸς θεοῦ, ὅταν μὴ φροντίσι γνήσιας τὸ σώμαχος ἐλ μνήμης διακόπηται, μὴ δὲ τοῖς ἀποροδοκίτοις πάθεισι ὀνοῦς ἐκταράττηται: ἀλλὰ πάντα ἀποφυγῶν ὁ φιλόθεος, ἐπὶ θεῷ ἀναχορῆ, δὲ ἐλαίωσιν τὰ προκαλούμενα ἡμᾶς εἰς ἀκρασίας πάθη, καὶ τοῖς πρὸς ἀρετῶν ἄγουσιν ἐπιτηδεύμασιν ἐνδιατρίβη.

Ita efficitur templum Dei, quādo non curis terrenis assiduitas memoriae interruptitur, neq; improuisis perturbationibus mēs turbatur, sed omnia effugiens amans Dei, ad Deum secedit, expellens prouocantes nos in intemperantiae affectus, et ad uirtutem ducentibus studijs immoratur.

Ἡαὶ; nos ratione templum Dei efficitur, quādo nec terrenis curis perpetuus tenor memoriae interpellatur, nec improuisis pturbationibus intellectus tumultuatur: sed haec omnia effugiēs uir amore Dei praeditus, ad Deum ipse secedit, tum affectus foras quatiens, qui ad intemperantiam prouocant, tum in ijs studijs libenter uersans, quae ad uirtutē ducūt.

ἀποροδοκίτοις) δοκέω per ε, cōpositū προσδοκῶ, per α, ut cōτράσινλαῶ per α, ἱεροσυνλέω per ε: igitur προσδοκῶ expecto, Futurū προσδοκήσω, Præter. actiuū, προσεδόκηκα, Passi. πρόσδεδοκίμααι πρόσδεδοκίκααι πρόσδεδοκίκεται, uer-

ἄλε προσλόκῃ, inde ἀπροσλόκῃ, in expe-
ctatus.

Pag. 97.

ἀποφυγῶν) φεύγω, Secūd. Aorist. ἔφυγον, pag. Versu. 20,
31. partic. φυγῶν, cōpos. ἀποφυγῶν ἀποφεύγω. Vers. ulti.

ὠλόδε) amans Dei, ἀ ὠλό) εἷς θεός, ut
ὠλάνθρωπ) humanus, amans hominum, ἀ ὠ-
λος) εἷς ἄνθρωπ).

ἀναχωρῶν) χωρέω, ἀναχωρέω, Subiunctiuus tertiæ
personæ ἐὰν ἀναχωρέη, crasis ἀναχωρῆ, ut ποιῆ.

προκαλούμενα) καλέω, καλέομαι, crasis καλῶ
μαι, προκαλῶμαι, Participiū προκαλούμεν).

ἀκρασίας) κεράννυμι tēpora sumit à κερᾶν, Fu-
turū κερᾶσω, εἰ elidendo ε, dicitur κρᾶσω, Præte-
ritum actiuū κέκρακα, Pass. κέκραμαι, κέκρασαι,
unde uerbale per α, priuatiuum ἡ ἀκρασία intem-
perantia, Accusatiuus pluralis τὰς ἀκρασίας.

ἐπιτηδεύμασι) Datiuus plura. à nomine τὸ
ἐπιτηδεύμα, quod est uerbale à præterito passi-
ui uerbi ἐπιτηδεύω.

Pagi. 97.

Vers. 13.

γίνδιατρίβῃ) τρίβω, διατρίβω, γίνδιατρίβω,
Subiunctiuus tertiæ personæ est γίνδιατρίβῃ,

καὶ πρῶτόν γε πάντων απουδ' ἀζῆμ προσήκει
πρὶ τῷ τῷ λόγου χῆσῃ μὴ ἀμαθῶς ἔχειν, ἀλλ'
ἔρωτᾶν μὲν ἀφιλονείκως, ἀποκρίνεσθαι δὲ ἀφι-
λοτίμως, μὴ διακόπτοντα, τὸν προσδιαλεγό-

μλιου, ὅτ' αὖ χηῖσιμου λέγει, μὴ δὲ ἐπιθυμῶντα
τοῦ ἑαυτοῦ λόγου ἐπιδηκτικῶς παρρησιάζεσθαι,
μέτρα ὀρίζοντα λόγῳ καὶ ἀκοῇ.

Et primum quidem omnium, studere cōuenit cir-
ca sermonis usum nō imperitē habere, sed percūcta-
ri quidem citra contentionē, respōdere autem sine
affectatione, non interpellantē differentem, quando
utile dicit, neq; desiderantē suum ipsius sermonem
ostentando interserere, modos statuentem sermoni
& auscultationi.

Atque imprimis quidem magno studio id cōpa-
randum habemus, scitē ut sermocinari possimus, ut
nec cōtētiosius percūctemur, nec affectātius respon-
deamus, ut differenti nō obloquamur, nec interfa-
ri atque interpellare gestiamus absurda ostētatio-
ne, fastūmque præ se ferente, ut modum teneamus,
& sermocinandi, & auscultandi.

πρῶτόν γε πάντων) γε Enclit. est πρῶτον si-
platiuus aduerbialis cū Genit. ut nos, primò omniū.

χηῖσιμ) ἢ χηῖσις uerbale Præteritum uerbi χηῖσι-

Pag. 97. μαε utor.

Vers. 15. ἀμαθῶς) aduer. ab adiectiuo ἀμαθής, de quo
suprà.

ἀμαθῶς ἔχθμ) aduerbiū cum ἔχω sumpto neu-
traliter, pro eo quod est affectus sum, ἀμαθῶς ἔχω,
imperitē habeo, id est, imperitus & indoctus sum.

Vers. 20, sic ἐνδ' εἰς ἔχω, Codice G. 4.

ἔρωτᾶν) Infinitivus ab ἔρωτάω.

ἀϰλονείκως) νεῖκϸ contētio, ϰλονήκϸ con-
tentiosus ἀφιλονείκϸ minimè contentiosus, ad-
uerbium ἀφιλονείκως.

ἀφιλοτίμως) τιμὴ honor, φιλότιμος ambitio-
sus, ϸ etiam qui magno studio ϸ affectatè rem
quampiam efficere uicitur, ἀφιλότιμος minime
affectatus, ἀφιλοτίμως aduerbium.

χρήσιμον) A secūda p̄sona prater. pass. uerbalia
fiunt ἰμιμος, ἀ χράομαι, κέχρησαι, inde χρήσιμος. Pag. 91.
ἔπιθυμῶντα) θυμός, θυμέω, ἔπιθυμέω, Par- Vers. 15.
ticirium ἔπιθυμέωρ ἔπιθυμέοντϸ, τὸν ἔπιθυ-
μίοντα, crasis ἔπιθυμῶντα.

ἔπιδεικτικῶς) δέξινύω. Futurum δείξω ἀ δεί- Pag. 97.
κω, Prateritum actiuum δέδειχα, Passiuū δέδει- Vers. 20.
γμαί δέδειξαι δέδεικται, uerbale δεικτός, inde
δεικτικός, cōpositum ἐπιδεικτικός, ϸ aduerbium
ἐπιδεικτικῶς ἀ uerbo ἐπιδεικνύω.

μαυθάνειν δέ ἀνεπαιχίως, ϸ διδάσκην
ἀνεπιφθόνως, καὶ εἴτι παρ' ἑτέρου διδίδασκται,
μὴ ἐπικρύπτειν, ὡσπερ ἀ φαῦλαι τῶν γυμνασῶν,
ἀετὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι, ἀλλὰ κινύσκειν ἐγνω-
μόνως τὸν πατέρα τοῦ λόγου.

Discere autem sine pudore, ϸ docere sine in-
uidia, ϸ si quid ab alio doctum est, non occultare,
quēadmodū improba mulierum, notha supponētes,

sed prædicare gratè patrem sermonis.

Neque uerò ad discendum uerecundum esse oportet, nec ad docendum malignū, quod ab alio tutè didiceris, nequaquam clam habēdū, cuiusmodi, facere mulieres improbae solent, quae ex alijs ipsae quasi tos liberos uiris suis tollendos subiiciunt, patrē emētientes: autorem uerò ipsum prodere grata commemoratione decet, uerumq; ipsius scientiae parentem.

μαυθαίνω) quatuor sunt Infinitiu in hac oratiōe, qui pendent ab impersonali prius posito προσήκει.

ἀνεπαίχτως) ἀιχύνομαι erubescō, Præteritum ἤχυνμαι ἤχυσαι ἤχυσται, uerbale αἰχωτός, cōpositū ἐπαίχωτο ab ἐπαίχνομαι, deinde per α, priuatiuū particulā, ἀνεπαίχωτο, aduerbium ἀνεπαίχτως: additur autem litera v,

Pag. 97. propterea quòd ἐπαίχωτος incipitur à uocali.

Vers. 20 ἀνεπιφθόνως) φθόνος inuidia, ἐπιφθόνος inuidus, et per α, priuatiuum ἀνεπίφθονος minime inuidens.

διδάσκω) Tertia persona præteriti passiui à διδάχω: nam ab hoc themate sumit sua tempora διδάσκω doceo.

φαῦλαι τῶν γυναικῶν) improbae mulierum, hoc est, improbae mulieres, quod uis Adiectiuum Genitiuo iungi potest tanquam partitiuum, ut Grammatici uocant, pagina. 141.

Ves. 18.

ἐγγνώμων) γνώμη animus, uoluntas, ἐγγνώμων

H s gratus

gratus, ἢ ἐυγνώμονος, ἢ ἐυγνωμόνων, aduerbiū
ἐυγνωμόνως gratoσ candido animo.

τόνος δὲ φωνῆς ὁ μέσος προτιμητέος, ὡς μήτε
διαφεύγει τῆς ἀκολῶ ὑπὸ σμικρότητῳ, μήτε
φορτικῶ εἶναι τῶς μεγάθαι δι διατάσεως.

Intentio porrò uocis mediocris præferenda, ut ne
que effugiat aurem præ exilitate, neque odiosa sit
magnitudine cōtentionis.

Vocis porrò intentio mediocritate temperanda
est, ut nec exilior fallat aures, nec contentior odio
sa radat offensione.

προτιμητέος) τιμάω, λιμήσω, τετίμηκα, τετί- Pag. 97.
μημαι τετίμησαι τετίμηται, uerbale λιμητέος, Vers. 14.
cōpositū προτιμητέος à προτιμάω eligo, probō,
præfero.

σμικρότητῳ) μικρός, uel σμικρός, nā plurima
sunt apud Græcos διπλολογούμενα, id est, que
duobus modis effertur, ut scripsimus Pagina. 133. Vers. 15.
in uerbo θέλω, à σμικρός fit ἢ σμικρότης, τῆς
σμικρότητῳ.

φορλικός) ὁ φόρτος onus, φορλικός onerosus,
molestus.

εἶναι) esse ab εἶμι sum, Pagina. 117.

Μεγάθαι) crasis ex μεγέθει, Dativus à Nomina
tuo ὃ μεγέθῳ.

Vers. ulti.

διατάσεως) τένω, τενῶ, τέτακα, τέταμαι τέ Pag. 97.
τασαι, uerbale ἢ τάσις, compositum διατάσις, Vers. 13.

τῆς διατάσεως, ἀ διατείνω.

προξετάσασα δὲ ἐν ἑαυτῷ τὸ ῥηθισόμενον, οὕτω δημοσιεύει τὸν λόγον, ἐν προσήγορῳ ἐν ταῖς ἐπιπέξεσι, γλυκὺν ἐν ταῖς ὁμιλίαις, οὐ διὰ τῆς ἐντραπέλειας τὸ ἰδίον θηρώμενον, ἀλλὰ διὰ φιλέμενον παρακλήσεως τὸ προσλωρὲς ἔχοντα, πάντα χῶ τὸ τραχὺ, καὶ ὑπὸ λιπῆσαι δέοι, ἀπωθόμενον.

Prius expendentem autem in se ipso dicendū, ita publicare sermonem, comiter adpellantē in cōgressibus, suauē in conuersationibus, non per scurrilitatē uoluptatē uenātē, sed per beneuolam adhortationem, mansuetudinē habentem, ubique asperitatem, etiam si obiurgare oporteat, reijcientem.

Expendendū prius quid dicturus sis, atque ita deum edendū & prouulgandū. At uerò in congressibus comiter adpellare oportet, atque in consuetudine suauē se præbere, nō etiā uoluptatē facetosis sermonibus aucupari: adhortationum uerò benignitate clementiæ ac mansuetudinis opinio colligēda est. Nusquā acerbum se præbere conuenit, etiam si obiurgatione opus sit.

προξετάσασα) ἐτάζω. Futurū ἐτάσω. Aoristus primus ἤτασα, Participiū ἐτάσας, cōpositū ὕζετάσας, deinde προξετάσας ἀ προξετάζω.

ῥηθισόμενον) Inusitatū ῥάω dico, ῥήσω, ἔρρηκα, ἔρρημαι ἔρρησαι, ἔρρηται, ἔρρηθῶ, ῥηθισομαι, ῥηθισόμενος, Participium primi Futuri passiuī.

οὕτω δεικνύμεν) subaudi δὲ oportet, aut προ
 σήκει conuenit, quod antè præcessit. Caterū οὕτω
 cum Infinitiuo pulchrè ponitur post aliquod partici
 pium, ut hoc loco.

δεικνύμεν) δῆμος populus, δειμόσιος publicus,
 δεικνύω publicū reddo & cuulgo. Caterum illa
 in εὖ, partim actiue, partim neutraliter usurpan-
 tur: quædam utroque modo, quædam in uoce tan-
 tum passiuæ.

εὖ προσήγορον, γλυκύν, &c.) hi oēs Accusatiui
 referēdi sunt ad Infinitiuū oratiōis præcedētis, opor-
 tet quæq; ubi prius expēderit quid sit dicendū, ita
 demū proferre sermonē, ipsum, in quā, εὖ προσήγο-
 ρου, hoc est, comiter adpellantē, simulq; γλυκύν, id
 est, suauē, & ita in cæteris Accusatiuis, quasi subau-
 diatur participium uerbi substantiui, nēpe ὄντα .i.
 existētē, ut ita loquamur, id quod ut melius præcipia-
 tur, mutemus orationis faciē, & pro Infinitiuo collo-
 cemus modū finitum, pro Accusatiuo Nominatiuū,
 hoc pacto, oportet ut ubi quid dicendū sit, expende-
 rit, ita demū sermonem proferat, ipse, in quā, simul
 existēs comis in cōgressu, suauis in cōsuetudine, &c.
 Est enim hic oratio in longum producta, multitudi-
 ne Accusatiuorum, qui in diuersis mēbris positi, ta-
 men ad eandem pertinēt periodū, id quod interpre-
 mutauit, cōuersis mēbris in clausulas, ideoq; singu-
 lis ferme uerbum oportet, addidit, aut aliud consimi-
 lis significationis.

εὖ προσήγορον) ἀγαθὰ fit ἀπρόσηγορον, saluto,

H II appello,

appello, ἔω προσήγορος, unde ἐππροσήγορος ⊕ qui
Pag. 97. non grauatim salutat.

Vers. 13. συντεύξει) ἢ ἐντὸς colloquium, congressus,
uerbale ab συντυχάνω simplex, τυυχάνω, quod
tempora sumit à τεύχω.

Γλυκῶ) Accusatiuus ab ὁ γλυκός, ἢ γλυκίος.
ὀμιλίαις) Nominatiuus est ἢ ὀμιλία, à nomine
ὀμιλ ⊕.

ἡδύ) ὁ ἡδύς suavis, ἡδύ suauis, ἔω suauitas
substantiue.

Θηρώμενον) θήρ θηρός fera, θήρα uenatio, θη-
ράω ἔω θηράομαι uenor, aucupor, crasis θηράμαι
participium θηρώμενος.

ἔυμενός) μίος animus, δυσμενής inimicus, μα-
λεολος: ἔυμενής beneuolus, amicus, Genitiuus ἔυμε-
νός, crasis autē ἔυμενός, Prima decli. contractorū.

Vers. 19 Περιεκλήσεως) καλέω Futurū, καλέσω aut κα-
Pag. 97. λίσω. Pag. 66. prateritū actiuum κέκληκα per syn

Vers. 13. copen pro κεκάληκα, passiuum κέκλημαι κέκλη-
σαι, uerbale ἢ κλησις, compositū ἢ πρᾶκλισις, ἢ
καρκακλήσεως, à πρᾶκαλέομαι.

Προσηνής) αἶν ⊕ laus, inde adiectiuum ἀπλωνής
sanius, immitis, crudelis, quasi ἀπο uel ἀποθερ αἶν
id est, procul à laude: nihil enim magis inuisum po-
pulo q̄ crudelitas, ex αἶνος aut eliditur iota, ἔω α mi

grat in η, contrariū est προσωνής mitis, māfuetus, placidus, Nā in huiusmodi cōpositionibus, απο ε̄ προς se penumerò cōtraria sunt, ut ἀπόδειτ̄ & reiectus, πρόδετος ascitus. Igitur ἀ προσωνής neutrū est & προσνής captū substātiuē pro māfuetudine.

τὸ προσνής ἔχοντα) Interpres τὸ προσώνης ἔχειν interpretatur mansuetudinis opinione colligere. Nam ἔχειν non tantū significat habere, scā etiā præbere & præstare, quasi dicat Basilius, benigna adhortationis præbendam & præstandam esse morum mansuetudinem & clementiam.

τὸ τραχύ) asperum, id est, asperitatem, à masculino ὁ τραχύς.

Καὶ) per crasim, pro & αὖ, uide Pagina. 115.

ὠλιμῆσαι) λιμί, inde λιμάω. Futurum λιμήσω, Aoristus primus ἐτίμησα. Infiniti. λιμῆσαι, inde ἐπιτιμῆσαι ab ἐπιτιμάω increpo.

Vers. 8.

δ'εἰ) δ'εῖ oportet, per crasim à δέει. Optatiuus aut δέει citra crasim effert̄ nec dices δλοῖ pro δ'εἰ.

ἀπωθόμενον) ὠθίω, compositum ἀπωθίω, & deponentaliter ἀπωθέομαι, crasis ἀπωθῶμαι repellō, reijcio.

Προκαταλαβὼν γὰρ ἑαυτὸν διὰ ταπεινοφροσύνης, ὄντως ἑυπαράδλεκτος ἔσῃ τῷ δλομένῳ διδραπέας.

Præoccupans enim teipsum per humilitatem, ita

facile acceptus eris indigenti curatione.

Ita enim maximè castigando acceptus eris, si infra fastigium tuum descendens id feceris.

Προκαταλαβῶν) λαμβάνω tempora sumit à λήβω, sec. Aori. ἔλαβον, part. λαβών, cōpositi. κατὰ λαβῶν à καταλαμβάνω, id est, occuro, cōpletor, inuado, & etiam idem quod reū perago, quasi dicat Basiliius, Si prius ipse te per modestiā tāq̄ reū iudicaueris, nec te immunē à culpa duxeris: sed uelut communē miseriam apud alterū miseratus fueris, facilius admittetur adhortatio tua, quippe qui nō uidearis alterū arrogāter increpare, sed cōmunem casum dolere, à καταλαμβάνω fit προκαταλαβῶν, praecuro, Aorist. secūd. προκαταλαβών, Caterū haud scio, num Budæus legerit προκαταλαβών, an potius προκαταβαλών, id est, prius deijciēs, siquidē uertit, infra fastigium tuū descendens, tantū à uerbo καταβάλλω deijcio, demitto, unde & καταβεβλημὶς abiectus, de quo postea.

ἑαυτὸν) te ipsum, nam etiā est secunde persone praesentis. **Vers. 14.** gina. 89.

ταπεινοφροσύνης) ταπεινός humilis, ταπεινόφρων modestus, humilia de se sentiēs, & ταπεινόφρονος, inde ἢ ταπεινοφροσύνη modestia animi, per syncopen pro ταπεινοφροσύνη, Codic. F. 14. in

Vers. 14 σωφροσύνην.

Pag. 97. ἐν πᾶσι δεικτός) δειχομαι, δέξομαι, δέδεγμαι,

Vers. 20. δέδεξαί, δέδεκται: uerbale δεικτός, cōpositum

πρῶδεκτος, ἀπρῶδέχομαι, inde ἐν πρῶδέλεκτος,
 qui facile suscipitur & admittitur.

Πολλάκις δὲ χρῆσιμος ἡμῶν καὶ ὁ τοῦ προφή-
 του πρώτου δι' ἐπιπλήξεως, ὃς τοῖς δαβίδ
 ἀμαρτάνοντι, οὐ παρ' ἑαυτοῦ ἐπιτίμαγε τὸν ὄρου τ'
 κατὰ δίκης, ἀλλ' ὑποβολῆ προσώπου χρυσάμωτος,
 αὐτὸν ἐκείνου ἐκάθισε τ' ἰδίῳ κριτικῷ ἀμαρτήμα-
 τος, ὥστε αὐτὸν καθ' ἑαυτοῦ προεξμεγκόντα τ'
 κρίσιμ, μηδὲν ἐτι μέμφεδαὶ τὸν ὄρξελεξαντα.

Plerumque uerò utilis nobis & prophetae modus
 increpationis, qui David peccanti nō à semetipso
 impegit modū dānationis, sed suppositione persone
 usus, ipsum illū constituit proprii iudicem peccati,
 adeò ut ipse aduersus semetipsum pronūcians iudi-
 cium, nihil iam succenseret increpanti.

Plerumque uerò conducibiliis nobis crit ea incre-
 pandi ratio, quam propheta secutus est, qui peccati
 reo Davidi nō à semetipso impegit damnationis mo-
 dum, sed accersita persona utens, iudicē illū ipsum
 in proprio crimine aestimando constituit, adeò præ-
 iudicio in sese facto, nihil ille deince habuit, quod
 succenseret increpanti.

Πολλάκις) πολλός multus, πολλάκις sepius, δέ-
 κα decē, δεκάκις decies, ἑπτὰ septē, ἑπτάκις septies,
 πέντε quinq;, πεντάκις, ἕξ sex ἑξάκις, & ita in
 ceteris.

Προφήτης) φημί dico, προφήμι prædico, cōiuga

Versu.1. tionem eius uide pagi. 121. tēpora sumūtur à φάω,
Pagin. 97. φήσω, πέφηκα, πέφημαι, πέφησα, πέφηται,

Versu.20. inde cōpositū, προπέφηται, uerbale ὁ προφήτης
propheta, τὸ προφήτου Prime declinationis.

Ibidem ἐπιπλήξεως) πλήξω, πλήξα, ἐπλήξα, ἐπλή-

Versu.14. μαί ἐπλήξα, unde, ἡ πλήξις, cōpositū ἐπίπλη-
ξις, τὸ ἐπιπλήξεως, à uerbo, ἐπιπλήξω increpo.

δαβίδ) Historia est secundi Regum capite.12.

ἀμαρτόντι) ἀμαρτάνω pecco, tempora sumit

Versu.5. ab ἀμαρτίῳ, pag.124. Futurū ἀμαρτήσω. Aori-
stus primus ἠμάρτησα. Aoristus secūdus ἠμαρτησθαι:

Versu.12. de cuius formatione pag.110. participium, ὁ ἀμαρ-

Versu.1. τῶν, τὸ ἀμαρτόντος, τῶν ἀμαρτόντι.

Pagin.111. ἐπήγαγε) ἄγω, secundus Aoristus, ἦγον, Atticè
ἦγαγον, pag. 107. compositum ἐπάγω, secundus
Aoristus, ἐπήγαγον, ἐπήγαγες, ἐπήγαγε.

καταδίκης) ἡ δίκη, inde καταδίκη suppli-
cium, condemnatio.

ὑποβολῆ) ὑποβάλλομαι propono et tan-
quàm fingo, inde uerbale ἡ ὑποβολή suppositio;
et tanquàm fictio.

χρησάμεν) χρᾶσμαι, Futurum χρίσομαι,
Aoristus primus medius ἐχρησάμην, Participium
χρησάμεν.

ἐκάθισε) ab ἔω sedco fit ἰζω pleonasmō litera ζ.

Solet autē propter pleonasmū conuerti ε, in ι, τέκω
 τίκτω, ῥέπω ῥίπτω, μιλῶ μίμνω, sic ab ἔω fit ἔζω,
 inde cōpositum ex praepositione κτλ, quod magis re-
 ceptū est καθίζω, Fut. καθίσω, Aori. pri. ἐκάθισα,
 σας, ἐκάθισε, sitq; augmentū ante praepositionē, q̄
 compositū nihil addat ad significationē. Pagi. 120. Vers. i.
 Est autē καθίζω interdum neutrum, id est, sedeo, in-
 terdum actiuū, id est, colloco, cōstituo, ε̄ sedere fa-
 cio, hoc loco capitur actiuē.

Κριτῶν) κρίνω, iudico, Futurū κρίνω, Prateritum
 actiuum κέκρικα, Passiuū κέκριμαι κέκισα κέ-
 κριται, uerbale ὁ κριτής iudex,

ἀμαρτήματος) ἀμαρτάνω. Fut. ἀμαρτήσω ab
 ἀματέω, Prat. acti. ἠμάρτηκα, Pas. ἠμάρτημαι,
 uerbale nomen τὸ ἀμαρτήμα, ἦ ἀμαρτήματ̄.

ᾤσε) ponitur cū Infinitiuo, nempe μέμφεσθαι.

Ibidem

Προεξεγκόντα) φέρω, secund. Aorist. ἤνεγκον
 ab ἄνεγκω, Participiū ὄνεγκών, τῷ ἄνεγκόντος,
 ἔνεγκοντα, compositum ὄνεγκών, ab ἐκφέ-
 ρω, deinde προεξεγκών ἄ προεκφέρω, id est,
 prius effero ε̄ pronuncio.

Vers. 12.

Pag. 140.

Vers. 21.

Κρίσιμ) ἡ κρίσις, ἢ κρίσιως uerbale ἄ κρίνω.

ἔξελέγξαντα) ἐλέγχω, Futurū ἐλέξω, Aoristus
 primus ἤλεξα, Participium ἐλέξας, compositum
 ὄξελέξας ab ὄξελέγω.

ἔπεται δὲ τῶν ταπεινῶ καὶ καταβεβλημενῶ
 φρονήματι, ὅμματα συγκομιῆς εἰς γλυῶσιωνενδοκίαν,
 χῆμα ἡμελεμνίου, κόμη ἀνχυκρά, ἐδὴς ῥυπῶ-
 σα, ὡσεὶ ἀποιδίσιμ οἱ πεινῶντες κατ' ἐπιτήδου-
 σιν, ταῦτα ἐκ τῶν αὐτομάτου ἡμῶν ἐπιφάνειαν.

Comitatur autem humiles atque abiectos ani-
 mos, oculus tristis, et in terram innuens, habitus ne-
 glectus, coma squalida, uestis sordida, ita ut que fa-
 ciunt lugentes secundum studium, ea ex spontaneo
 in nobis appareant.

Et consentaneus quidem fuerit summissis atque
 abiectis animis, tristis oculus atque deorsum uer-
 gens, habitus neglectus, squalida coma, uestis sordi-
 da, adeo que lugentes cōsultò meditatoq; faciunt, ea
 suapte animi sponte in nobis, et ueluti habitu teme-
 rario, extitisse uideri debent.

ἔπεται) ἔπομαι sequor, comete sum, Datiuo
 iungitur.

Καταβεβλημενῶ) βάλω, Futurum βελῶ, Prae-
 Versu. 4. teritum actiuum, βέβληκα. pag. 117. Passiuum. βέ-

βλημαι, Participiū βεβλημενῶ, εἰρησι. καταβε-
 Pagi. 97. βλημενῶς abiectus, à καταβάλλω deijcio, demitto.

Versu. 12. ὅμματα) ὄπρωμαι, Præteritum passiuum ὄμμαι,
 uerbale τὸ ὄμμαι.

συγκομιῆς) Multa nomina fiunt ab Aoristo secundo,
 eiusq; seruat penultimam et characteristicam, πεί-
 θω ἐπιθῶν πιθανός, sic à σύνω, Futurū σύνω, Aori-

stus secundus ἐσυγοῦ, nomen συγνός, sed per syn-
copen dicitur συγνός tristis.

Σωπνευδκός) νέω, νέωσω, νέωδκα, Participiū ὀ
νευδκώς, neutrū τὸ νευδκός, compositū σωπνευδ-
κός ἂ σωπνεύω

Σχῆμα) ἔχω quaedam tēpora sumit ἂ χέω, χῆ-
σω, ἔχκα, ἔχκααι, uerbale τὸ χῆμα.

ἡμεληκλήω) ἀμελέω, Futuro ἀμελίω, Prae- Ibidē. 12.
teritum actiuum, ἡμέληκα, Passiuum ἡμέληκααι,
Participiū ἡμεληκλήω.

ἀυχμηρά) ἀυχμή squalor, inde adiectiuum
ἀυχμηρός

ἔδης) εἶω in duo, Futurū ἔσω, Præteritū actiuū
εἶκα, Passiuum, εἶσμαι εἶσαι unde ἔσος uerbale, Ibidem.
ut autem ab ἀργός fit ἀργής ἀργῆται, ἔ ἂ γυ- Verf. 13.
μνός γυμνής γυμνήτος, sic ab ἔσος fieret ἔσής
ἔσῆται, sed tenuis τ migrat in aspiratam θ, quod
pensatur prima syllaba, ubi uertitur ἔ aspiratū in ἔ
tenuē, dicimusq; ἢ ἔδης θ ἔδῆται θ uestis.

ἔπασσα) participiū fæmininum ἂ ἔπασσω,
ut ἔοῶω, ἔοῶωσα,

Κατ' ἐπιτηδύσειν) secundum studium, id est,
studio, consultò.

ἐπιτηδύσειν) ἢ ἐπιτηδύσεις, uerbale ab
ἐπιτηδύειν.

Ibidē. 14.

ἄντομάτῃ) obsoletū est uerbū μάω, id est, prō-
 ptus sum, unde μεμαώς, Pag. 84. finge uerbū in mi,
 Vers. ulti. μήμημι, Futurū μήσω, Præteritum acti. μέμηκα,
 Passiui μέμαμαι μέμασαι μέμασαι, uerbale μα-
 Pagin. 97. τός, quasi dicas prōptus, inde ἀντόματος ultro-
 Vers. 20. neus, spontaneus: suapte natura prōptus, nec aliūde
 adhibita cura ascitus: ἐκ τῆς ἀντομάτῃς fiunt, quæ
 sua sponte eueniunt, quasi per se, nulla extrinsecus
 aduocata causa.

χιτῶν διὰ ζώνης προσεσαλμλίθη τῷ σώ-
 ματι. τὸ μλίθω ζῶσµα μήτε ἄνω τῶν λαγόνων,
 γυµνακῶδες γάρ, μήτε χαῦνον, ὡς διαρρέει τοῦ
 χιτῶνα, βλακκῶν γάρ.

Tunica per cingulum astricta corpori: ueruntamen cinctus neque supra ilia, muliebri enim: neq; laxus ut diffuat tunica, desidiosum enim.

Tunica cinctu appressa sit corpori et astricta, Cinctus neque muliebrem in modum ilia exuperet, neq; prælaxus fluxam tunicam efficiat.

προσεσαλμλίθω) σέλλω, σελῶ, ἔσαλκα, ἔσαλ-
 μαί, Participium ἔσαλμλίθη, cōpositū προσε-
 σαλμλίθη, à προσέλλω succingo, astringo, scri-
 biturq; per unicum σ.

ζῶσµα) ζωννύω cingo, Futurum ζώσω, Præte-
 ritum actiuum ἔζωκα, Passiui ἔζωσµαι, uerbale
 τὸ ζῶσµα.

λαγόνων) ὁ λαγών, τῷ λαγόνθη, id est, ilia.

γυαακῶδες) ἢ γύααι, ῥι γυαακός, inde ὁ
 γῆ ἢ γυαακῶδης, hic ἔ hae muliebris, τὸ γυαα
 κῶδες.

διαῤῥεῖν) ῥέω, Infinitivus ῥεῖν, crasis ὄειν. cōpo
 sitū διαῤῥεῖν ἄ διαῤῥέω per geminum ῥῥ, pag. 137. Vers. 19.

βλακικόν) ὁ βλάξ, τὸ βλακός, mollis, unde ὁ
 βλακικός, mollis ἔ piger, ἔ qui torpore desidet,
 pro quo posuimus nomen desidiosum, ut numero
 Græcorum responderemus.

καὶ τὸ βᾶδισμα μίτε νοθρόν, ὡς ἔκλυσι
 τῆς ψυχῆς κατκγορεῖν, μὴ δ' αὖ σφοδρόν καὶ
 σεσοβιμλόν, ὡς ἐμβλίκτους αὐτῆς τὰς ὀρμὰς
 ὑποφάνειν.

Et incessus neq; segnis, ut dissolutionem animi de-
 claret, neque rursus uehemens ἔ incitatus, ut con-
 sternatos ipsius impetus significet.

Incessus esto nec segnis, ne animum dissolutum de-
 claret, nec rursus uehemens insolenterq; incitatus,
 ne consternatos impetus animi significet.

βᾶδισμα) βαδίω. Futurum βαδίσω, Præte.
 actiuum βεβαδύα, Passiuū, βεβαδίσμαι, uer- Pag. 97.
 bale τὸ βᾶδισμα. Vers. 12.

ἔκλυσι) λύω, Euturum λύσω, Præteritum acti-
 uum λέλυκα, Pass. λέλυμαι, λέλυσαι, uerbale ἢ λυ Ibidem.
 σις, compositum ἔκλυσις ab ἐκλύω. Versu. 13.

κατκγορεῖν) ab ἀγορά fit uerbū κατκγορέω mi-
 I 5 tatione

tatiōe α in η Infinitivus καετιγορεύειν, crasis κατιγορεύειν, quod uerbū non solum significat accusare, sed etiā demonstrare, declarare, ut arguo apud Latinos, degeneres animos timor arguit. i. demonstrat, ostēdit.

σεσοβιμλίεν) σοβέω, σοβίσω, σεσέβηκα, σεσόβημαι, participiū σεσοβιμλίεν, turbulentus & cōcitatus à uerbo σοβέομαι turbulentē ingrediōr, & obuium quēque submoueo, & protrudo. ἐμπλήκτους) πλήττω, πλήξω, πέπληχα, πέ-

Ibidem. πλῆγμαι πέπληξαι πέπληκται, uerbale ὄπληκται. Vers. 16. κτός, & cū ἐν prepositione ἐμπλήκται.

Ceterum in hac Epistola parte geminum est ὡς, id est, ut, & tamen Budeus utroque loco posuit ne, propterea quod in huiusmodi orationibus, idem esse solet negatio quod & affirmatio.

σκοπὸς ἐδῆρος εἰς, κάλυμμα εἶναι σαρκὸς, πρὸς χειμῶν καὶ θέρους ἀνταρκές.

Scopus uestis unus, operimentum esse carnis, contra hyemem & astatem sufficiens.

Vnum modo sit uestitus propositum, operimentum ut existat, ab aestus frigorisq; iniuria corpus asserere aptum & idoneum.

κάλυμμα) καλύπτω, καλύψω, κικάλυφα,

Page. 97. κικάλυμαι, uerbale τὸ κάλυμμα.

Vers. 12.

σαρκὸς) ἡ σάρξ, ἢ σαρκὸς caro carnis.

ἀνταρκές) ἀρκίω sufficio, εἰντός ipse, hinc ὁ καὶ

ἢ ἀντάρκης, qui ipse sibi sufficit, sufficiens, externis
 adminiculis nō indigēs, sed sua ipsius sorte cōtētus,
 neutrū δ' ἀντάρκης accētū in antepen. ut dictum
 de Vocat. ὦ δμμόδενες ἄ Νομινat. ὁ δ' ἰμοδέ-
 νης, Pagina. 145.

Vers. 19.

μήτε δὲ ἐν χρώματι δ' ἀνδρῶν δ' ἰωκέδω,
 μήτε ἐν τῇ κατασκευῇ τὸ λεπτόν καὶ μαλακόν.
 τὸ γὰρ τὰς ἐν ἐδῆτι ἐν χροίας πρὶσκοπῶν, ἴσου
 ὄσι γυμνασίου καλλωπισμῶ, ὅν ἐκείναι ἐπιτη-
 σκεύουσιν, ἀλλοτριῶ ἀνδρ' παρ' ἄλλας τ' τρέχας ἐαυ-
 τῶν καταβάπτουσιν.

Neque uerò in colore amœnitas exquiratur, neq;
 in structura tenue & molle. Nā in ueste nitidos colo-
 res circumspicere, æquale est muliebri ornamento,
 quod illæ affectant, extraneo flore malas & crines
 suos ipsarum intingentes.

Colorum amœnitates nec exquirantur, nec opifi-
 ciorū delitiæ prætenues ac molliculæ. Etenim in ue-
 ste pigmentorum lauticias consuetari, perinde est
 atque simulebrem comptū nobis accommodemus,
 quem magno illæ studio sibi aptare solent, accersit-
 is lenocinijs crines malasq; inficientes.

χρώματι) χρώ uel χρώ obsoletum uerbum.

Futurū χρώσω, Præteritum actiuum κέχρωκα, pas- Pag. 97.
 siuum κέχρωμαι uerbale: τὸ χρώμα color, τὸ χρώ Vers. 12.
 ματ & τὸ χρώμα. Vt autē thema reperiamus
 tametsi obsoletū, Præstat sursum ascēdere hoc pa-

ετο, ἡρώματι Dativus est, Genitiuus autem ἡρώματι, Nominatiuus ὁ ἡρώμα: neutra uerò in μα sunt nomina uerbalia, quae deducuntur à prima persona praeteriti passiui ablato incremento, & conuerso μαε in μα: fit igitur ἡρώμα à κέχρωμαι, quod formatur ab actiuo Praeterito κέχρωκα, erit ergo Futurum ἡρώσω, praesens nec tertiae potest esse coniugationis, nec quartae: illic enim Praeteritū passiui assumit σ ante μαε, ut à πείδω, πείσω, πέπεισμαι, à φράζω, φράσω, πέφρασμαι: qua le

Pag. 35. ge diceretur ὁ ἡρώσμαι à Praet. κέχρωσμαι: erit

Verf. 5. igitur praesens Sextae coniugationis ἡρώω: nā in hac coniugatione nō omnia sumūt σ ante μαε: aut erit praesens ἡρώω & p̄ crasim ἡρώ in Tertia circūflexorum.

In coniugationibus autē circūflexorum, quando penultima Praeteriti actiui est longa, nō assumitur σ, ut

Verf. 2. scripsimus in Institutionibus Pag. 68. diciturq; ἡρώμα per ω, non ἡρώμα per ο, Praeteritum igitur passiui, unde hoc uerbale pficiscitur, est κέχρωμαι per ω, quod si scriberetur ο. paruū, diceremus κέχρωσμαι, & inde uerbale ὁ ἡρώσμαι, interiecta litera σ.

ἀνθηρόν) ἀνθος flos, ἀνθηρός floridus, iucūduς, amoenus, ὁ ἀνθηρόν amœnum, substantiuè amœnitas.

διώκειν) διώκω persequor, sector, studiosè affecto, passiuum διώκομαι, Imperatiuus διώκου. διώκεσθε.

κατασκευῆ) Dativus ἁ κατασκευῆ, simplex ἡ σκευῆ.

λεπῶν) λέπω decortico. Futu. λέψω, Prat. Αἶ.

λέλεφα, Pass. λέλεμμαι λέλεψαι λέλεπθα, uer-
bale λεπῶς tenuis, minutus, quasi decorticatus. Pag. 97.
Versu. 15.

λεπῶν καὶ μαλακῶν) utrumque adiectivum,
et in genere neutro capitur hic substantiue.

ἴσων) ἴσθ equalis, interdū iota est breue, tū scri-
bitur ἴσθ accentu acuto, interdū producitur, et
scribimus ἴσθ circumflexe, quia, longa ante bre-
uem finalem circumflectitur, ut ἐσῶτος, Pagin. 143. Versu ulti.

γυναικείῳ) ἡ γυναιξ, τῆς, γυναικός, inde fit ad-
iectivum in εἶος, γυναικειος muliebris.

καλλωτισμῶ) κάλλος pulchritudo, ὤψ, ὠπός
facies, hinc uerbū καλλωπιῶ excolo, accuratē or-
no. Futurum καλλωτισω, Præteritum actiuum κε-
καλώπικα, Passiuū κεκαλώπιμαι, uerbale ὁ
καλλωτισμός Secunde declinationis. Pag. 97.
Vers. 12.

ἄλλοτριῶ) ἄλλος alius, ἄλλότριος alienus,
ascititius.

ἄνδρ) τὸ ἄνδρος, τοῦ ἀνδρος, τῶν ἀνδρῶν, συ-
σῆς ἀνδρῶν.

τρίχας) ἡ τρίξ, τῆς τριχός per τ, Pagina. 14. Versu 5.
Accusatiuus pluralis τὰς τρίχας accentu in prio-
re syllaba, Pagina. 145. Vers. 9.

ἀλλὰ μὴ παχύτητος οὕτως ἔχῃ ὁ χιτῶν ὀφείλει, ὡς μὴ δειδῆαι κοινωνοῦ πρὸς τὸ θάλπειν τὸ ἐνδύμενον.

Atqui et crassitudine sic habere tunica debet, ut ne indigeat socio ad fouendum indutum.

Tunica sit eousque crassa, ut alio opus non sit in tegumento ad calefaciendum corpus ea contactum.

ἀλλὰ μὴ) at uerò, enim uerò, at qui.

παχύτητος) ὁ παχύς crassus, inde substantiuum ἢ παχύτης, τῆς παχύτητος crassitudo.

παχύτητος οὕτως ἔχῃ) eleganter genitiuus additur, quoties ἔχω ponitur cū aduerbijs. Lucianus ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας ἔχει. In cuiusmodi orationibus subaudias ἔνεκα uel χάρις, quae crebrò in Genitiuis intelliguntur, γένους οὕτως ἔχει, tali erat genere, id est, sic se habebat, quod ad genus attinet, παχύτης οὕτως ἔχῃ ὀφείλει, quantum ad crassitudinem pertinet, sic se habere debet,

δειδῆαι) crasis ex Infiniti. δειδῆαι, ἀ δειομαι indigeo.

πρὸς τὸ θάλπειν) ad fouendum, uel calefaciendū,

Vers. 8. est Infinitiuus pro gerundio, Codice B. 2. in πρὸς τὸ ἐμποιῆσαι.

ἐνδύμενον) δύνω, ἐνδύω, ἐνδύομαι induor, participium praesentis temporis ὁ ἐνδύμενος qui induitur.

ὑπόδημα δὲ τὸ ἐντελὲς ἢ κατὰ τὴν ἀξίαν,
ἀνευδελῶς δὲ τὴν χρείαν ἀποπληρῶν.

Calciarium uerò uile quidem secundum dignita-
tem, citra indigentiam autem necessitatem implens.

Calciarium esto precio quidē illud uili, sed quod
uicem suam implere possit.

ὑπόδημα) δέω, δέωσω, δέδωκα, δέδωμαι, Pag. 97.
sic ab ὑποδέω ὑποδέωμαι : unde uerbale τὸ Versu 12,
ὑπόδημα. Subaudiendum autem hoc loco uerbum
substantiuum sit uel esto, ut etiam antea.

ἐντελὲς) τέλος interdū impensa & sumptus,
πολυτελής sumptuosus. sic ἐντελής uilis & fa-
cile parabilis impense.

ἀνευδελῶς) γνῶσθεως indigenter, ut sic loquamur,
& per a priuatiuum ἀνευδελῶς citra indigentiam.

ἀποπληρῶν) πλήρης plenus, πληρῶω impleo,
participiū ὀπληρῶν, τὸ πληρῶω crasis πληρῶν
compositū, ἀποπληρῶν, ἀ uerbo ἀποπληρῶω.

καὶ ἀπαξωπλῶς, ὡς γνῶσθεως ἐνδύματι ἡγε-
ῖσθαι προσήκει τὸ χερῶδες, ὅντω καὶ γνῶσθεως τροφῆ ἄρ-
το; ἐκπληρῶσθε τὴν χρείαν, καὶ ὑδωρ βοραπέυσθε τὴν
δίψαν τῶν ὑγιαίνοντι, καὶ ὅσα ἐκ ἀσθενείων
παροφύματα, πρὸς τὰς ἀναγκαίας χρείας τὴν
ἐξυρῶσθε σώματι δύνανται διασώσασθαι,

Et semel in uniuersum, ut in indumēto praere cōuenit utile, sic & in cibo panis explebit indigentiam, & aqua sedabit sitim sano, & quae ex leguminibus obsonia, ad necessarios usus robur corpori possunt conseruare.

Et ut semel omnia uno nerbo cōplectar, ut in ueste cōparanda, rationem in primis constare oportet utilitatis, ita in cibo panis usus expleuerit, id quo opus est ad alimētū: aquae potus sedauerit sitim homini integræ ualetudinis, quibus accedent ea pulmēta, quae ex leguminibus ad usus tantū necessarios facta, tuendæ sunt integræ corporis firmitati.

ἀπαξ ἀπλῶς) ἀπαξ semel, ἀπλῶς simpliciter, deniq; & summatim, quae duo aduerbia simul iūguntur, ut etiam dicitur ἀπ' ἀξαρτες, id est, uniuersus.

Pag. 97.

Vers. 12.

ἐνδύματι) δύνω, ἐνδύω, ἐνδύσω, ἐνδεδύκα, ἐνδεδύμα, uerbale τὸ ἐνδύμα, τὸ ἐνδύματῳ, τῷ ἐνδύματι.

ἡγεῖσθαι) ἡγεομαι Infinitiuus ἡγεῖσθαι, crasis ἡγεῖσθαι, id est, praere, & tanquam primas partes obtinere.

χρηῶδες) χρεια usus, ὁ ἢ χρηῶδης utilis, χρηῶδες utile. Substantiuè capitur pro utilitate.

τροφῆς) τρέφω nutrio, ἢ τροφή alimētū, cibus.

ἐκπληρώσῃ πληρώω, Fut. πληρώσω, cōpositū ἐκπληρώσω, forsitan scribēdū hic ἐκπληρώσῃ, & post θόραπέυσῃ in Subiunctiuo: nam Budæus

uertit expleuerit & sedauerit, quāquam & Latini
Indicatiuum quandoque sic usurpare solent, ualebis
pro ualeas.

Σπέρματῶν) σπείρω, Futurū σπερῶ, Præteri-
tum actiui ἔσπαρκα, Passiui ἔσπαρμαι, uerbale Pag. 97.
τὸ σπέρμα, τὸ σπέρματϙ, per ε: ut etiam τὸ Vers. 12.
τέλμα à τέλω, τὸ τέρμα à τείρω, Ibidem.

Παροφήματα) ὀψάω, ὀψήσω, ὤψηκα, ὤψημαι, Vers. 12.
compositū παρόψημαι, uerbale τὸ παρόψημα,
τὸ παροφήματϙ.

ἀναγκάσις) ἡ ἀνάγκη, necessitas, ὁ ἀναγκαῖϙ Cod. G. 2.
necessarius, ut ab ἀκμὴ ἀκμαῖος, à βία, βιαῖϙ Vers. 13.

ἰχὺς) ἡ ἰχθύς, ἢ ἰχθύος, τὴν ἰχθύν. Pag. 17.

Σῶμα) τὸ σῶμα, τὸ σῶματϙ, τῶσδ' σῶμασι.

Plato dictum putat σῶμα quasi σῆμα, id est, sepul-
chrum, quòd corpus sit tanquàm sepulchrū animæ.

Quāuis autē non statim occurrant uocum thema-
ta, nō tamē protinus à rimādo supersedeimus, præ-

sertim ubi aliqua deducēdi spes affulserit, uerbī gra-
tia, neutra quæ in μα desinūt, à præterito passiuo de-

ducūtur, & uerbalia sunt, fingamus igitur thema, à
cuius significatiōe nomē ipsum nō multum abludat,

σῶω idem est quòd ὑγιαίνω sanus sum, & ualeo,
unde legitimè formari possit τὸ σῶμα, ut prius

χεῶμα à χεῶω, non tamē usitatū est σῶω, sed σῶ-
ζω, quēadmodum nec χεῶω, sed χεῶζω, quæ dicta

sunt per pleonasmum literæ ζ, cuiusmodi plurimæ sunt Sextæ cōiugatiōis: aut interuētū ζ, Quarta, ἔω ἔζω, δυνάω δυνάζω, &c. sic à χρώω et σῶω sūnt χρώζω & σῶζω, quæ magis usitata sunt, nam crebrò sunt obsoleta primitiua, & recepta ex illis deducta, τίκτω uersatur in usu, non τέκω primarium.

δίωαται) tertia persona uerbi δίωαμαι secundæ cōiugationis in μι, est autem deponens uerbum.

διασώσαδι) σώζω, Futurum σώσω, Aoristis primus ἔσωσα, Medius ἔσωσάμην, Infinitiuus σώσαδι, compositum autem διασώσαδι à uerbo διασάζομαι.

ἑδίειν δὲ μὴ λυσώδην γαστριμαργίαν ἐμφαίνοντα, ἀλλὰ πανταχῶ τὸ εὐσαδὲς ἢ πρᾶον ἢ πρὶ τὰς ἐξ ὀνὰς ἐγκρατὲς διασώζοντα, μηδὲ τότε τὸν νῦν ἀργὸν ἐν τῇ πρὶ θεῶν ἐννοίᾳ ἔχοντα, ἀλλ' αὐτῶν τῶν βρωμάτων τῶν φύσιν, ἢ τῶν ὑποδεχομένων σώματος κατασκευῶν, ἀφορμῶν ποιεῖσθαι δολολογίας, πῶς ποικίλα ἔιδην τροφῶν τῇ ιδιότητι τῶν σωμάτων ἀρμόζοντα, παρὰ τὰ πάντα οἰκονομῶντος ἐπιτηγόηται.

Edere autem non ravidam gulositatem ostendebat, sed ubique constans & mansuetum et circa uoluptates continens seruantem, neque tunc mētē otiosam in de Deo cogitatione habentē, sed ipsam ali-

mentorū naturam, & suscipientis corporis stru-
cturam, occasionē facere glorificationis, quomo-
do uaria genera ciborum proprietati corporū con-
gruentia, ab omnia moderante excogitata sunt.

Inter epulandum hoc cauere conuenit, ne belluan-
tium speciem præbeamus, sed & constātiā, & man-
suetudinem ubique retineamus, atque in percipien-
dis uoluptatibus æquabilem continētiā, ne tum qui-
dem porrò ita animis esse feriatīs nos oportet, ut cō-
mentatione rerum diuinarū uacemus. Quippe qui
alimentorū naturam, corporisq; aliti opificium ar-
gumētum habeamus, diuinis laudes exordiēdi, utiq;
cum in mentem nobis uenit, quomodo uaria cibi ge-
nera corporum qualitati accommodata, ab eo sint
inuenta, qui omnia moderatur & regit.

λυσώδης) λύσσα rabies, ὁ καὶ ἡ λυσώδης τα-
βίδος, τὸ καὶ τὸ λυσώδης, τὸν καὶ τὴν λυσ-
σώδεα λυσώδης.

γαστριμαργία) γαστήρ uenter, μάργος edax, γασ-
τριμαργία gulositas.

ἐμφάλλοντα) φαίνω, ἐμφάλλω, Part. ἐμφάλλοντα.

ἔνσαθής) ἔνσημι, tertia persona præteriti pass. est Pag. 97.
ἔσαται, uerbale σατός, à quo ὁ καὶ ἡ ἔνσαθής, τὸ Vers. 16.
ἔνσαθής, migrat autem τ in θ, ut etiā fit in ἐδάής. Vers. 13.
Codice. I. 3. ἐδάής. Pag. 97.

βρωμάτων) βρώσκω tempora sumit à βρώω,
βρώω, βέβρωκα, βέβρωμα, uerbale τὸ βρω-
μα, τὸ βρωματ.

Paq. 97. φύσις) ή φύσις, φη φύσεως, uerbale à φύω.

Vers. 12. Δοξολογίας) Δόξα gloria, λόγος sermo, inde Δοξολογία, laus, εσ uerbum, Δοξολογέω glorifico.

είδην) τὸ εἶδος, τῷ εἶδειος, τὰ εἶδεα, crasis εἶδ' η.

τροφῶν) τροφή, Genitiuus plura. τῶν τροφῶν.

ἰδιότητι) ή ἰδιότης, φη ἰδιότητι ε, τῆ ἰδιότη-

την, ab ἴδι ε

οἰκονομῶν ε) οἶκ ε domus, familia, νόμ ε
lex, hinc οἰκόνομος, qui rebus domesticis tāquam lex
est, toti familiae gubernāde praefectus, ε uerbum
οἰκονομέω guberno, dispo. Participium ὁ οἰκονο-
μέων, τῶ οἰκονομοῦν ε, crasis οἰκονομῶν ε, ut
ποιέοντος ποιεῶντος, à ποιέω.

ἐπινοήσῃ) νοέω, νοήσω, νενόηκα, νενόημαί νενόη-
σαι νενόηται, cōpositum ἐπινοήσῃ, ab ἐπινοέω.

εὐχαὶ πρὸ τροφῆς ἀξίως χυμείδωσαμ, τῶν τῶ
θεῷ παροχῶν, ὥντε νῦν δίδωσι, καὶ ὧν πρὸς τὸ
μέλλον ἐταμειύσατο, εὐχαὶ μετὰ τροφῶν, εὐχα-
ριστίαμ τῶν δειδομλίων ἐχσαι, καὶ αἰτησιμ τῶν
ἐπηγγελμλίων.

Orationes ante cibum dignè fiant Dei donis,
quæq; nūc dat, ε quæ in posterum reposuit. Ora-
tiones post cibum, gratiarum actionem datorum ha-
bentes, ε flagitationem promissorum.

Porro autem orationes antequam cibum sumi-

mus, pro dignitate diuinarum benignitatum incūda sunt, cum earum quæ in presenti nobis diuinitus conferuntur, tum uerò earum quæ in posterum eisdem recundita sunt. Iam à corporum curatione rursus orationes gratiarū actionem exequantur, iam acciptorum ergo, atque eo amplius eorum flagitionem, quæ Deus nobis pollicitus est.

ἀξίως) ἀξίος dignus Genitiuo iungitur, sic ἔ aduerbiū ἀξίως τῷ παροχῶν, quemadmodū ad Romanos capite ultimo, ἵνα ἀντὶ πρὸς δέξινδε γυῖ κενρίω, ἀξίως τῷ ἀρίω, ut eā suscipiatis in domino, dignè sanctis, id est, ita ut sanctos decet, ad eundē modū Latini, Viuere natura si conuenienter oportet,

γενέδωσαυ) γίνομαι, secundus Aoristus medius ἐγχοῦλω. Pagina 127. Imperatinus γενῶ, γενέδω, Vers. 19: plurale γενέδωσαυ.

Παροχῶν) ἔχω, παρέχω prabeo, ἢ παροχῆ quicquid largimur ἔ conferimus, uertitur ε in ο, ut dictum prius in τρέπω τρόπος, Genitiuus pluralis τῷ παροχῶν.

Codi. B. 6:
Vers. 3:

ὧντε) ὧν relatiuum est antecedentis παροχῶν. Græci uerò relatiuum ponūt in eodem casu cū antecedente, ἀξίως τῷ παροχῶν ὧν δίδωσι, pro ἃς δίδωσι. Pagina. 151.

Vers. 10:

μέλλου) Futurum, siue uenturū, est participium neutri generis presentis temporis, à uerbo μέλλω, inde Græcis futurum tempus dicitur μέλλου.

Κ 1 ἐταμενῶ

ἔταμιεύσατο) ταμύνω. Futurū ταμειύσω.

Aor. pri. act. ἔταμίβυσα. Medius ἔταμιβυσάμην, ἔταμιεύσω, ἔταμιεύσαίω, id est, cōdidit et seposuit.

Pag. 97.

Vers. 16.

ἔυχαισίν) χάρις gratia, beneficiū, χαρίζομαι gratiā confero, finge uocē actiuā, χαρίζω χαρίσω, κεχαίρικα κεχαίρισμαι κεχαίρισαι κεχαίρισαι, uerbale χαρισὸς, ἔ addita particula ἐν fit ἔυχαισίνος, unde ἔυχαισίνω gratias ago, ἔ nomen ἔυχαισίνια gratiarum actio.

Versu 6.

Pag. 97.

Vers. 13.

δέδομίνω) δίδωμι. Præteritum passiuum δέδομαι. Pagina 79. unde participium ὁ δέδομέ=

νος, ἢ δέδομίνη, τὸ δέδομίνον. αἰτήσω) αἰτέω, αἰτήσω, ἤτηκα, ἤτημαι, ἤτησαι, uerbale ἢ αἰτήσεις, τὴ αἰτήσεως, πλὴν αἰτήσω.

ἐπηγγελμένω) ἀγγέλλω Futu. ἀγγελῶ. Præter. act. ἤγγελκα, passiuū ἤγγελμαι, participiū ἤγγελμένος, compositū ἐπηγγελμένος ab ἐπαγγέλλω.

ὥρα μία τροφῆς ἀποστεταγμένη ἢ αὐτὴ κατὰ πρόβουλον ἀπαντῶσα, ὡς ἐκ τῆν εἰκοσιτεσσάρων ὁρῶν τῆμερονυκτίου, μόλις εἶναι ταύτῃ τῆ προσαναλισκομένη τῶ σώματι, τὰς δὲ λοιπὰς γνῆ τῆ ἡσυχίας ἐργασίᾳ ἀπαχολεῖδῃ τὸν ἀσκητῆν.

Hora una cibi cōstitutata, eadem per ambitum reuertens, ita ut ex uigintiquatuor horis diei ἔ noctis uix sit hæc insumpta corpori, at reliquas in circa mentem operatione occupetur exercitator.

Denique cibi sumendi hora sit unica & cōstituta, eademq; semper per ambitū reuertens, uix hæc ut eurādo corpori destinata, una sit quatuor et uiginti, quam temporis intercapedinem complectitur diei noctisq; uicissitudo. Reliquas autē horas mens commentando occupata sit, hominis quidem certè, qui menti exercendæ in solitudine se addixerit.

ἀποτεταγμένον) τάσσω, τάξω, τέταχα, τέταγμααι, participium τεταγμένος, compositum ἀποτεταγμένος ab ἀποτάσσω.

Περίσδος) ab ὁδός multa fiunt περίοδος, κέδος, ἔφοςδος, μέδος & ita in cæteris præpositionibus.

ἀπαντῶσα) ἀντάω, parti. ὁ ἀντάω, ἢ ἀντάσσα, crasis ἀντῶσα, cōpo. ἀπαντῶσα ab ἀπαντῶσα. εἰκοσιτεσσάρων) de numeralibus pagina 93.

ἡμερονυκτίου) ἡμέρα dies, ἢ νύξ, ἧ νυκτός nox, inde τὸ ἡμερονύκτιον tempus complectens diem & noctem.

Προσαναλισκομένον) ἀλίσκω, ἀναλίσκω, προσαναλίσκω, προσαναλίσκομαι, participium προσαναλισκόμενος.

ἀπαχολεῖω) χολή, inde uerbum ἀχολέω, ἀχολέομαι, compositū ἀπαχολέομαι. Infini. ἀπαχολεῖω, & per crasim ἀπαχολεῖω, ut πειεῖω

Pagein. 97. ἀσκητῶν) ἀσκέω, ἀσκήσω, ἥσκηκα, ἥσκημαι
 Vers. 13. ἥσκησαι ἥσκηται, uerbale ὁ ἀσκητής.

Ὑπνοι δὲ κῶφοι καὶ ἑυαπάλλακτοι, φυσικῶς
 ἀκολουθοῦντες τῷ συμμέτρῳ καὶ διαίτης, κατ'
 ἐπιτηδ' ὄντων δὲ ταῖς πρὸς τῶν μεγάλων μόρι-
 μνας διακοπήμενοι.

Somni uerò leues et facile discedentes, natura-
 liter sequentes proportionem dietæ, secundum stu-
 dium autem de magnis curis interrupti.

Somni leues sunt, cuiusq; modi qui excuti faci-
 le possint, ex natura utique prescripto, ad uictusq;
 ratione appositi: id uerò interim accurandū studi-
 que assequendum est, ut commētandis rebus arduis
 ipsi pascantur somni.

ἑυαπάλλακτοι) ἀλλάτῳ, ἀλλάξω, ἥλλαχα,
 ἥλλαγμα ἥλλαξαι ἥλλακται, uerbale ἀλλακτός,
 cōpositū ἀπάλλακτ', ab ἀπαλλάτῳ, deinde cū
 ἐν dicitur ἑυαπάλλακτος, id est, qui facile discedit.

φυσικῶς) ἐ φύσις natura, φυσικός naturalis, un-
 de aduerbiū φυσικῶς à gto plurali, uerso v in σ.

Συμμέτρῳ) μέτρον, inde ὁ σύμμετρος, neu-
 trum σύμμετρον substantiuè, id est, συμμετρία
 proportio.

Διαίτης) ἢ δίαιτα, καὶ διαίτης.

Διακοπήμενοι) κόπῳ, διακόπῳ, διακόπη-
 μαί, parti. διακοπήμενος, qui interrūpitur. Exē-
 K 4 plat

plar Aldinum habet διαβοσκομένοι à βόσκω, quod sequutus est Budæus, ipsi, inquiring, pascantur somni.

Τὸ γὰρ βαθεῖ κάρῳ κατακρατέειδς, λυομένω αὐτῷ ᾔν̄ μελῶν, ὡσε γολλω ἀτόποις φαντασίαις παρέχειν, γν̄ καθημερινῷ θανάτῳ ποιεῖ τοὺς οὕτω καθεύδοντας.

Nam profundo sopore detineri, solutis ipsius mēbris, ita ut ocium absurdis uisis præbeat, in quotidiana morte facit sic dormientes.

Nam altiore correptum esse sopore, sicq; esse ueterno dissoluta hominis contemplatoris membra, ut interim pateat aditus uisis absurdis obrepentibus, id certè instar est quotidianæ mortis.

Βαθεῖ) ὁ βαθύς, ᾤ βαθείος, ἴσθ̄ βαθείι, crasis, βαθεῖ, de cuiusmodi nominū contractione. Pa. 100. Versu 22.

Κάρῳ) κάρος somnolentia, grauis sopor.

Κατακρατέειδς) κρατέω κρατέομαι, infi. κρατέειδς, crasis κρατέειδς, compositū κατακρατέειδς.

Μελῶν) ᾔ μέλος, τῷ μέλεος, τῶν μελέων, crasis μελῶν.

ἀτόποις) τόπος, hinc ἀτοπος absurdus.

Φαντασίαις) uide Codice E. 4. in φαντασίαις. Versu 4.

Καθημερινῷ) ἡμέρα dies, καθ̄ ἡμέραν, quasi dicas per diem, ut καθ̄ ἑκάστῳ ἡμέραν, per unūquēque diem, per singulos dies, ἔ quia dictum est καθ̄ ἡμέραν per Apostrophῆν, etiā tāquam unica dictio com-

Versu. 15. posita scribitur, καθημέριον, id est, quotidie: unde adiectiuum καθημερινός quotidianus, ut μεθήμε-
ριός diurnus, Codice E. 3. in μεθήμεριον.

οὕτω καθ' ἑνὸς ὄντως) οὕτως ἔσ' οὕτω idem, sed hoc ante consonatē, illud ante uocalē, οὕτως ἐποίησε.

ἀλλ' ὅπως τοῖς ἄλλοις ὁ ὄρθρος ἐστὶ, τὸ τοιοῦτος
ἀσκηταῖς πῆς ἐνσεβείας τὸ μεσονύκτιον, μάλιστα
χολὴν τῆ ψυχῆ πῆς νυκτερινῆς ἰσυχίας χαρίζο-
μένης, οὐτε ὀφθαλμῶν οὐτε ὠτρυν βλαβεράς ἀκο-
αῖς ἢ θεῶν ἐπὶ καρδίαν παραπεμπόντων, ἀλλὰ
μόνον καθ' ἑαυτὸν τὸ νοῦ τῶ θεῷ συνόντος, καὶ
διουδομίου μὲν ἑαυτὸν τῆ μνήμης τῆ ἡμερη-
μίων: ὄρους δ' ἑαυτῶ τινέοντος πρὸς τὴν ἐκ-
κλισίαν τὸ κακῶ, καὶ τὴν παρὰ θεοῦ σωτηρίαν
εἰς τὴν τελείωσιν τῆ ἀποδραζομένων ἐπιζητήτων.

Sed quod alijs diluculum est, hoc cultoribus pie-
tatis media nox, maximè otium animæ nocturna quie-
te, largiente, neque oculis, neq; auribus noxios audi-
tus aut aspectus in cor admitentibus, sed solum apud
seipsam mente cū Deo presente, ἔσ' corrigente qui-
dem seipsam memoria peccatorum: fines uerò sibi-
ipsi statuente ad declinationem mali, ἔσ' à Deo auxi-
lium ad perfectionem studiorum implorante.

Atqui quod alijs diluculum id nox ijs dimidiata est,
qui se colendæ pietatis studio deuouerint, Tum enim
præcipuè otium animæ largitur nocturnum cōtincium,
cum neque oculi aspectus importunos, neque aures

auditus obturbatores intro ad cor admittunt. Ceterum mens sola secum, cum Deoque negotiū habens, tum peccatorum suorum recordatione sese corrigens, fines ipsa sibi prescribit ad uitia auersana, opem etiam diuinitus implorans ad ea adipiscenda, ad que magno studio incitata est.

ἔυσεβείας) σέβω colo, ueneror, σέβω & reuerentia & adoratio, inde adiectiuum ὁ καὶ ἡ ἔυσεβής, à quo substantiuum ἡ ἔυσέβεια, ἢ ἔυσεβείας, contrarium ἀσεβής ἀσέβεια.

Μεσονύκτιον) μέσθω medius, ἡ νύξ, ἢ νυκτός nox noctis, unde μεσονύκτιον - media nox, nox in tempesta.

Νυκτορινῆς) ἡ νύξ, ἢ νυκτός, à quo νυκτορός, unde ὀνυκτορινός, ἢ νυκτορινή, ἢ νυκτορινῆς, quo modo autem adiectiuorum facinosa se habeant & Neutrum, scriptum Pagina 92.

Versu. 12.

ἔωτον) τὸ ὦς, τὸ ἔωτός, ut φῶς φωτός. Pag. 18. Versu. 1.

Βλαβερός) τὸ βλάβω, uel ἡ βλάβη nocium, inde fit ὁ βλαβερός nociuus, ut à φόβω φοβερός.

Σωόντος) εἰμί sum, Participium ὠρὸντος. Pag. 25. compositū σωῶν, σωόντος, à uerbo σώωμι.

Vers. ulti.

Διορθμελίς) ab ὀρθός fit uerbum ὀρθόω, compositum διορθόω, διορθόομαι, crasis διορθῶμαι participium διορθῶμεν.

Μνήμη) μνάομαι reminiscor, finge uocem acti-
ματ μνάω uel μνάω, Futurum μνήσω, unde ἡ μνή-
μη, ut ἡ γνώμη, à futuro γνώσω, ἔσ ἡ γνώμη à
Futuro γνώσω, à γνώμη, Dativus τῆ μνήμη.

ἡμαρτηκλιών) ἁμαρτάνω pecco, tēpora sumit
ab ἁμαρτίω, Futurum ἁμαρτήσω, Prateritū acti-
uum ἡμαρτήκα, Passiuū, ἡμαρτήμαι, Participiū
ἡμαρτηκλιών, plurale neutrum τὰ ἡμαρτηκλιόνα,
hoc est, peccata, quae peccando admissa sunt, ut
τὰ σεσωφρονηκλιόνα, quae temperanter acta sunt.

Τιδέντος) τίθημι, Participiū, ὁ ἕδεις, τὸ ἕδιν

Vers. 19 τος. Pagina 71.

Pag. 97. ἔκκλησιμ) κλίνω, Futurum κλινῶ. Prateritū acti-
κέκλικα, Passiuum κέκλιμαι κέκλισαι, unde ἡ κλί-

Vers. 14. σις, Φιλκίσιως, πλὴ κλίσιν, compositum ἐκκλί-
νω, inde ἐκκλισις.

Σωδργίαμ) ἔργου ορις, σωδργός adiutor, auxi-
liator, ἔσ collega in opere, ἡ σωδργία, auxilium.

Τελείωσιμ) à τέλος fit ὁ τέλειος perfectus, inde
uerbū τελείω perficio, τελειώσω, τετελείωκα,
τετελείωμαι τετελείωσαι, uerbale ἡ τελείωσις.

Pag. 97. Φιτελειώσεως, τῆ τελείωσιμ, id est, perfectionem.

Versu. 14. Σωδδαζομλιών) τὰ σωδδαζόμενα, quae no-
bis cura sunt, ἔσ in quae magno studio incumbimus,
à σωδδαζώ, pro eo quod est studiose expecto.

ἐπιζήτωντος, ζήτω, Participium ὁ ζήτων, τὸ ζήτωντος, crasis ζήτωντος, compositum ἐπιζήτωντος à uerbo ἐπιζήτω.

HAEC habui, quæ de Grāmaticis Meditationibus in medium adferrem, id potissimum spectans, ne iuuentus Græcarum literarum auida, diutius quàm par esset, in primis linguæ rudimentis hæretet, sed uno in opusculo totum istarū minutiarum tædium deuoraret, grauioribus deinde disciplinis & autorum mancipanda lectionibus. Cùm enim futurum sperarem, ut hoc studium apud plurimos minore grauaretur inuidia, si compendio temporis mediocrem cognitionē attulisse uideretur, non committendum putauì, ut hac parte studiosis adolescentibus deesset. Quod etiam eo feci libentius, eoq; magis conandum esse duxi, quòd nullus ferme hodie terrarum sit angulus, sine Græcarum literarum fautoribus, sed apud quosuis hominum ordines, non pauci pro sua quisque uice, rem pulcherrimam & maximè frugiferam prouchant & exornent, quidam doctissimis ingenij sui monumentis, alij extruendis Gymnasijs, alij aliendis linguarum professoribus, nunquam intermorituram sibi gloriam pepererunt. Quorum insignem unum, nulliq; secundum nostra hæc tulit ætas, Ioannem Tartesium, quem felix & semper doctis faccunda uiris, in hac luce gaudēs contemplatur Lutetia, omnium literarum Meccænatè,

Præfidē Collegij Lexouienſis. Is igitur uir linguarū pa-
trocinū ita ſuſcipit, ut unus uerè fit inſtar totius
Galliæ, nuſquā diſcipulorū numerus maior, nuſquā
tanta profeſſorum cohors omnium Muſarum doti-
bus inſtructiſſima. Quem enim ille, non ultro aſciſ-
cit, paſcit, & ornat, quem eruditionis nomen com-
mendauit? Eſt ubi Latinè diſcas commodius, illic
Græcè fortæſe melius, ibi contra Hebraicè, uerū
hoc Lexouienſe Collegium bonorum omnium eſt ma-
re: Latinos, Græcos, Hebræos habet multos, quin &
Chaldeos atque Arabicos propediem dabit, ſi modò
parere liceat, quod diu parturiuit, adèd gladiatorio
quodam animo Præſes ille in hanc laudem incumbit,
quaſi in fatiſ eſſet, ut unus linguarum ſtudijs promo-
uendis præſet, dignus profeſſò, qui Regum gazas,
& opulentiffimos theſauros poſſideat, tam excelsa
& benefica natus uoluntate, ut ſeiſpſum literarum
ſaluti deuouiſſe uideatur. Quapropter omnes lin-
guarum candidatos decet, ut hunc uirum colant &
uenerentur, pro meritiſ in cœlum laudibus uehant,
nomen celebrent, eiq; ſucceſſus proſperos, & multo-
rum ſeculorum annos precentur. Nam uiuente Tar-
teſio, ſemper incolumes literæ durabunt, & nunquā
cadere poterunt.

THEOBALDVS PA
ganus lectori S.

CCIPE CANDIDISSIME
lector ex officina nostra nūc
denu[m] græcarum literarum
primitia, quæ licet prius mul
tò uoluntate & animo, amo
ris igne erga politiores lite
ras, carūq; cultores flagrans,
tibi destinaueram, antehac tamen fortune inuidia
& negotiorum undis impeditus exhibere nō potui:
quæ res tacito dolore nō caruit, quòd perpēdere ani
moq; uoluerē quātū possint, ornāmētīq; habeāt græ
cæ literæ in omni disciplinarum & scientiarum ge
nere. Quod ut credat faciile quiuis adducetur, mo
do perspectū habeat iureconsultorum leges à fonte
græco, Atheniensīū scilicet, effluxisse: Noui testamē
ti sacra euangelia primitus græcè conscripta: Me
dicorum curationes & medicamenta Aristoteli,
Hippocrati, Galeno, alijsq; eiusdem clasīs iure opti
mo accepta referri. Verū[m] quemadmodum in om
ni arte seu liberali, seu mechanica ἀπὸ τῶν ἡμε
μῶτων, id est, à primo sui fundamētī principio ini
tiū fit, ita ego quoq; à Grāmatices elemētis incipien
dum duxi, fortuna & uirtute aspirātibus, ad ma
iora, & quæ è re tua fore spera uero simul cū inge
niorum incrementis progressurus. Clenardum uero

K u potissimū

potissimum elegi: nō quod nostro tēpore floreat, aut
quod ex splendore multijugæ scientiæ, ac linguarum
multarū, quas ille feliciter cōiunxit uarietate (quā
q̄ neq; hoc pondere careat) huius grammaticæ eru-
ditionē, cōmodam, ornatāq; dispositionē metiar, sed
quod doctorum quorūq; iudicio omnia quæ grāma-
ticæ necessitas exigit sub compendio mire cōprehē-
derit, & dilucidissime ob oculos posuerit. Aliorum
alius prolixè nimis omnia, ita ut huius linguae can-
didati pondere uoluminis deterreantur multi: alius
breuitati studens nonnulla intacta præteruolat, plæ-
raq; nimia breuitate internectit & obscurat: Vnde
tardior atq; cum maiori labore & nixu Grāmatico-
rum præceptorum absolutio, & inconstantium ac de-
fectiuorum sæpe in medio cursu desperatio ac defe-
ctio oritur. Noster uerò Clenardus omnia & breui-
ter & dilucidè & eleganter absq; omni cōtrouersia
tractauit. Sed hæc de Clenardi Institutiōibus, Quod
ad me attinet adnitar ut ex ijs quæ deinceps nostris
typis cōmendabūtur me neq; uigilijs neq; sumptibus
pepçisse cognoscas. Et sicubi nostri ingenij tenuitas
defecerit, aut negotia impederint, polliceor me, ut
hoc tempore Hermāni Bexij uiri in utraq; lingua
non imperiti opera succisiuis horis sæpe utor, ita do-
ctissimi cuiusq; posthac laborem, iudicium, eruditio-
nem quouis ære redempturum, ut tibi prosim, &
nulla in parte res literaria detrimentum patiat.
Aequi igitur (maiori & excultiorum spe suffultus)
boniq; cōsule, quæ impræsentiarū offeruntur, & be-
ne Vale. Ex officina nostra. cal. Ianuarij. 1538.

P. D. continet subsecunda nomina
masculina masculina et omnia perita
masculina masculina et omnia u. a. am. Du. a. am.
a. p. e. on. et. as. communia mis et list
tu. ti. tum. Du. tate m. P. te. tom. tes t
cteris

